

**ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ**

**ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΤΟΥΣ
1999**

*ἀπό Σωτηρίου Ἔτους τῆς Γεννήσεως
τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ,
Τοῦ Ἰδρυτοῦ τοῦ Θεοσυστάτου, Θεοῦποστάτου καὶ Θεανθρωπίνου
Ὄργανισμοῦ καὶ Καθιδρύματος, ἧτοι τῆς **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**
ἣ ὁποία εἶναι τό **ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΑΥΤΟΥ ΣΩΜΑ.***

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

*Τό παρόν ἡμερολόγιον ἀφιεροῦται εἰς τήν **ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ***

ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΝ

**ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΕΦΟΔΙΟΝ
ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΑΘΕΟΥ ΚΑΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΟΥΝΤΩΝ ΜΕΤ' ΑΥΤΩΝ**

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 1999

᾽Εκδότης

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Κωνσταντινουπόλεως 22, 118 54 (ΡΟΥΦ) ᾽Αθῆναι

Τηλ.: (01) 34.51.692 - (01) 34.52.144

*᾽Η ἔκδοσις καί ἡ ἐπιμέλεια ἐγένετο ὑπό
ἀρμοδίας Συνοδικῆς ἐπιτροπῆς*

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ

Περί τῶν εἰκόνων τῶν ἔξωφύλλων, βλέπε εἰς τήν σελίδα 142.

Τυπογραφικαί ᾽Εργασίαι

Διαχωρισμοί, ᾽Ηλεκτρονικαί σελιδοποιήσεις, Μοντάζ, ᾽Εκτύπωσις:

ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ ΑΒΕΕ

Μ. ᾽Αλεξάνδρου 24 – ᾽Αθῆναι

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἐπί τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ

1999

ΕΥΧΕΤΑΙ

Πρὸς τὰ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς εὐρισκόμενα μέλη τῆς “Στρατευομένης Ἐκκλησίας” τοῦ Χριστοῦ, καί πιστά καί Ὁρθόδοξα πνευματικά τέκνα Αὐτῆς, πᾶσαν χάριν, εὐλογίαν καί εἰρήνην, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, παρά τοῦ Παντεπόπτου καί Μόνου Ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν καί δύναμιν ἐξ ὕψους κατὰ τοῦ κόσμου, σαρκός καί διαβόλου, ἵνα νικήσαντα μεταβοῦν εἰς τὴν ἐν οὐρανοῖς “Θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν”, ὅπως ὑμνοῦν καί δοξολογοῦν αἰωνίως καί ἀκαταπαύστως τόν Τρισυπόστατον καί Τριαδικόν Θεόν ἐνωμένα μετ’ Αὐτοῦ κατὰ τό: ἵνα ὄσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς” (Ἰωάν. ΙΖ’ 11).

† Ὁ Τοποτηρητῆς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Ὁ Μεσσηνίας **κ. Γρηγόριος**

† Ὁ Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος **κ. Ματθαῖος**

† Ὁ Φθιώτιδος **κ. Θεοδόσιος**

† Ὁ Σερβίων καί Κοζάνης **κ. Τίτος**

† Ὁ Θεσσαλονίκης **κ. Χρυσόστομος**

Ο ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: Ὁ Θεσσαλονίκης **κ. Χρυσόστομος**

**Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

**“Πιστεύω... εις ΜΙΑΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ
ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ...”**

(Σύμβολον τῆς Πίστεως)

Τέκνα ἐν Κυρίῳ Πνευματικά.

Ἦδη φθάνομεν εἰς τό τέλος τῆς δευτέρας χιλιετίας ἀπό τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἀπεστάλη ὑπό τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, ὡς ὁ ἴδιος μᾶς εἶπεν: **“...καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ...”**, (Ἰωάν. Κ' 21), καί καθὼς ὁ Ἄπ. Παῦλος μᾶς διδάσκει, **“...ὅτε δὲ ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τόν Υἱόν αὐτοῦ γενόμενον ἐκ Γυναικὸς, γενόμενον ὑπό νόμον, ἵνα τούς ὑπό νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τήν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν...”**, (Γαλ. Δ' 4, 5).

Ἄπεστάλη ὅπως μᾶς διδάσκει ὁ Ἄπ. Παῦλος **“ἵνα μᾶς ἐξαγοράσῃ, ἵνα τήν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν”**, δηλαδή διά νά ξαναγίνωμεν πάλιν παιδιά Του, καί νά ἐπανέλθωμεν εἰς τήν προτέραν μας κατάστασιν, εἰς τήν προτέραν μας Πατρίδα καί πάλιν, διότι: **“οὐ γάρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν ἀλλά τήν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν”**, (Ἐβρ. ΙΓ' 14).

Ἡ προτέρα μας κατάστασις ἦτο ἡ ἔνωσίς μας μετά τοῦ Θεοῦ εἰς τόν Παράδεισον πρό τῆς παραβάσεως τῶν πρωτοπλάστων, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ἐξωρίσθημεν καί εὕρισκόμεθα ἐξόριστοι εἰς τόν κόσμον αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ τόπος τῆς ἐξορίας μας.

Ἡ ἄπειρος ὁμως εὐσπλαχνία, τό ἔλεος καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ᾠκονόμησεν ὥστε νά δυνηθῶμεν νά ἐπανέλθωμεν καί νά γίνωμεν πάλιν παιδιά Του διὰ μέσου τοῦ Υἱοῦ Του.

Οὕτω λοιπόν, ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ πρὸς **λύτρωσιν** καί **σωτηρίαν** τοῦ ἀνθρωπίνου γένους συνέστησεν, ἴδρυσεν καί ᾠκοδόμησεν τήν **ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ὡς ἄλλον παράδεισον**, ἵνα δι' ΑΥΤΗΣ, ὡς δι' ἄλλης σωστικῆς ΚΙΒΩΤΟΥ σώζεται κάθε ψυχή ἡ ὁποία ἀναζητᾷ τόν Θεόν, ἀπό τόν πνευματικόν κατακλυσμόν τῆς ἀπιστίας, τῆς ἀθεΐας καί πάσης ἁμαρτίας.

Καί ὅπως τότε, εἰς τόν παράδεισον ὁ ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου, ὁ **διάβολος**, κατώρθωσεν καί ἐξέβαλεν τόν ἀνθρωπον ἀπό αὐτόν, οὕτω καί πάλιν, ὁ ἴδιος προσπαθεῖ νά ἐκβάλῃ τούς ἀνθρώπους ἀπό τήν **Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ**, ἢ νά μὴν τούς ἀφήσῃ νά εἰσέλθουν εἰς **Αὐτήν, τόν ἄλλον Παράδεισον καί τήν σωστικὴν Κιβωτόν**, ἰδρῶν καί αὐτός τήν ἰδικήν του “ἐκκλησίαν” ἢ μᾶλλον τὰς “ἐκκλησίας” του καί πρὸς παραπλάνησιν ὠνομάζων αὐτάς “ἐκκλησίας Χριστοῦ”.

Τοῦτο τό κατώρθωσεν μέσω ὀρισμένων “ἐκπροσώπων” τῆς Ἐκκλησίας, ἀνά τούς αἰῶνας, οἱ ὁποῖοι κατέστησαν ἀρχηγοί καί δημιουργοί σχισμάτων καί αἰρέσεων καί πολέμοι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Καί χωρὶς νά ἀποτελέσῃ ἐξαιρέσιν ὁ παρῶν αἰών, ἐμφανίζεται εἰς αὐτόν ἡ μεγαλυτέρα αἴρεσις, ἡ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ καί Ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ, **διὰ τῆς Αἵρε-**

τικῆς Ἐγκυκλίου, τῆς ἐκδοθείσης ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τό ἔτος 1920, μέ τόν τίτλον: “ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ”.

Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μέ τόν Ἴδιον τόν Κ.Η.Ι. Χριστόν ὁ ὁποῖος ἴδρυσεν **ΜΙΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ**, λέγων εἰς τούς Ἀποστόλους: **“Καί οἰκοδομήσω μου ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ καί πύλαι Ἐδου οὐ κατισχύσουσιν ΑΥΤΗΣ”** (Μαθ. ΙΣΤ', 18).

Ἔτσι ἔφθασαν δύο χιλιάδες ἔτη μετά Χριστόν, νά ὀνομάζωνται καί τά κατασκευάσματα τοῦ διαδόλου καί τῆς Ἐβραιομασωνίας **“ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ”**, πρὸς σύγχυσιν καί παραπλάνησιν τῶν ἀπλῶν καί τῶν ἀφελῶν.

Διά τῆς Ἐκκλησίας Του ὁ Χριστός ἐπανένωσε καί συνεχίζει νά ἐπανενώνη καί ἐνσωματώνη κάθε ψυχή ἀνθρώπου εἰς τό Πανάγιον ΣΩΜΑ Του ἢ ὁποῖα ζητᾶ τήν σωτηρίαν τῆς **καί οὕτω συντελεῖται μέ τήν συμμετοχήν τοῦ ἀνθρώπου** τό ΑΠΟΛΥΤΡΩΤΙΚΟΝ Ἔργον τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ διά τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ὅπως ὁ Ἄπ. Παῦλος λέγει: **“Θεοῦ γάρ ἐσμέν συνεργοί”**, (Α΄ Κορ. Γ' 9). Δηλαδή ἀποδεχόμενοι τόν Χριστόν, διά τῶν Ἁγίων Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας Του, **ἐνσωματούμεθα** εἰς τό Πανάγιον Σώμα Του καί οὕτω ἀπό τῆς θέσεως ταύτης **ὡς μέλη καί “κύτταρα”**, τοῦ Θεανθρωπίνου Σώματος, ἤτοι τῆς Ἐκκλησίας, **συμμετέχομεν εἰς τό Θεϊκόν ἔργον**, ἤτοι τῆς Ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου, γενόμενοι **“συνεργοί”** τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖον εἶναι ἡ ὑψίστη καί μοναδική ἀποστολή εἰς τόν παρόντα κόσμον.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ εἶναι **τό Θεανθρώπινον καθίδρυμα** διά

της όποίας ή γη γίνεται ουρανός, ή γη μετατρέπεται εις **Παράδεισον**, διά του όποιου ό χοϊκός άνθρωπος **Θεώνεται**, ζει την **Θέωσιν**, ανακαινίζεται, μεταμορφούται, ανίσταται και γίνεται **Θεάνθρωπος κατά χάριν**, όπως τό **πυρακτωμένον από τή φωτιά σίδηρον**.

Αυτή είναι ή 'Αποστολή της 'Εκκλησίας, τοιαύτην δύναμιν έχει. Παραλαμβάνει τον άμαρτωλόν και χωματένιο άνθρωπο και τον ανιστά, τον αγιάζει τον έξαυλώνη, **τόν μεταμορφώνει εις Θεόν κατά χάριν**, και τον κάνει αιώνιον.

Η 'Εκκλησία δίδει νόημα και ζωή και σκοπόν εις τον άνθρωπον και εις τον κόσμον όλόκληρον. Χωρίς την 'Εκκλησίαν δέν γνωρίζεις διατί υπάρχουν, διατί ζεις, ποιος είναι ό σκοπός της δημιουργίας σου, ούτε πόθεν έρχεσαι ούτε πού υπάγεις, όπως οι άθεοι οι όποιοι λέγουν: **“ζώμεν διά νά τρωμεν και τρωμεν διά νά ζώμεν”**. Πλήρης ύλιστική θεωρία των τετραπόδων, χωρίς ιδανικά, χωρίς μεταφυσικάς άνησυχίας.

Έάν λοιπόν ή **ΕΚΚΛΗΣΙΑ**, έχει τόσην σημασία διά τον άνθρωπον και τον κόσμον όλόκληρον και προσφέρει νόημα, ζωή και πνευματικήν ύπαρξιν εις τά μέλη της, έπιβεβλημένον και αναγκαϊον είναι νά γνωρίζωμεν περί Αυτής, δηλαδή, **διά τήν ζωήν Της, τήν ύπαρξιν Της, τον σκοπόν Της**.

Πάντοτε ή γνώσις περί της 'Εκκλησίας ήτο **“έκ των ών ουκ άνευ”**, (δηλαδή πράγμα έκ των άπαραιτήτων), αλλά σήμεραν πολύ περισσότερον, όταν ό αντικείμενος και έχθρός Αυτής, ό Έωσφόρος διάβολος, οικειοποιούμενος τό όνομά της, έδημιούργησεν ιδικάς του έκκλη-

σίας **-παγίδας-** προς έξαπάτησιν τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νά ὑπάρχη **ἐκκλησιολογική σύγχυσις**, καί ὁ κόσμος δύσκολα νά δύναται νά διακρίνη τήν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπό τὰς ἰδικάς του ψευδο-εκκλησίας, διά νά διαφεύγη τόν θανατηφόρον ἐναγκαλισμόν.

Λόγω λοιπόν, ὅλων τῶν ἀνωτέρω καί λόγω τοῦ ὅτι ἐφθάσαμεν 2.000 ἔτη ἀπό τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας, καί ἡ γνώσις περί Αὐτῆς καθίσταται ἀναγκαία, περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ἐποχήν, **-καί ἐπειδή εἰς τήν ἐποχήν μας ὑπάρχει τρομερή ἐκκλησιολογική σύγχυσις**, ἐξ αἰτίας τῆς κατηλεύσεως τοῦ τίτλου **ἐκκλησία**, ὑπό τῶν ὀπαδῶν τοῦ ἀντιχρίστου διαδόλου-, **ἡ Ἱερά Σύνοδος** τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας **ἔκρινε ἀναγκαῖον καί ἐπιβεβλημένον** τόσον διά τὰ πνευματικά Αὐτῆς τέκνα, ὅσον καί διά κάθε ἄνθρωπον, ὅστις ζητᾷ νά μάθῃ τήν ἀλήθειαν, **νά ἀφιερῶσιν τόν παρόντα ἡμεροδείκτην τοῦ ἔτους 1999 εἰς τήν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.**

Ἡ Ἐκκλησία Αὕτη, ἡ ὁποία ἰδρύθη, ἐθεμελιώθη, ὠκοδομήθη, καί ἐγκαινιάσθη ἐπὶ τῆς γῆς, κατά τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ὑπό τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, συνεχίζει τήν ἱστορικήν καί θριαμβευτικήν Της πορείαν, ἐπιτελοῦσα τό ἀπολυτρωτικόν ἔργον Αὐτῆς, ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καί θά συνεχίξῃ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, καθὼς ὁ Θεάνθρωπος ἰδρυτής Της μᾶς διεβεβαίωσεν ὅτι: **"... καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν Αὐτῆς..."**, καί **"ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμὶ πάσας**

τάς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος...”. (Ματθ. ΚΗ 20).

Αὐτῆς τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς ὁποίας χάριτι Θεοῦ εἴμεθα μέλη, εὐχόμεθα, καί νά παραμείνωμεν πάντοτε νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν ἀτελευτήτων αἰῶνων Ἀμήν.

*Μετ' εὐχῶν καὶ προσευχῶν
ἀπείρων πρὸς Τόν Θεάνθρωπον
Ἰησοῦν Χριστόν*

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ἽΟ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν Του εἰς τό κλυδωνιζόμενον πλοῖον ὑπό τῶν κυμάτων, ἐπιτιμᾷ τῷ πνεύματι τοῦ ἀνέμου καί γαληνεύει ἡ θάλασσα. Συμβολική εἰκὼν τῆς Ἐκκλησίας ἣτις πολεμεῖται ὑπό τῶν ἀνέμων τῶν αἱρέσεων ἀλλὰ δέν καταποντίζεται.

Φορητή Βυζαντινή εικών της **ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ**. Εύρίσκεται εις τόν ιερόν Ναόν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, “Κήπων” Ζακύνθου.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Μεγάλη φορητή εικόνα διαστάσεων περίπου 0,80 X 1,20. Έργον τοῦ Σεβ/του Μεσσηνίας κ. Γρηγορίου, 1973. Εύρίσκεται εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Εὐαγγελισμοῦ (Σκήτη Παναγουλάκη), Καλαμιάτας.

ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΝ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΚΑΙ ΕΦΟΔΙΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΑΘΕΟΥ ΚΑΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΟΥΝΤΩΝ

ΜΕΤ' ΑΥΤΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

**“... Καί οἰκοδομήσω μου ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ
καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν ΑΥΤΗΣ...”.**

(Ματθ. ΙΣΤ 18)

Ἡ ἀφιέρωσις τοῦ παρόντος Ἡμερολογίου, εἰς τήν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ τοῦ Χριστοῦ, ἐκρίθη ἀναγκαία, λόγω τῆς ἐκκλησιολογικῆς συγχύσεως ἡ ὁποία εἶναι διάχυτος καί ἐπικρατεῖ εἰς τόν αἰῶνα μας καί ἐξ αἰτίας τῆς παναιρέσεως τοῦ ἀθέου καί ἀντιχριστοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὅστις ἔχει συμπεριλάβει εἰς τούς κόλπους του ὅλας τάς αίρετικάς “ἐκκλησίας”, ὡς μέλη του.

Μεταξύ αὐτῶν τῶν μελῶν συγκαταλέγονται καί τά λεγόμενα “ὀρθόδοξα” πατριαρχεῖα, εἴτε αὐτά ἀκολουθοῦν τό παλαιόν εἴτε τό νέον ἡμερολόγιον, καθὼς καί αἱ αὐτοκέφαλοι “ἐκκλησίαι”, μία ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καί ἡ νεοημερολογιτική –**σχισματοαιρετική** “ἐκκλησία” τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ περί ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ γνῶσις καί ἐπίγνωσις, συμβάλλει ὥστε τά μέλη Της νά συμμετέχουν εἰς τό ἔργον Της συνειδητά, πράγμα τό ὁποῖον βοηθᾷ εἰς τήν πλήρη **ἐκκλησιαστικοποίησίν των**, (μέ ἀποτέλεσμα τήν πλήρη καί τελικήν ἐνσωμάτωσίν των **εἰς ΑΥΤΗΝ ἡ ὁποία εἶναι τό ΣΩΜΑ τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ**).

Διά τούς εἰς Χριστόν πιστεύοντας, ἡ περί ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ γνῶσις, εἶναι τό Α καί τό Ω εἰς τήν ζώήν των καί συμβάλλει ἄμεσα εἰς τήν σωτηρίαν των. Διότι

ἐκτός Αὐτῆς δέν ὑπάρχει σωτηρία.

Εἰς τόν αἰῶνα μας αἱ αἵρετικοί “ἐκκλησία” καί οἱ αἵρετικοί ὀπαδοί των, ἀκολουθοῦντες τήν νέαν σατανικήν τακτικήν τοῦ οἴκουμενισμοῦ, δέν κάνουν διάλογον, διά νά ἀποδείξουν ὅτι τά δόγματά των εἶναι τά μόνα ἀληθῆ . Ἡ νέα αὐτή τακτική των εἶναι τελείως διαφορετική, διότι τά ἀποτελέσματα τῶν αἰῶνων κατά τῶν ὀρθοδόξων δέν τούς ἀπέδωσαν ὅσους καρπούς αὐτοί ἀνέμενον. Δι’ αὐτό τήν ἐγκατέλειψαν καί ἐγκαινίασαν νέαν μέθοδον.

Διά τῆς νέας αὐτῆς μεθόδου δέν προσπαθοῦν νά μεταπίσουν τούς ὀρθοδόξους, ἀλλά τούς ὀδηγοῦν εἰς τήν αἵρεσίν των δι’ ἄλλης ὁδοῦ. Τούς δέχονται, ὅπως εἶναι, μέ τάς παραδόσεις των μέ τά ἦθη καί ἔθιμά των μέ τά δόγματά των, καί ἐν ὀνόματι τῆς “ἀγάπης” τῆς “κατανοήσεως”, τοῦ “πολιτισμοῦ” καί τῆς “ἐνώσεως”, τούς προτείνουν καί ὑποδεικνύουν τήν ἀμοιβαίαν ἀποδοχήν καί ἀλληλοαναγνώρισιν μεταξύ των.

Τούς προτείνουν: **“Εμεῖς σᾶς ἀναγνωρίζομεν ὅτι εἶσθε ἐκκλησία, ὅτι ἔχετε Ἱερωσύνη, ὅτι ἔχετε μυστήρια, ὅτι ἔχετε ἀποστολική διαδοχή. Ἀναγνωρίσατε καί εἰς ἡμᾶς τό ἴδιον: Ὅτι εἴμεθα δηλ. ἐκκλησία, ὅτι ἔχομεν Ἱερωσύνη, ὅτι ἔχομεν μυστήρια, ὅτι ἔχομεν ἀποστολική διαδοχή καί ἐνωμένοι ὅλοι μαζί νά συμβάλωμεν εἰς τήν ἀνασύστασιν καί ἀνασυγκρότησιν καί ἐπαναδημιουργίαν τῆς Μίας Ἐκκλησίας καί νά μὴν εἴμεθα διηρημένοι”!!!**

Οἱ λεγόμενοι ὀρθόδοξοι, τῶσον αὐτοί οἱ ὅποιοι ἐπιδιώκουν τήν ἐνωσίν των μετά τῶν αἵρετικῶν, ὅσον καί αὐτοί οἱ ὅποιοι διστάζουν νά ἀποδεχθοῦν τούς αἵρετι-

κούς, μέ τήν οἰκουμενιστικήν αὐτήν καί ὑπουλον τοῦ ὄφους πρότασιν καθησυχάζουν τήν συνείδησίν των ὅτι δέν θά ἀλλάξουν τήν πίστιν των, δέν θά δεχθοῦν αἰρετικά δόγματα καί δέν θά ἀποβάλουν τά ὀρθόδοξα. Ἴσως δέ, καί τούς ἐπιστρέψουν εἰς τήν ὀρθοδοξίαν.

Τό σημαντικώτερον εἶναι, ὅτι ὁ λαός δέν θά ἀντιληφθῆ ἀπολύτως τίποτε, διότι δέν θά φανῆ καμμία ἐξωτερική ἀλλαγὴ, ὅπως, κατάργησις ράσου, ἀμφίων, εἰκότων, νηστειῶν, ἐορτῶν καί ἄλλων παραδόσεων, ὥστε νά ἀντιδράσῃ δυναμικά καί νά ματαιώσῃ τήν ἔνωσιν μετά τῶν αἰρετικῶν ἐκκλησιῶν.

Αἱ ἀλλαγαί καί αἱ καταργήσεις τῶν ἀνωτέρω, θά ἀκολουθήσουν ἀργότερον, σταδιακῶς, χωρὶς κἄν νά τό ὑποπτευθοῦν. Τώρα εἰς τήν ἀρχήν, ἀπό τήν ἀμοιβαίαν ἀναγνώρισιν μέχρι τήν τελικήν ὑποδούλωσιν εἶναι σκόπιμο οἱ λεγόμενοι ὀρθόδοξοι νά εὐρίσκωνται εἰς νάρκην καί νά ἔχουν τήν ἐντύπωσιν ὅτι τίποτε δέν ἀλλάξε καί τίποτα δέν ἀπωλέσθῃ.

Εἶναι ἔτσι ὁμως ἡ πραγματικότης;

Μέ τήν ἀλληλοαναγνώρισιν παπικῶν, ὀρθοδόξων, προτεσταντῶν, μονοφυσιτῶν, ἀγγλικανῶν κ.λπ., κ.λπ. **μέ βάσι τήν αἰρετικήν προτεσταντικήν θεωρίαν τῶν Κλάδων,** (BRANCH-THEORY), αὐτομάτως καταργεῖται ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ἤτοι ἡ ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ καί ἀναγνωρίζονται ὅλαι αἱ αἱρέσεις ὡς “ἐκκλησίαι Χριστοῦ”, ὅπως διετύπωσεν ἡ ΑΙΡΕΤΙΚΗ Ἐγκύκλιος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου **ἡ ἐκδοθεῖσα τόν Ἰανουάριον τοῦ 1920,** μέ τόν τίτλον: “ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΠΑ-

ΝΤΑΧΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ”, και διαψεύδεται ὁ Θεάνθρωπος Ἰδρυτής Ἰησοῦς Χριστός ὅστις εἶπεν:

“Καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν ΑΥΤΗΣ”.
(Ματθ. ΙΣΤ'18).

Ἡ ἀλληλοαναγνώρισις αὕτη ἐγένετο πολλάκις.

Ἰδού μερικά ἐξ αὐτῶν:

1. Διά τῆς αἰρετικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ ἔτους **1920**, ἡ ὁποία εἶναι ὁ **Καταστατικός Χάρτης τῶν Οἰκουμενιστῶν.**

2. Διά τοῦ Ληστρικοῦ Συνεδρίου τοῦ **1923.**

3. Διά τῆς ἐφαρμογῆς τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ **1920** μέ τήν εἰσαγωγήν τοῦ νέου παπικοῦ καί ἀναθεματισμένου ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ἡμερολογίου.

4. Διά τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἀθέου καί ἀντιχρίστου οἰκουμενισμοῦ, ἥτοι τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.) **τόν Αὐγούστον τοῦ 1948** καί τῆς συμμετοχῆς εἰς ὅλα τά συνέδρια αὐτοῦ, **1954, 1961, 1968, 1975, 1983, 1991, κ.λπ.**

5. Διά τῶν συμπροσευχῶν καί συλλειτουργιῶν.

6. Διά τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων τό 1965.

7. Διά τῶν ἀμετρήτων δημοσίων δηλώσεων, ὅτι ὁ παπισμός καί ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι δύο πνεύμονες τοῦ αὐτοῦ σώματος.

8. Ὁ πάπας εἶναι ἀγιώτατος ἀδελφός ἔχει ἱερωσύνη καί ἀποστολική διαδοχή καί μυστήρια, ὅπως οἱ ὀρθόδοξοι, καί ὅτι δύνανται οἱ ὀρθόδοξοι νά κοινωνοῦν ἀπό τούς παπικούς.

9. Ὅτι ἐργάζονται διά τήν ἀνασύστασιν τῆς Μίας Ἐκκλησίας.

10. Διά τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν πανθηρησκειακὴν σύναξιν καὶ συμπροσευχὴν εἰς Ἴασιζην τῆς Ἰταλίας, τό 1986 κ.λπ.

Οἱ κυριώτεροι πρωτεργάται τῶν ἀνωτέρω ἐνεργειῶν εἶναι:

Δωρόθεος Προύσης, Μελέτιος Μεταξάκης, Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, Γερμανός Θυατείρων, Ἀθηναγόρας, Δημήτριος, Βαρθολομαῖος, Παρθένιος, Ἰγνάτιος “Ἀντιοχείας”, Χριστόδουλος, Στυλιανός Χαρκιανάκης, Μελίτων, Δαμασκηνός, Ἰάκωβος κ.λπ., κ.λπ.

Τό νά διατηρήσουν οἱ “ὀρθόδοξοι” τὰ ἐξωτερικά γνωρίσματά των, δηλ. ράσα, γένια, ἄμφια καὶ λοιπὰς παραδόσεις, τοὺς αἵρετικούς παπικούς, προτεστάντας καὶ λοιπούς πρὸς τό παρόν δέν τοὺς ἀπασχολεῖ. Ἀντιθέτως, αὐτό εἶναι μία ἡσυχὴ ἀρχὴ ὥστε κάποια μέρα νά φθάσουν εἰς τὴν τελικὴν ἀφομοίωσίν των.

Ἄλλωστε ὁ πάπας, ὡς γνωστόν, ἔχει τοὺς οὐνίτας μέ τὰ ἐξωτερικά γνωρίσματα τῶν ὀρθοδόξων ἀπὸ τό 1215 καὶ 1594. Δέν τοῦ κοστίζει τίποτε ἐάν καὶ οἱ λεγόμενοι ὀρθόδοξοι ἀκολουθοῦν, μιμούμενοι, τὴν ἰδίαν τακτικὴν τῶν οὐνιτῶν: Διατηροῦντες δηλ. τὰ ἐξωτερικά γνωρίσματα τῶν ὀρθοδόξων, πρὸς ἐφησυχασμόν καὶ ἀποκοίμησιν τοῦ κατωτέρου κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, καὶ ἀναγνωρίζοντες τόν παπισμόν, προτεσταντισμόν κ.λπ. ὡς “ἐκκλησίες”.

Διά τῆς μεθόδου αὐτῆς κατέστησεν ὅλη τὴν “ὀρθόδοξον” Ἀνατολὴν οὐνιτικὴν.

Αὐτό τό ὅποιον δέν ἐπέτυχεν τόσους αἰῶνας μέ διαλόγου κ.λπ. τό ἐπέτυχεν ἀπόλυτα μέ τὴν ἀλληλοανα-

γνώρισιν. Οὕτω τὰ λεγόμενα ὀρθόδοξα πατριαρχεῖα καὶ αὐτοκέφαλοι ἐκκλησῖαι μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ἡ νεοημερολογιτικὴ ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μετεμορφώθησαν εἰς ΟΥΝΙΤΑΣ τοῦ ἀντιχρίστου παπισμοῦ καὶ προτεσταντισμοῦ.

Κατόπιν ὄλων τῶν ἀνωτέρω καὶ ἰδίως ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἐπαράτου καὶ ἀντιχρίστου **παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ**, ὅστις συμπεριέλαβεν καὶ τοὺς λεγομένους ὀρθοδόξους, καθίσταται ἀμέσως ἀναγκαία ἡ γνώσις περὶ τῆς **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ** τοῦ Χριστοῦ.

Δι' αὐτό θά καταβληθῆ προσπάθεια, ὅσον ὁ χῶρος τοῦ παρόντος ἡμερολογίου μᾶς τό ἐπιτρέπει, νά παρουσιασθῆ ἡ ἔννοια, ἡ ἱστορία καὶ ἡ σημασία περὶ τῆς **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ** τοῦ Χριστοῦ, ὅπως αὕτη καθωρίσθη καὶ ἐξεφράσθη ὑπὸ τοῦ Θεανθρώπου Ἰδρυτοῦ αὐτῆς διὰ τῆς θείας διδασκαλίας του **καὶ διὰ τῶν παραβολῶν Αὐτοῦ**.

Περὶ τῶν ἀνωτέρω καὶ περὶ τῆς θείας ἀποστολῆς Της ἐν τῷ κόσμῳ, θά ἀναφερθῶμεν, ὅπως ἐκηρύχθη ὑπὸ τῶν Θεοκηρῦκων Ἀποστόλων καὶ Εὐαγγελιστῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ ὡς ἐρμηνεύθη, διεσαφίσθη καὶ ἐξηγήθη ὑπὸ τῶν Θεοπνεύστων καὶ Θεοφόρων Πατέρων, τῶν μελῶν τοῦ Παναγίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας, καθοδηγουμένων καὶ ἐμπνεομένων ὑπὸ τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος.

Ἐπειδὴ ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ἔχει προαιώνιον καὶ αἰδῖον τὴν ὑπαρξίν Της, δι' αὐτό ἀκολουθοῦντες δῆμα πρὸς δῆμα τοὺς Ἁγίους Πατέρας εἰς τὴν παρουσιάσιν της, θά ἀρχίσωμεν ἀπὸ τῆν προῖστορίαν μέχρι τῆν ἱστορίαν

Αὐτῆς μέ τήν κατωτέρω σειράν.

ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ:

1. ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ἐτυμολογικῶς καί ἐννοιολογικῶς.

2. Ἡ προΐστορία καί ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας.

3. Ὁ Μυστηριακός χαρακτήρ τῆς Ἐκκλησίας.

4. Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΩΣ ΣΩΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥ Ἐνιαῖον καί Ἀδιάσπαστον.

5. Αἱ Ἰδιότητες τῆς Εκκλησίας, ὡς ΜΙΑ, ἉΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ.

6. Τό Ἀλαθτόν τῆς Εκκλησίας.

7. Ἡ Εκκλησία καί ἡ Ἁγία Γραφή. Ἡ Θεοπνευστία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί ὁ Συγγραφεύς αὐτῆς.

8. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΙΣ. Ἡ Ἀπόκτησις Ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος.

9. Ἡ Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί αἱ “ἐκκλησίαι” τοῦ Ἀντιχρίστου.

10. Ἡ Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Συμφώνως πρὸς τό ἀνωτέρω πλαίσιο θά κινηθῆ ἡ ἀναφορά εἰς τό περὶ Ἐκκλησίας θέμα.

Ἐπειδή γνωρίζομεν ὅτι ὁ περὶ Ἐκκλησίας λόγος – **Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ** – εἶναι τόσος εἰς μέγεθος ὅσον καί ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐπεκτείνεται πέραν τοῦ ὄρατοῦ αὐτοῦ κόσμου καί αἱ διαστάσεις Αὐτῆς προεκτείνονται εἰς τήν αἰώνιον ἀπεραντοσύνην τοῦ ἀοράτου πνευματικοῦ καί μεταφυσικοῦ τοιούτου, δι’ αὐτό καί ἡ παροῦσα ἀναφορά ἔχουσα συνείδησιν καί ἐπίγνωσιν τῶν διαστάσεων Αὐτῆς, δέν φιλοδοξεῖ τίποτα περισσότερον ἀπό τό νά προβληματίσῃ τόν ἀνήσυχον ἄνθρωπον τῆς

ἐποχῆς μας ὅστις ἀναζητᾶ ὀλίγον φῶς εἰς τόν δρόμον τῆς ζωῆς του.

Γνωρίζομεν ὅτι ἡ προσφορά τῆς παρούσης μικρᾶς ἀφιερώσεως ἔναντι τοῦ ὠκεανοῦ τῆς Ἀποστολικῆς καί Ἀγιοπατερικῆς Ἐκκλησιολογίας, ὁμοιάζει μέ τήν προσφοράν τοῦ “τρεμοσθήνοντος” κηρίου ἔναντι τῆς ἀπατραπούσης ἀκτινοβολίας τοῦ ἡλίου.

Ἐάν ὅμως ὠφελήσῃ ἔστω καί μίαν ψυχὴν, πιστεύομεν ὅτι συνεργούσης τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, θά ἐκπληρώσῃ τήν ἀποστολήν της καί τόν σκοπόν της, κατά τό: **“οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρός με, ἐάν μὴ ὁ Πατήρ ὁ πέμψας με ἐλκύσῃ αὐτόν...”** (Ἰωάν. ΣΤ΄ 44).

Ἡ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ: Οἱ μαθηταὶ μετὰ τῆς Θεοτόκου κατὰ τήν κάθοδον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. (Πράξ. Α΄ 14 & Β΄ 1) (Κατακόμβη, Ἔργον τοῦ δου αἰῶνος)

ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣΥΣΤΑΤΟΣ, ΘΕΟΫΠΟΣΤΑΤΟΣ ΚΑΙ ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐννοιολογικῶς καί Ἐτυμολογικῶς: Ἡ **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** ὡς **Θεοσύστατος**, εἶναι ὁ **μοναδικός** ζῶν ὄργανισμός, χάριν τῆς ὁποίας ἔλαβεν ὑπαρξιν, ζωὴν καί νόημα ὁ παρῶν κόσμος. Τά ὄριά Της ἐπεκτείνονται, πέραν αὐτοῦ εἰς τόν ἀόρατον πνευματικόν καί μεταφυσικόν κόσμον, ἡ δέ σημασία Της εἶναι ἀνάλογος μέ τήν διάστασιν Αὐτῆς.

Ἄν καί περί “Ἐκκλησίας” ἔχουν γραφῆ ἀμέτρητοι τόμοι, διά νά ἀποδώσουν τήν ἔννοιαν, τήν σημασίαν, τήν ἀξίαν, τό ἔργον, τόν σκοπόν καί τήν ἀποστολήν Της, παρ’ ὅλα ταῦτα διά τοῦ παρόντος, θά προσπαθήσωμεν καί ἡμεῖς νά ἀποδοθοῦν αἱ ἀνωτέρω ἔννοιαι, ὅσο τό δυνατόν πληρέστερον, ἀρχόμενοι ἀπό τήν λέξιν “ΕΚΚΛΗΣΙΑ” ἐννοιολογικῶς καί ἐτυμολογικῶς.

Ἡ λέξις **ἐκκλησία** προέρχεται ἐκ τῆς ἀρχαίας κλασσικῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καί ἡ ἐτυμολογία της ἀνάγεται εἰς τό ρῆμα **ἐκκαλέω - ὦ**.

Ἡ ὀνομασία της ἐχρησιμοποιήθη ἀπό τούς ἀρχαίους συγγραφεῖς, Πλάτωνα, Ἀριστοτέλη, Θουκυδίδη, Πολύβιον, Πλούταρχον κ.λπ. Ἐσήμαινε δέ, τήν συνέλευσιν ἢ συγκέντρωσιν τῶν πολιτῶν, τήν ὑπό τῶν

ἀρχόντων συγκαλουμένην διὰ πολιτικούς, στρατιωτικούς, θρησκευτικούς κ.λπ. σκοπούς ἢ τὴν κατόπιν ἐντυπωσιακοῦ τινός γεγονότος συγκροτουμένην συνέλευσιν τοῦ λαοῦ.

Ἡ οὕτω γενομένη συνέλευσις ἐκαλεῖτο “**Ἐκκλησία τοῦ Δήμου**”.

Ἡ λέξις **Ἐκκλησία** συναντᾶται εἰς τὴν Παλ. Διαθήκην (96) φορές καί ἡ ἀντίστοιχος ἑβραϊκὴ λέξις εἶναι gahal.

Εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην συναντᾶται (114) φορές. Ἰδιαιτέρως τὴν ὀνομασίαν αὐτὴν ἐχρησιμοποίησεν ὁ Θεάνθρωπος Ἰδρυτὴς Της Ἰησοῦς Χριστός λέγων: “... καὶ οἰκοδομήσω μου τὴν **ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ**, καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς...” (Ματθ. ΙΣΤ18).

Οἱ Πατέρες μᾶς ἐξηγοῦν ὅτι ἡ Ἐκκλησία, “οὐκ ἀφ’ ἑαυτῆς αὕτη συνήχθη, ἀλλ’ ἄλλος ταύτην εἰς τοῦτο ἐκάλεσεν, ὅς ἐστίν, ὁ εἷς ἐν Τριάδι Θεός”.

Η ΑΜΠΕΛΟΣ:

“Εγώ εἰμί ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή καὶ ὑμεῖς τὰ κλήματα...” (Ἰωάν. ΙΕ' 1-8)

Συμβολικὴ εἰκὼν
τῆς Ἐκκλησίας

Η ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἄρχή, Ὑπαρξίς καί Ἀποκάλυψις τῆς Ἐκκλησίας κατά τήν Πεντηκοστήν.

Περί “Ἐκκλησίας”, ὑπό τήν ἔννοιαν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, διδασκόμεθα ἀπό τόν Κ.Η.Ι. Χριστόν, (Ματθ. ΙΣΤ', 18), καί ἀπό τούς Ἁγίους Ἀποστόλους καθώς καί ἀπό τās ἐρμηνείας τῶν Θεοφόρων Πατέρων.

Δέν εἶναι εὐκόλο νά δοθῆ ἀκριβής ὀρισμός περὶ Αὐτῆς. Διότι εἶναι ἓνα Μυστήριο, τό ὁποῖον εἶναι δύσκολον νά περιγραφῆ μέ ἀνθρώπινα λόγια, ἐπειδή δέν εἶναι μόνον ὕλικός ὄργανισμός ἀλλά ἔνωσις ὕλικου καί ἀύλου κόσμου. Εἶναι, **“τό μυστήριον τό ἀποκεκρυμμένον ἀπό τῶν αἰῶνων καί ἀπό τῶν γενεῶν”, κατά τόν Ἀπ. Παῦλον**, (Κολασ. Α' 26).

Καθώς εἶναι μυστήριο: ἡ ἐνανθρώπισις καί σάρκωσις τοῦ Χριστοῦ, τό Τρισυπόστατον τῆς Θεότητος –ἡ Ἁγία Τριάς–, ἔτσι μυστήριο εἶναι καί ἡ Ἐκκλησία, ἀφοῦ δρᾷ ἐντός Αὐτῆς τό Πανάγιον Πνεῦμα. (Μυστήρια εἶναι καί αἱ τελεταί τῆς Ἐκκλησίας εἰς τās ὁποίας ἐνεργεῖ ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος χωρίς νά γίνεται ἀντιληπτή μέ τās αἰσθήσεις μας).

Ἡμεῖς ἐγνωρίσαμε τήν Ἐκκλησίαν κατά τήν ἡμέραν

τῆς Ἰδρύσεώς της, τῆς θεμελιώσεώς της ἢ τῶν ἐγκαινίων της, ἦτοι τὴν ἡμέραν τῆς **Πεντηκοστῆς**, ὅπου διὰ τῆς καθόδου τοῦ Παναγίου καὶ Τελευταρχικοῦ Πνεύματος, **ἐγκαθιδρύεται ἐπισήμως ὁ Θεοσύστατος, Θεοῦπόστατος καὶ Θεανθρώπινος Αὐτός Ὁργανισμός.**

Ἄλλὰ ἡ Ἐκκλησία πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς δέν ὑπῆρχεν; Τότε ἐδημιουργήθη; Ἦ ἐάν προὑπῆρχε, ἀπό πότε προὑπῆρχε; Καὶ ποῦ;

Ἡ Ἁγία Γραφή δέν δίδει σαφῆ ὄρισμόν περὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ μόνον εἰκόνας καὶ περιγραφάς δι' αὐτήν.

Οἱ Ἁγιοὶ Πατέρες χρησιμοποιοῦν αὐτάς τὰς **ΣΥΜΒΟΛΙΚΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ** καὶ περιγραφάς διὰ νά μᾶς βοηθήσουν νά σχηματίσωμεν μία “ἰδέα”, κατὰ τὸ ἀνθρώπινον δυνατόν.

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὁμιλῶν περὶ Ἐκκλησίας, ἐχρησιμοποίησεν **παραβολικὰς εἰκόνας ὡς Σύμβολα**, διὰ νά μᾶς ὁμιλήσῃ περὶ Αὐτῆς. Τὸ ἴδιο ἔπραξαν καὶ οἱ Ἀπόστολοι, καὶ πολλοὶ Ἁγιοὶ.

Περὶ αὐτῶν τῶν **παραβολικῶν εἰκόνων ὡς Συμβόλων**, θά ἀναφερθῶμεν ἐκτενέστερον, εἰς ἄλλο κεφάλαιον τοῦ παρόντος.

Ὡς συνηθέστερον καὶ ἐπικρατέστερον **συμβολισμόν** περὶ Ἐκκλησίας, οἱ Ἁγιοὶ Πατέρες ἐχρησιμοποίησαν τόν, τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, **“καὶ αὐτός ἐστιν ἡ ΚΕΦΑΛΗ τοῦ ΣΩΜΑΤΟΣ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ...”**, (Κολασ. Α' 18).

Ἐπομένως ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ **ΣΩΜΑ** τοῦ Χριστοῦ καὶ Αὐτός εἶναι ἡ **ΚΕΦΑΛΗ** αὐτῆς, ἄρα εἶναι Αὕτη ἡνωμένη μετὰ τοῦ αἰωνίου Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἐχει δέ, οὕτω, ἐν Αὐτῷ καὶ δι' Αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία αἰωνίαν ὕπαρξιν, καὶ δι' αὐτὸ δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ **Θεοῦπόστατος**. Προϋπῆρχε λοιπόν ἐξ αἰδίου ἡ Ἐκκλησία, οἷον κερυμμένη ἐν τῷ Θεῷ, **ὡς τὸ πρό τῶν αἰώνων ἀπόκρυφον Μυστήριον**.

Προϋπῆρχεν, ἐν τῇ σοφίᾳ καὶ τῇ προνοίᾳ τοῦ Θεοῦ ὡς πνευματικὴ Ἐκκλησία μέσα εἰς τὴν ΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑΝ, εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν Τριῶν Θεῶν Προσώπων, τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Διότι **προαιωνίως εἶχεν ὁ Θεὸς ἐν τῷ νῷ καὶ τῇ βουλήσει** Αὐτοῦ τὸ σχέδιον καὶ τὴν βουλήν περὶ τῆς Ἐκκλησίας ὁμοῦ μετὰ τῆς περὶ σωτηρίας τοῦ κόσμου, καθὼς ὁ προφητὰναξ Δαυὶδ λέγει: **“Ὁ δὲ Θεός, βασιλεὺς ἡμῶν, πρό αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς”**, (Ψαλ. 73ος). Ἐπίσης ὁ Μέγας Ἀθανάσιος διδάσκει: **“Ἡ Ἐκκλησία πρότερον κτισθεῖσα, μετὰ ταῦτα γεννᾶται ἐκ Θεοῦ”**, (PG 26, 1004/5).

Ἐπομένως ἡ Ἐκκλησία, περιληφθεῖσα εἰς τὴν προαιώνιον περὶ δημιουργίας καὶ σωτηρίας τοῦ κόσμου **θεῖαν βουλήν**, προϋπῆρχε πάντοτε εἰς τὸν συνάναρχον καὶ ἀνάρχως προϋπάρχοντα αἰώνιον Λόγον καὶ Υἱόν τοῦ Θεοῦ. Κατόπιν δέ συμπεριέλαβεν, πρότερον μὲν, τὰ ἀγγελικὰ τάγματα ἐν τῷ οὐρανῷ, βραδύτερον δέ, ἐν

χρόνω τούς ανθρώπους επί τῆς γῆς, καί τέλος ἐτελειώθη καί ἀπεκαλύφθη εἰς τόν κόσμον, διά τῆς ἐνανθρωπίσεως, τοῦ θανάτου καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καί τῆς, κατά τήν Πεντηκοστήν, ἀποστολῆς ὑπ' Αὐτοῦ, τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Κατά ταῦτα, **ἡ ἀρχή, ἡ ρίζα καί ἡ ὑπαρξις τῆς Ἐκκλησίας**, εὑρίσκεται εἰς τόν Τριαδικόν καί Τρισυπόστατον Θεόν τήν Παναγίαν Τριάδα καί δέν εἶναι **“ἀνθρώπινον κατασκεύασμα”**.

Εἶναι λοιπόν ὑπερφυσική καί οὐράνιος, καί οὐχί φυσική καί ἐπίγειος.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι αὐτή ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἣτις οὐκ ἔστι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου (Ἰωάν. ΙΗ' 36), (τῆς ὁποίας ἡ ἀρχή, ὡς εἴπομεν, εἶναι προχρονική, προἱστορική, ὑπερφυσική καί ὑπερκόσμιος). Εἰσηλθεν, ὁμως, διά τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου εἰς τήν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος **καί ἀπεκαλύφθη ὡς ΣΩΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥ**.

Κατά συνέπειαν ἡ Ἐκκλησία ἔχει **διπλῆν ὑπαρξιν, οὐράνιον καί ἐπίγειον**, ὡς ἐλθοῦσα, ἀπό τόν οὐρανόν εἰς τήν γῆν καί ἐπανερχομένη ἀπό τήν γῆν εἰς τόν οὐρανόν, ὅπου ὁδηγεῖ τά πιστά καί ἅγια μέλη Αὐτῆς. Αὐτή δέ ὑπάρχει ἔξω καί **ὑπεράνω χρόνου καί χώρου**.

Βάσει τῶν ἀνωτέρω δυνάμεθα νά παρακολουθήσωμεν τρεῖς διαδοχικάς ἐμφανίσεις, (ἢ φάσεις), τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι προαιωνίως ὑπαρχούσης αἰδίως.

Πρώτη: τήν, μετά τῶν Ἀγγελικῶν, ἄσωμάτων καί οὐρανίων δυνάμεων ἔνωθεῖσαν, δηλ.: Τοῦ Τρισυποστάτου Τριαδικοῦ Θεοῦ, μετά τῶν Ἀγγέλων.

Δευτέρα: τήν ἔνωσιν τῶν Πρωτοπλάστων εἰς τόν Παράδεισον, μετά τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί τῶν Ἀγγελικῶν δυνάμεων, καί,

Τρίτη: τήν, κατά τήν Πεντηκοστήν, ἔνωσιν, τῶν πιστευσάντων εἰς τόν Χριστόν ὡς Θεόν καί Σωτήρα τοῦ κόσμου καί διά τοῦ θείου Βαπτίσματος εἰσελθόντων καί πολιτογραφηθέντων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ, μετά τῶν ἀπ' αἰῶνων κεκοιμημένων πιστῶν δικαίων καί μετά τῶν Ἀγγέλων, μετά τῶν ἀποτελούντων δηλ. τό οὐράνιον τμήμα **τῆς ἐνιαίας Ἐκκλησίας τήν λεγομένην Θριαμβεύουσαν.**

Κατά τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, δηλαδή, ἰδρύεται καί γεννᾶται τό ἐπίγειον τμήμα Αὐτῆς, τῶν ζώντων ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καί συγκροτούντων τήν λεγομένην **Στρατευομένην Ἐκκλησίαν**, ἐκ τῆς ὁποίας μεταφυτεύονται καί μεταγράφονται οἱ ἐκλεκτοί καί ἅγιοι διά τοῦ θανάτου, (ἤ κοιμήσεως), εἰς τήν οὐράνιον Ἐκκλησίαν, εἰς τήν ὁποίαν ἀενάως καί συνεχῶς μεθίσταται τό ἐπίγειον τμήμα Αὐτῆς.

Ἡ Ἐκκλησία λοιπόν εἶναι **ΜΙΑ καί ΕΝΙΑΙΑ** καί ταυτοχρόνως ἀποτελεῖται ἀπό τήν ἔνωσιν θριαμβευούσης καί στρατευομένης. Τήν ἔνωσιν δηλ. τοῦ ἀοράτου καί ἀϋλου μετά τοῦ ὄρατοῦ καί ὕλικου κόσμου.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ: Μεγάλη φορητή σύγχρονος εικών διαστάσεων περίπου 1,00Χ1,50. Έργον τῆς Ἱ. Μονῆς Παναγίας Πενκοβουνογιατρῖσης Κερατέας Ἀττικῆς, 1985. Εὕρισκεται εἰς τό Καθολικόν τῆς ἐν λόγῳ Μονῆς.

Η ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

(Η τρίτη εμφάνισις (ἢ φάσις) τῆς Ἐκκλησίας

“Καί ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, λέγει ὁ Θεός ἐκχεῶ ἀπό τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν καὶ ὁράσεις ὄψονται...”,

(Πράξ. Β΄ 17), (Ἰωήλ Β΄ 28).

“Ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας” (Πράξ. Α΄ 5).

“Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς μου ἐφ’ ὑμᾶς, ὑμεῖς δὲ καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλήμ ἕως οὐ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους”, (Λουκ. ΚΔ΄ 49).

“ἵνα... γένησθε θείας κοινωνοὶ φύσεως” (Β΄ Πέτρο. Α΄ 4)

Ἐπειδὴ δι’ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἡ Ἐκκλησία ἔγινεν γνωστή κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς εἰς τό ὑπερῶν τῆς Ἱερουσαλήμ δι’ αὐτό κρίνεται σκόπιμον ὅπως γίνῃ ἀναφορά εἰς τὴν τρίτην αὐτὴν “φάσιν” ἢ ἐμφάνισιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ τρίτη αὐτὴ ἐνέργεια ἢ ἐμφάνισις τῆς Ἐκκλησίας σκοπὸν εἶχεν τὴν ἐπανένωσιν τοῦ Θεοῦ μετὰ τῆς ἐκπεσούσης “ἐκκλησίας” ἢ τοῦ ἀνθρώπου, κατόπιν τῆς παραβάσεώς του, καὶ τῆς ἐξορίας του.

Εἰς τὴν **Δευτέραν** “φάσιν” ἢ ἐνέργειαν ὁ Θεός συμπεριέλαβεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του καὶ τοὺς πρωτοπλάστους

όταν εύρισκοντο εις τόν παράδεισον.

Ὁ ἐχθρός ὅμως τοῦ ἀνθρώπου, ὁ διάβολος, διά τοῦ ὄφεως τόν ἐπλάνησεν καί παρέβη τήν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ καί οὕτω ἐχωρίσθη ἡ ψυχή του ἀπό Αὐτόν. **Αὐτός εἶναι ὁ πρῶτος θάνατος τοῦ ἀνθρώπου. Θάνατος ψυχῆς λοιπόν ἴσον χωρισμός ἀπό τόν Θεόν, καί ἐκδίωξις ἐκ τῆς Ἐκκλησίας Του.**

Ἡ ἐκπεσοῦσα ἀνθρώπινος φύσις τῶν Ἀδάμ, Εὔας, Ἄβελ, Νῶε, Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, Δικαίων, Πατριαρχῶν, προφητῶν, Μελχισεδέκ, κ.λπ. περιεπλανᾶτο, εἰς τόν κόσμον αὐτόν. Αὕτη εἶναι ἡ ἐκπεσοῦσα ἐκκλησία καθώς ψάλεται εἰς τήν ὑμνολογίαν: **“Ἐλευθέρα μὲν ἡ κτίσις γνωρίζεται... ἡ πρὶν τάλαινα τῶν ἐθνῶν παγκληρία”**, (καταβασία τῆς ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων).

Ὁ Θεός ὅμως ἐν τῷ ἀπειρῷ αὐτοῦ ἐλέει **“μὴ θέλων τόν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὡς τοῦ ἐπιστρέψαι καί ζεῖν αὐτόν”**, ἔδωσε τήν εὐκαιρίαν εἰς τόν ἐκπεσόντα ἄνθρωπον (τήν ἀνθρωπότητα) νά μετανοήσῃ καί ἐπιστρέψῃ πρὸς Αὐτόν.

Δι’ αὐτό ἐνηνθρώπησε καί ἔγινεν **Θεάνθρωπος**, διά τήν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκπεσοῦσης ἐκκλησίας, **διὰ νά γίνῃ ὁ ἄνθρωπος Θεός κατὰ χάριν.**

Ὅλον αὐτό τό Μυστήριον τῆς Ἐνανθρωπίσεως, τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ **Γέννησις, ἡ Βάπτισις, τά Θαύματα, τό Κήρυγμα, τά Πάθη, ἡ Σταύρωσις, ὁ Θάνατος, ἡ Ἀνάστασις, ἡ Ἀνάληψις**, ὁλοκληροῦται καί τελειοῦται

κατά τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς κατά τήν ὁποίαν ἀποκαλύπτεται, ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ κόσμῳ πρὸς ὀριστικὴν πλέον συμφιλίωσιν καὶ ἔνωσιν Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου.

Ἔλαβεν τήν ἀνθρώπινον φύσιν –σάρκα– **καὶ ἐθέωσεν αὐτήν**. Καὶ ὡς ἀντάλλαγμα μᾶς ἔδωκεν τό Πανάγιον Πνεῦμα ἵνα μένη μεθ' ἡμῶν αἰωνίως, διὰ νά εἴμεθα πάντοτε **ἐνσωματωμένοι καὶ θεοποιημένοι** ἐντός καὶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτός εἶναι ὁ τελικός σκοπός τῆς ἰδρύσεως, οἰκοδομήσεως καὶ θεμελιώσεως τῆς Ἐκκλησίας, κατά τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, **ἡ ΘΕΩΣΙΣ**. Ἡ ἔνωσις ἢ ἐπανένωσις τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐνσωμάτωσις του εἰς τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησίαν.

Εἰς τόν παράδεισον ἔγινεν ὁ χωρισμός ψυχῆς ἀπό Θεοῦ καὶ ἐπῆλθεν ὁ ψυχικός θάνατος καὶ ἡ ἐξορία.

Εἰς τήν Πεντηκοστήν ἔγινεν ἡ ἐπανένωσις Θεοῦ μέ τάς ψυχάς καὶ ἐπῆλθεν ἡ Ἀνάστασις τῶν ψυχῶν, **ἡ ἐνσωμάτωσις καὶ ἡ Θέωσις**, καὶ οὕτω ἐπετεύχθη, ὁ τελικός σκοπός τῆς πλάσεως καὶ δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου.

Διὰ τῆς Πεντηκοστῆς ὁ Θεός μᾶς ἔκανε **ἑαυτόν Του, Σῶμα Του**: “Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτούς... ἵνα ὧσιν ἐν καθώς ἡμεῖς”, “ἐν ἐσμέν” (Ἰωαν. ΙΖ' 11), “...Ἴνα πάντες ἐν ὧσι, καθώς σύ Πάτερ, ἐν ἐμοί καὶ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσιν...”, (Ἰωάν. ΙΖ' 21).

Ἡ Ἐκκλησία εἰς τήν **πρώτην** ἐμφάνισίν της συμπεριέλαβε ὡς μέλη της τά δέκα Ἀγγελικά τάγματα, κατά τόν

“Ἅγιον Διονύσιον τὸν Ἀρεοπαγίτην, ἐκ τῶν ὁποίων τό ἕν ἐξέπεσεν καί ἐχωρίσθη ὅταν ὁ Ἐωσφόρος, ὁ ἀρχηγός τῶν Ἀγγέλων, θέλησε νά θέσῃ τὸν θρόνον του ἴσον μέ τοῦ Θεοῦ ὅπως ἀναφέρει ὁ προφ. Ἡσαΐας: **“Πῶς ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ Ἐωσφόρος... συνετρίβη εἰς τήν γῆν... εἶπεν ἐν τῇ διανοίᾳ του,... ἀναβήσομαι ἐπάνω τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ θήσω τὸν θρόνον μου... ἔσομαι ὅμοιος τῷ ὑψίστῳ”**. Νῦν δέ εἰς ἄδην καταβήσῃ καί εἰς τὰ θεμέλια τῆς γῆς”, (Ἡσαΐας ΙΔ΄ 12-15), καί ὁ Χριστός βεβαιώνει: **“ἐθεώρουν τὸν σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα”**, (Λουκ. Ι 18).

Περί τῶν ἀγγέλων μᾶς λέγει ὁ Θεός εἰς τὸν Ἰώβ: **“ὅτε ἐγενήθησαν ἄστρα, ἤνεσάν με φωνῇ μεγάλη πάντες ἄγγελοί μου”**, (Ἰώβ ΛΗ΄ 7). Ἀπόδειξις ὅτι οἱ ἄγγελοι προϋπήρχον τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου τούτου.

Ἐξέπεσεν ὁ Ἐωσφόρος καί τό ἕνα τάγμα μαζί του διότι οἱ ἄγγελοι ἦσαν τρεπτοί, (ἂν μὲν ἤθελον ἔμενον ἄγγελοι, ἂν δέν ἤθελον ὄχι), καί οὕτω παρέσυρεν καί ἕνα τάγμα ἀγγέλων. Κατά τήν πτῶσιν ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ εἶπεν: **“Στῶμεν καλῶς Στῶμεν μετά Φόβου”** καί ἐσταμάτησεν αὕτη. Τώρα οἱ ἄγγελοι δέν εἶναι τρεπτοί. Αὐτά συνέδησαν εἰς τήν πρώτην “φάσιν” τῆς Ἐκκλησίας.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ Φύσις καί αἱ Συμβολικά Ἐξεικονίσεις Αὐτῆς

Ἡ Ἐκκλησία καθώς εἶδομεν, εἶναι “...τό **ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ** τό ἀποκεκρυμμένον ἀπό τῶν αἰώνων καί ἀπό τῶν γενεῶν”, (Ἀπόστ. Παῦλος, Κολασ. Α΄ 26), καί ἡ ἀρχή, ἡ γένεσις καί ὕπαρξις Αὐτῆς, προϋπῆρχεν εἰς τήν Παναγίαν Τριάδα καί εἰς τήν Θεῖαν Βουλὴν Αὐτῆς.

Ὡς ἐκ τούτου καί ἡ φύσις Αὐτῆς εἶναι Θεϊκή, προϋπάρχουσα ἐν τῷ Θεῷ αἰδίως καί προαιωνίως, ἀποκαλυφθεῖσα δέ ἐπ’ ἐσχάτων χρονικῶς καί εἰσελθοῦσα εἰς τήν ἱστορίαν τοῦ κόσμου τούτου, ἐνωθεῖσα μετ’ αὐτοῦ καθ’ ὄν τρόπον οἶδε καί γνωρίζει μόνον ὁ Τρισυπόστατος Θεός. Ἡνώθη μυστηριακῶς μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ὁ Θεός ὅπως εἶχεν ἐνωθῆ πρωτίστως μετὰ τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων ἀσωμάτων, συμπεριλαβὼν καί θεώσας τόν ἀγγελικόν καί ἀνθρώπινον κόσμον καί ἀποτελέσας οὕτω, **τὴν ΜΙΑΝ ΕΝΙΑΙΑΝ ΚΑΙ ΑΔΙΑΣΠΑΣΤΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ**.

Ἡ οὕτω δημιουργηθεῖσα ΕΚΚΛΗΣΙΑ ἀποτελεῖται ταυτοχρόνως ἀπὸ τὴν Ἔνωσιν τοῦ Ἄοράτου καί ὄρατου κόσμου **εἰς ΕΝ ΕΝΙΑΙΟΝ καί ΑΔΙΑΣΠΑΤΟΝ ΣΩΜΑ μέ ΚΕΦΑΛΗΝ τόν Τριαδικόν καί Τρισυπόστατον Θεόν**, ἀφοῦ ὁ Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, καί ἐνανθρωπίσας Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁμοούσιος τῷ

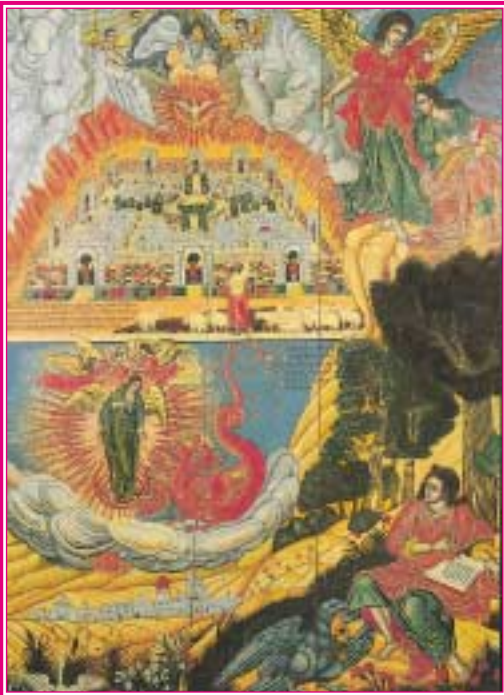
Πατρί καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, καθὼς μᾶς διδάσκει:

“**Εγὼ καὶ ὁ Πατήρ ἐν ἑσμέν**”, (Ἰωάν. Γ' 30). “**Εγὼ ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατήρ ἐν ἐμοί ἐστί**”, (Ἰωάν. ΙΔ' 10). “**Ὁ ἑώρακὼς ἐμέ ἑώρακε τὸν Πατέρα**”, (Ἰωάν. ΙΔ' 9). “**... ὁ δὲ Πατήρ ὁ ἐν ἐμοὶ μένων αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα...**” (Ἰωάν. ΙΔ' 10).

Ἡ ἔνωσις αὕτη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι ἀρμονικὴ, καὶ ἐγένετο, **ἀσυγχύτως, ἀχωρίστως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως καὶ ἀναλλοιώτως. Ἠνώθη** τὸ Θεῖον μετὰ τοῦ ἀνθρωπίνου, τὸ οὐράνιον μετὰ τοῦ ἐπιγείου, τὸ ἀόρατον μετὰ τοῦ ὄρατοῦ, τὸ αἰώνιον μετὰ τοῦ προσωκαίρου καὶ παροδικοῦ, **ὁ Θεὸς μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νά γίνῃ καὶ ὁ ἄνθρωπος Θεὸς κατὰ χάριν** καὶ ἐπανακτήσῃ τὴν **Θεώσιν**, τὴν ὁποίαν ἀπώλεσεν διὰ τῆς παραβάσεώς του εἰς τὸν παράδεισον.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται καὶ συμπεραίνεται ὅτι ἡ **Ἐκκλησία** μετὰ τὴν ἔνωσίν της δέν διαιρεῖται εἰς ἀόρατον καὶ ὄρατὴν, διότι κατέστη **MIA καὶ MONON MIA εἰς ἓν ἐνιαῖον Σῶμα**, καὶ ἀποτελεῖται ἐκ δύο ἀδιασπᾶστος καὶ **ἀσυγχύστως**, συνηνωμένων στοιχείων καὶ φύσεων, δηλαδή τοῦ θείου, πνευματικοῦ, μεταφυσικοῦ καὶ ἀοράτου ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ ἀνθρωπίνου, ὑλικοῦ, φυσικοῦ καὶ ὄρατοῦ.

Ἡ ἔνωσις αὕτη ἐγένετο καθ' ὃν ἀκριβῶς τρόπον εἰς τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστῷ ἠνώθησαν ἀσυγχύστως καὶ ἀτρέπτως, ἡ θεία καὶ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις.

Η ΑΝΩ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ: Τό ὄραμα τοῦ Εὐαγγ. Ἰωάννου ὅστις εἶδε τήν Ἐκκλησίαν ὡς τήν Πόλιν τοῦ Θεοῦ μέ τούς δώδεκα πυλῶνας καί ἐμέτρησεν Αὐτήν (Ἀποκ. ΚΑ΄ 1-27). Εἰκὼν Τέμπλου Ἱ. Μονῆ Πρέβελης, Κρήτης. 17ος αἰών. (Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ Συμβολικῶς ὡς πόλις, ἡ Ἄνω Ἱερουσαλήμ).

Μικρά εικόνων αὐτῆς τῆς ἐνώσεως εἶναι καί ἡ ἔνωσις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος μετά τῆς ψυχῆς, κατά τόν ἅγιον Μάξιμον.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής ὑπῆρξεν ἕνας ἀπό τούς μεγάλους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ὁ ὁποῖος ἠσχολήθη μέ τό Μυστήριον **“Ἐκκλησία”** συνοψίσας τήν ἐκκλησιολογίαν τῶν πρό αὐτοῦ Πατέρων.

Ὁ Θεός κατά τόν Μάξιμον τόν Ὁμολογητήν, μέ τό δημιουργικόν Του ἔργον ἵδρυσεν τήν Ἐκκλησίαν, αἱ διαστάσεις τῆς ὁποίας ἐπεκτείνονται εἰς ὅλην τήν δημιουργίαν καί διαπερνοῦν τά σύμπαντα, τά ὁποῖα δέν νοοῦνται ἄλλως, ἄνευ τῆς παρουσίας αὐτῆς· τοῦτο δεδαίως σημαίνει τήν ἰδίαν κυριαρχίαν τοῦ Θεοῦ ἐπί σύμπαντος τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος δέχεται τήν Ἐκκλησίαν κατά τήν θεολογικήν, ἀλλά καί πραγματικήν της ἔννοιαν, **ὡς Σύμβολον, τύπον, καί εἰκόνα τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ.**

Διότι ὅπως ὁ Θεός συνέχει ἅπασαν τήν δημιουργίαν εἰς μίαν τελειωτικήν ἐνότητα, οὕτω καί ἡ Ἐκκλησία, ὡς ἐνοποιός δύναμις συνέχει καί ἐπενεργεῖ εἰς ὅλον τόν κόσμον.

Δεχόμενος ὁ Ἅγιος Μάξιμος τήν ὁμοιότητα τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τόν Θεόν, ἀναγνωρίζει τόν Θεόν εἰς τήν ἔνωσίν Του μεθ’ ὅλης τῆς δημιουργίας. Ὅπως δηλαδή ἐντός τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχει ἔνωσις τῶν πιστῶν μετά τοῦ Θεοῦ, οὕτως ὑπάρχει καί ἔνωσις ὅλης τῆς δημιουργίας μετά τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ὁ Θεός εἶναι πανταχοῦ πα-

ρών και ἡ παρουσία Του εἶναι διάχυτος και καλύπτει τά σύμπαντα και ἐπεκτείνεται πέραν αὐτῶν εἰς τό ἄπειρον.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος παρουσιάζει ἀκόμη τήν Ἐκκλησίαν –Ναόν– και ὡς εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου, διότι, ὅπως αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ ναοῦ και τοῦ ἱερατείου, οὕτω και ὁ ἀνθρωπος ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ σώματος ὡς ναοῦ και τῆς ψυχῆς ὡς ἱερατείου, τά ὁποῖα συνδέονται, ὅπως και ἐκεῖνα ὀργανικῶς μεταξύ των, και ἐνοποιοῦνται ὑπό τῆς ψυχῆς εἰς μίαν ὀργανικήν ἐνότητα (Μάξ. PG 91, 672 Α').

Ἐκ τούτων διαπιστοῦται **ὅτι ὁ χαρακτήρ και ἡ ὑπόστασις τῆς Ἐκκλησίας κατά τήν Καινήν Διαθήκην εἶναι στενῶς συνδεδεμένα και συνυφασμένα πρὸς τό πρόσωπον και τό ἔργον τοῦ Θεανθρώπου, δι' αὐτό δυνάμεθα νά χαρακτηρίσωμεν τήν Ἐκκλησίαν **Θεοὑπόστατον.****

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι αὐτός οὗτος ὁ Ἰησοῦς παρατεινόμενος, πρὸς ὀλοκλήρωσιν τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου Του εἰς τήν Ἱστορίαν και ἐφ' ὅσον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνοῦται ὁ Θεός μετά τοῦ ἀνθρώπου, ἡ Ἐκκλησία καθίσταται **Θεανθρώπινος ὀργανισμός.**

Οὕτως ἡ Ἐκκλησία εἶναι ταυτοχρόνως θεία και ἀνθρώπινος, ὀρατή και ἀόρατος. Και εἶναι θεῖον δημιούργημα και καθίδρυμα ὡς ἰδρυθεῖσα ὑπό τοῦ Θεοῦ και συγκροτηθεῖσα ὑπό τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διά τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τό ὁποῖον ἐνοικεῖ ἐν Αὐτῇ ὡς ψυχή.

Τοιουτοτρόπως ἡ Ἐκκλησία εἶναι και **Θεοσύστατος ζῶν Ὀργανισμός.**

Ἀρχιερατικός Πατριαρχικός Σάκκος, “τοῦ Κυρίλλου τοῦ Κρη-
τός”, μέ Συμβολική παράστασιν τήν Ἄμπελον. Διακρίνεται: Ὁ Πα-
τήρ, ὁ Υἱός, τό Ἅγιον Πνεῦμα καί οἱ Ἀπόστολοι. Κέντημα, ἔργον
τοῦ 17ου αἰῶνος. (Συμβολική εἰκὼν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὡς
Ἄμπέλου).

ΑΙ ΣΥΜΒΟΛΙΚΑΙ ΕΞΕΙΚΟΝΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τὴν Ἐκκλησίαν καθὼς εἶπομεν προηγουμένως, οὖσαν στενωῶς συνηνωμένην μετὰ τῆς ὑποστάσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ δυνάμεθα νά τὴν ὀνομάσωμεν **Θεοῦπό-στατον.**

Ἐπίσης ὡς ἔχουσα Κεφαλὴν τὸν Χριστόν καὶ οὖσαν ταύτην Σῶμα Αὐτοῦ, καθίσταται **Θεανθρώπινος ζῶν ὀργανισμός.**

Ἡ ἔνωσις αὕτη εἶναι Θεϊκὴ καὶ ἀνθρώπινος, ἀόρατος καὶ ὀρατὴ, ἄϋλος καὶ ὑλική, ἐγκόσμιος καὶ ὑπερκόσμιος.

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἡ Ἐκκλησία εἶναι **Θεανθρώπινος ὀργανισμός** καὶ **“μυστήριον ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν”**, (Κολασ. Α' 26), δι' αὐτό, λόγῳ τῆς φύσεώς της δέν ὑπάρχει ἀκριβοῦς ὀρισμός οὔτε εἰς τοὺς Ἁγίους Πατέρας οὔτε εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν.

Κάθε ὀρισμός λοιπὸν περὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως προείπωμεν, εἶναι ἐλλειπὴς καὶ περιγραφικὸς.

Ἡ Ἁγία Γραφή δέν δίδει ἀκριβοῦς ὀρισμὸν περὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ μόνον εἰκόνας, **συμβολισμούς καὶ περιγραφάς.** Οἱ Πατέρες λαμβάνουν ὀρισμένας **συμβολικὰς εἰκόνας** ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφήν μέ τὰς ὁποίας ὅσο τό δυνατόν, ἀνθρωπίνως, μᾶς βοηθοῦν νά καταλάβουμε περὶ τῆς οὐσίας καὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Χριστός ὁμιλῶν περὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐχρησιμοποίησεν παραβολάς, ἤτοι συμβολικὰς εἰκόνας κατὰ τό:

“Ανοίξω ἐν παραβολαῖς τό στόμα μου”, (Ματθ. ΙΓ΄ 35),
(Ψαλμ. 77, 2).

Τοιαῦται **συμβολικαί εἰκόνες**, ἐκ τῶν ὁποίων ὀρισμέ-
ναι καταχωροῦνται εἰς τήν συνέχειαν, περί Ἐκκλησίας
ἔχουν ἀναφερθῆ ὑπό τοῦ Χριστοῦ **παραβολικῶς**:

Βασιλεία οὐρανῶν: (Ματθ. ΙΑ΄ 12).

Οἰκοδομή: (Ματθ. ΙΣΤ΄ 18).

Πανδοχεῖον: (Λουκ. Ι΄ 34).

Σαγήνη: (Ματθ. ΙΓ΄ 47).

Ζύμη: (Ματθ. ΙΓ΄ 33).

Θησαυρός: (Ματθ. ΙΓ΄ 44).

Κόκκος Σινάπεως: (Ματθ. ΙΓ΄ 31).

Οἰκία: “Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρός μου μοναί πολλαί
εἰσὶ” (Ἰωάν. ΙΔ΄ 2).

Μαργαρίτης: (Ματθ. ΙΔ΄ 45).

Οἱ Γάμοι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Βασιλέως: (Ματθ. ΚΒ΄ 2-14).

Ὁ Δεῖπνος τοῦ Βασιλέως: (Λουκ. ΙΔ΄ 16-24).

Ἡ παραβολή τῶν μυρίων ταλάντων: (Ματθ. ΙΗ΄ 23-
35).

Ὁ οἰκοδεσπότης ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελώνα: (Ματθ.
ΚΑ΄ 33-46).

Ἡ Ἄμπελος: “Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ἄμπελος ἡ Ἀληθινή ὑμεῖς
τά κλήματα καὶ ὁ Πατήρ μου ὁ Γεωργός ἐστί” (Ἰωάν.
ΙΕ΄ 1-8).

Ἡ παραβολή τοῦ Ἀσώτου: (Λουκ. ΙΕ΄ 11-32).

Ὁ οἰκοδεσπότης ὅστις ἐμίσθωσεν ἐργάτας εἰς τόν

Η ΑΜΠΕΛΟΣ : “Εγώ εἰμι ἡ Ἀμπελος ἡ Ἀληθινή ὑμεῖς τὰ κλήματα καὶ ὁ Πατήρ μου ὁ Γεωργός ἐστί”, (Ἰωάν. ΙΕ' 1-8).
Σύγχρονος φορητή εἰκὼν.

ἀμπελῶνα: (Ματθ. Κ' 1-16).

Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι μιμούμενοι τόν Χριστόν ὠμίλησαν καί αὐτοί μέ **Συμβολικάς εἰκόνας** διά τήν Ἐκκλησίαν:

Σῶμα Χριστοῦ: (Κολ. Α' 18), (Ρωμ. ΙΒ' 4), (Ἐφεσ. Α' 23) ὁ Ἀπόστ. Παῦλος.

Κιβωτός: (Α' Πέτρου Γ' 20).

Πλοῖο ἢ Ναῦς: (Α' Πέτρου Γ' 20).

Οἰκοδομή: (Α' Κορ. 3, 9, 11, Ἐφεσ. Β' 2) κ.λπ, ὁ Ἀπ. Παῦλος.

Λαός περιούσιος τοῦ Θεοῦ: (Τίτ. Β' 14) ὁ Ἀπ. Παῦλος.

Ἄνω Ἱερουσαλήμ: (Ἀποκ. ΚΑ' 1-27), Εὐαγγ. Ἰωάννης. Ἀκόμη καί οἱ ἅγιοι Πατέρες ὁμιλοῦν περί τοῦ ἰδίου θέματος **μέ περιγραφικόν καί μέ συμβολικόν τρόπον:**

Βασιλεία, ποίμνη, νάος, οἶκος, πόλις Θεοῦ, ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἄμπελος, οἰκοδομή, λαός τοῦ Θεοῦ, μήτηρ, νύμφη, παρθένος, κ.λπ.

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ: Ἀπό τό ὄραμα τῆς Ἀποκαλύψεως. Ὁ Πατήρ ὡς “παλαιός ἡμερῶν” καθήμενος ἐπί τοῦ Θρόνου, ὁ Υἱός ὡς τό “ἐσφαγμένον Ἀρνίον” καί τό Ἅγιον Πνεῦμα ὡς ἡ “ἐπτάφωτος λυχνία”, οἱ εἰκοσιτέσσερες πρεσβύτεροι καί ἄγγελοι. **Συμβολική εἰκὼν τῆς Θριαμβευούσης Ἐκκλησίας.** (Ἀποκ. Ε΄ 1-14) (Τοιχογραφία εἰς Μονήν Ἁγίου Ὁρους).

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΩΣ ΣΩΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Ένιαϊον και Άδιάσπαστον)

Περί τῆς Ἐκκλησίας ὡς ΣΩΜΑ Χριστοῦ γίνεται ἀναφορά εἰς πολλά μέρη τοῦ παρόντος ἡμερολογίου.

Ἐκρίθη ὁμως σκόπιμον νά ἀναφερθῆ καί εἰς τό παρόν κεφάλαιον συνοπτικῶς.

“Ὅπως ἔχομεν περιγράψει ἡ **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** εἶναι ἡ ἔνωσις τοῦ ὁρατοῦ μετά τοῦ ἀοράτου κόσμου εἰς ἓν ἐνιαϊον καί ἀδιάσπαστον ΣΩΜΑ. Καί ὡς παράδειγμα ἀνεφέραμεν τόν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἔνωσις πνεύματος καί ὕλης, ἀοράτου καί ὁρατοῦ, **ψυχῆς καί σώματος, εἰς ΕΝ Ἐνιαϊον Σῶμα**. Καί ὁ ἄνθρωπος εἶναι “κατ’ εἰκόνα Θεοῦ” (Γένεσις Α’ 26).

Ἔτσι, λοιπόν καί ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἔνωσις Θεοῦ καί ἀνθρωπίνου, οὐρανίου καί ἐπιγείου κόσμου.

α) Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ταυτοχρόνως ὁρατή καί ἀόρατος. Τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία ὡς σύνολον ἀποτελεῖται ἀπό ΜΕΛΗ. Ποῖα εἶναι αὐτά;

Μέλη ὑπάρχουν καί εἰς τά δύο τμήματα τῆς Ἐκκλησίας.

Τό Ἀόρατο τμήμα εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον δέν γίνεται μέν ἀντιληπτό μέ τάς αἰσθήσεις μας, ἀλλά εἶναι πραγμα-

τικόν. Ἄορατος ὁ Ἀρχηγός της, ὁ Ἰησοῦς Χριστός· ἀόρατον εἶναι τό Ἅγιον Πνεῦμα· ἀόρατη ἡ ἀγιάζουσα θεία χάρις· ἀόρατοι οἱ ἅγιοι Ἄγγελιοι· ἀόρατοι οἱ ἅγιοι· ἀόρατοι αἱ ψυχαί τῶν κεκοιμημένων.

Εἰς τό ἀόρατο, δηλαδή δι' ἡμᾶς, τμημα ὑπάρχει: Ὁ Τρισυπόστατος καί Τριαδικός Θεός, τά τάγματα τῶν ἁσωμάτων Ἀγγέλων, οἱ Ἅγιοι καί πάντες οἱ σεσωσμένοι καί **ζῶντες εἰς τήν θέωσιν, δηλαδή τήν αἰωνίαν ἔνωσίν των μετά τοῦ Θεοῦ.**

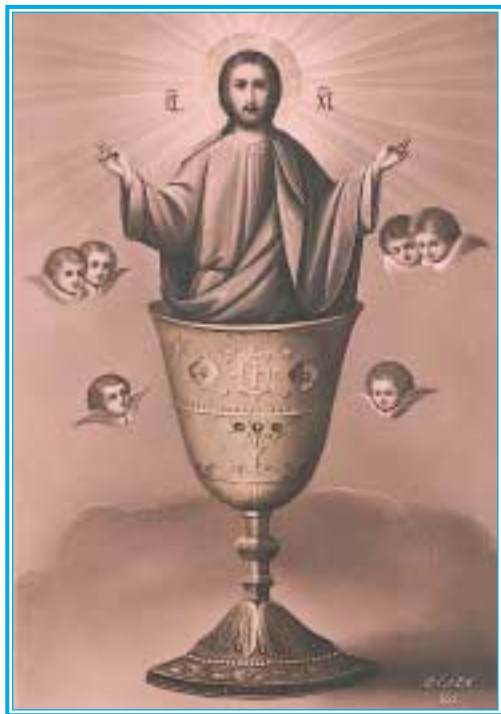
Ὅρατόν λέγεται τό τμημα τῆς Ἐκκλησίας τό ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπό τούς πιστεύοντας εἰς τόν Χριστόν καί δεβαπτισμένους εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, κεχρισμένους δι' Ἁγίου Μύρου, κοινωνοῦντας τῶν Ἀχράντων Θείων Μυστηρίων, τοῦ Τιμίου Σώματος καί τοῦ Τιμίου Αἵματος τοῦ Χριστοῦ καί ζῶντας Μυστηριακή ζωήν.

Αὐτοί ὅλοι δύνανται νά εἶναι μέλη Της, ἀνεξαρτήτως, φυλῆς, ἔθνους, κράτους, γένους, (ἄνδρες ἢ γυναῖκες), ιδιότητος (Κληρικοί, Μοναχοί ἢ Λαϊκοί), ἐφ' ὅσον κατέχουν τάς βασικάς προϋποθέσεις ὅπου προείπομεν, καί ἔχουν ἐνσωματωθῆ διά τῶν Ἁγίων Μυστηρίων εἰς τό Σῶμα Αὐτῆς.

Ἡ Διοίκησις

Ἡ Διοίκησις της ἐνεργεῖται δι' ὄρατῶν ὀργάνων. Εἰς τά Μυστήρια χρησιμοποιοῦνται ὄρατά ὑλικά μέσα, διά τήν διοχέτευσιν τῆς ἀοράτου Θείας Χάριτος.

Τήν διάκρισιν αὐτήν τήν ἐπισημαίνομεν. Δέν πρέπει

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕ ΚΕΦΑΛΗΝ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ. Μέλη δέ αὐτῆς τὰ Ἀγγελικά Τάγματα, οἱ Ἅγιοι Πάντες, οἱ Προφῆτες, οἱ Πατριάρχαι, οἱ Δίκαιοι καὶ πάντες οἱ σεσωσμένοι.

νά μᾶς διαφεύγη ἡ ὑπαρξίς τῆς ἀοράτου Ἐκκλησίας. Ἔτσι δέν θά ὑποβιδάζομεν τήν Ἐκκλησίαν εἰς ἀνθρώπινον ὄργανισμόν καί δέν θά ἀπελπιζόμεθα ἀπό τήν ἀμαρτωλότητα καί ἀναξιότητα τοῦ ὄρατοῦ τμήματός της.

Θριαμβεύουσα - Στρατευομένη:

Ἡ Ἐκκλησία, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀποτελεῖται ἀπό ἀόρατον καί ὄρατόν τμήμα. Τό μέν ἀόρατον λέγεται **Θριαμβεύουσα Ἐκκλησία** τό δέ ὄρατόν **Στρατευομένη Ἐκκλησία**.

Εἰς τήν Θριαμβεύουσαν εὐρίσκονται ὅσοι ἀπό τούς πιστούς ὡς στρατιῶται Χριστοῦ ἐπολέμησαν ἐναντίον τῶν τριῶν ἐχθρῶν, **κόσμου, σαρκός καί διαβόλου** καί ἐνίκησαν. Κοιμηθέντες μετέστησαν εἰς τήν θριαμβεύουσαν καί εὐρίσκονται εἰς τήν **Θέωσιν ἧτοι ἠνωμένοι μετὰ τοῦ Θεοῦ αἰωνίως**.

Εἰς τήν Στρατευομένην εὐρίσκονται ὅλοι οἱ ἐπί γῆς ζῶντες ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν μέλη **τοῦ ὄρατοῦ Αὐτῆς τμήματος**. Καί λέγεται **Στρατευομένη** διότι ὅλοι οἱ Χριστιανοί εἶναι στρατιῶται Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ Χριστιανοί ἀγωνίζονται καί πολεμοῦν τόν διάβολον, τήν ἀμαρτίαν καί τόν κόσμον.

Μεταξύ **ὄρατῆς καί ἀοράτου, στρατευομένης καί θριαμβευούσης Ἐκκλησίας** ὑπάρχει ἐνότης καί ἐπικοινωνία. Οἱ Ἅγιοι τῆς θριαμβευούσης ἐκκλησίας πρεσβεύουν διά τήν σωτηρίαν τῶν Χριστιανῶν καί τούς βοηθοῦν διά θαυμάτων. Οἱ Ἄγγελοι συμπαρίστανται ὡς βοηθοί καί φύλακες. Οἱ δέ πιστοί τῆς στρατευομένης

Ἐκκλησίας ἐπικαλοῦνται τὰς πρεσβείας τῶν Ἁγίων καί τήν θαυματουργικήν παρέμβασίν των καί μέ τά μνημόσυνα ἐπικοινωνοῦν μέ τοὺς κεκοιμημένους καί προσεύχονται ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν των αἱ ὁποῖαι εἶναι εἰς τό ἀόρατο τμήμα τῆς ἐκκλησίας. Καί κεκοιμημένοι ἀκόμη δέν παύουν νά ἀποτελοῦν μέλη τῆς Ἐκκλησίας. **ἽΟ θάνατος σ' αὐτήν τήν περίπτωσιν δέν χωρίζει.** Καί ὁ θάνατος μέσα εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἔχει χάσει τήν διαχωριστικήν του ἕξουσία, διότι ἔχει καταργηθῆ ἀπό τόν Ἐνασπάντα Κύριον. Εἰς τήν πραγματικότητα ὁ θάνατος εἶναι ὅπως ἡ εἴσοδος ἀπό τό ἕνα δωμάτιο εἰς τό ἄλλο τῆς αὐτῆς οἰκίας, καί ἐν προκειμένῳ τῆς Ἐκκλησίας. **Δηλαδή ἀπό τήν Στρατευομένην εἰς τήν Θριαμβεύουσαν.**

Ἡ θαυμαστή ἐνότης ὁρατῆς καί ἀοράτου, στρατευομένης καί θριαμβευούσης Ἐκκλησίας φαίνεται εἰς τό μυστήριον τῆς Θ. Εὐχαριστίας. Κατά τήν προσκομιδήν **ἐπάνω εἰς τόν Ἅγιον Δισκάριον** εἶναι παρών ὁ Χριστός μέ τό Σῶμα του, δηλαδή, τήν Ἐκκλησία, τήν Παναγία, ὄλους τοὺς Ἁγίους, τά τάγματα τῶν Ἀγγέλων, τοὺς ζῶντας Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱ. Συνόδου, τοὺς Ἱερεῖς, Διακόνους, Μοναχοὺς καί Λαϊκοὺς, καί πάντας τοὺς κεκοιμημένους ἐν τῇ Γνησίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ. **Δηλαδή ὁλόκληρος ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ Στρατευομένη καί Θριαμβεύουσα ὡς ἘΝΑ ΣΩΜΑ, εὐρίσκεται ἐπάνω εἰς τό Ἅγιον Δισκάριον.**

Ἐκκλησία λοιπόν δέν εἶναι μόνο οἱ Ἐπίσκοποι καί οἱ Ἱερεῖς –αὐτό εἶναι αἵρεσις– ἀλλά ἅπαν τό πλήρωμα τῶν

ὀρθοδόξων πιστῶν, Κληρικῶν, –Ἱερωμένων–, Μοναχῶν καί Λαϊκῶν, ἀνεξαρήτως, γένους, φυλῆς καί ἐθνότητος, ἀρκεῖ νά ἔχουν ἐνσωματωθῆ διὰ τῶν Ἁγίων Μυστηρίων, εἰς τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτά πρέπει νά ἐννοοῦμεν ὅταν ἀναφερόμεθα περί τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Μελῶν Της, ὡς Θριαμβευούσης καί ὡς Στρατευομένης.

Τό ὄραμα τοῦ Προφ. Ἱεζεκιήλ, ὅστις εἶδεν ἀπό τοῦ ἱερῶν τοῦ Ναοῦ νά ἀναβλύζη μία πηγὴ ἢ ὁποῖα ἔγινε ποταμός. Συμβολίζον οὕτω τὴν δροῶσιν καί ἐξάπλωσιν τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τὴν Πεντηκοστήν (Ἱεζεκ. ΜΖ', 1-12)

ΟΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἐἰδίος, Μία, Ἐγία, Καθολική καί Ἀποστολική

Ἐἰδιότης εἶναι τό ἰδιαίτερον γνώρισμα, προσόν, ἢ χαρακτηρι-
ριστικόν ἑκάστου προσώπου, πράγματος ἢ καταστάσεως.

Αἱ κυριώτεραι ἰδιότητες – φυσικά γνωρίσματα– τῆς Ἐκκλη-
σίας εἶναι: **Ἐἰδιότης, ἢ Ἐνότης, ἢ Μοναδικότης, ἢ Ἐγί-
ότης, ἢ Καθολικότης, ἢ Ἀποστολικότης, κ.λπ.**

Ἐἰδιος: Ἐἰ Ἐκκλησία εἶναι αἰδίος ἤτοι αἰώνιος καί
παντοτεινή, ὡς προϋπάρχουσα καί ἔχουσα τήν ἀρχήν,
τήν ὑπαρξιν καί τήν ζωήν Αὐτῆς, εἰς τόν προαιωνίως
ὑπάρχοντα Τριαδικόν Θεόν.

ἘἘνότης: ἘἘνότης τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ὡς βάσιν
τήν ἀδιάσπαστον ἐνότητα ἢ ὁποία ὑπάρχει εἰς τήν Τρι-
συπόστατον Θεότητα τήν Παναγίαν Τριάδα. Εἰς αὐτήν
τήν ἐνότητα ὁ Χριστός θέλων νά συμπεριλάβῃ καί τόν
ἄνθρωπον, εὐχεται κατά τήν Ἀρχιερατικὴν Προσευχὴν
Του πρὸς τόν οὐράνιον Πατέρα του, ὀλίγον πρό τοῦ
Σταυρικοῦ Του θανάτου:

“οὐ περί τούτων δέ ἐρωτῶ μόνον, ἀλλά καί περί τῶν
πιστευόντων διά τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ, ἵνα πάντες ἔν
ᾧσιν, καθὼς σύ, Πάτερ, ἐν ἐμοί κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καί
αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ᾧσιν” (Ἰωάν. ΙΖ’ 20-21).

ἘΟ χρυσορρήμων ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, συνιστᾶ,

ἡ ἐνότης τῶν πιστευόντων εἰς τόν Χριστόν νά εἶναι ἀνάλογος πρός τήν ἐνότητα τοῦ Χριστοῦ πρός τόν Πατέρα του. (Ἰωάν. Χρυσσοστ. PG 61, 164).

Ἡ δέ μετ' ἀλλήλων ἐνότης τῶν πιστῶν, ἔχει ὡς βασικὴν προϋπόθεσιν τήν μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐνωσίν των. (Α' Ἰωάν. Α' 6-7).

Ὡς ἀρχή τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας θεωρεῖται, κατὰ τόν ἅγιον Γρηγόριον τόν Θεολόγον, τό "Ἁγιον Πνεῦμα, τό ὁποῖον καί τήν πραγματοποιεῖ, κατὰ τό: **"ὄλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας"** (Τροπάριον Ἐσπερινοῦ Πεντηκοστῆς).

Συνεπῶς τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιβάλλουν ἡ ἐνότης τοῦ Χριστοῦ ὡς Κεφαλή, μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἓν Σῶμα, τό ὁποῖον ἐμψυχοῦται ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Περί τῶν ἄλλων ἰδιοτήτων τῆς Ἐκκλησίας διδασκόμεθα ἀπό τό Ἱερόν Σύμβολον τῆς Πίστεώς μας: **"Πιστεύω εἰς ΜΙΑΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ..."**.

Πιστεύω ... εἰς ΜΙΑΝ Ἐκκλησίαν.

Διά τῆς φράσεως αὐτῆς δηλοῦται ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ΜΙΑ καί ὄχι πολλές.

Περί τοῦ ὅτι εἶναι ΜΙΑ μᾶς τό εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Ἰδρυτής Αὐτῆς: **"...καί οἰκοδομήσω μου τήν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ..."**, (Ματθ. 13Τ 18). Μᾶς εἶπεν ὅτι θά οἰκοδομήσῃ **"ΤΗΝ"** ἐκκλησίαν, δηλαδή ΜΙΑΝ καί ὄχι

Η ΑΜΠΕΛΟΣ: Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ἄμπελος ἢ Ἀληθινὴ ὑμεῖς τὰ κλήματα καὶ ὁ Πατὴρ μου ὁ Γεωργὸς ἐστὶ (Ἰωάν. ΙΕ' 1-8).
(Συμβολικὴ εἰκὼν τῆς Ἐκκλησίας).

πολλές.

Καί ἐνῶ ἡ **ΜΙΑ** Ἐκκλησία ἰδρύθη καί ἐγκαινιάσθη τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, αἱ ἄλλαι αἰρετικαί ἐκκλησῖαι ἐγιναν πολὺ ἀργότερον, ἀφοῦ ἀπεκόπησαν ἀπὸ τῆν **ΜΙΑΝ** Ἐκκλησίαν.

Εἶναι **ΜΙΑ**, ἡ Ἐκκλησία, συμφώνως πρὸς τήν Ὁμολογίαν τῆς Πίστεώς μας, ὡς ἔχουσα **ΜΙΑΝ ΚΕΦΑΛΗΝ** τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, **ΕΝ** Πνεῦμα Ἅγιον, ἀγιάζον καί ζωοποιῶν Αὐτήν, καί ἐν Βάπτισμα διὰ τήν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων.

“...ἐν Σῶμα καί ἐν Πνεῦμα... εἷς Κύριος, μία Πίστις, ἐν Βάπτισμα εἷς Θεός καί Πατήρ πάντων...”, (Ἐφεσ. Δ' 4-6).

“...καί Αὐτός ἐστὶν ἡ **ΚΕΦΑΛΗ** τοῦ **ΣΩΜΑΤΟΣ** τῆς **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ...**”, (Κολασ. Α' 18).

Ὁ Χριστός καί οἱ Ἀπόστολοι μᾶς ὁμιλοῦν περὶ **ΜΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ** καί ὄχι περὶ πολλῶν.

Διότι τότε θά εἴχωμεν περισσοτέρας κεφαλὰς εἰς ἓν σῶμα ἢ περισσότερα σώματα εἰς μίαν κεφαλὴν, ὅπερ ἀφύσικον καί τερατόμορφον, περὶ τοῦ ὁποίου δέν ὠμίλησεν ὁ Χριστός, οὔτε οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Θεόπνευστοι Πατέρες, ἀνέφερόν τι.

Ἡ Ἐκκλησία ὡς **Θεανθρώπινος καί Θεοὑπόστατος Ὁργανισμός** εἶναι **ΜΙΑ**, ὡς ἔχουσα Κεφαλὴν τὸν Χριστόν καί ἴσταται ὑπεράνω καί ἔξω χρόνου καί τόπου· περιλαμβάνει δέ ὡς μέλη τῆς τούς ζῶντας, οἱ ὅποιοι καί ἀποτελοῦν **τό ἐπὶ γῆς στρατευόμενον τμήμα αὐτῆς**, καί

τούς ἀπελθόντας ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν **τό ἐν οὐρανοῖς θριαμβεῦον τμήμα αὐτῆς**, δεδομένου ὅτι καί οἱ μὲν καί οἱ δέ εἶναι μέλη **τοῦ ἑνός ἐνιαίου, ἀδιασπάστου καὶ ἀδιαιρέτου Σώματος** τοῦ Χριστοῦ.

Σκοπός τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νά ἐνωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι: **“ἵνα πάντες ἓν ᾦσιν”**, κατὰ τό πρότυπον τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὅπως ἡ Ἁγία Τριάδα εἶναι τρία πρόσωπα, ἀλλά ἓνας Θεός, κατὰ τό δόγμα τῆς ἀλληλοπεριχωρήσεως, ἔτσι καί ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖται ἀπό μυριάδες πρόσωπα, ἀλλά εἶναι ὡς εἷς ἄνθρωπος, ἔχων καθὼς ἡ πρώτη ἐκκλησία, **“ψυχὴ καὶ καρδιά μία”** (Πράξ. Δ' 32).

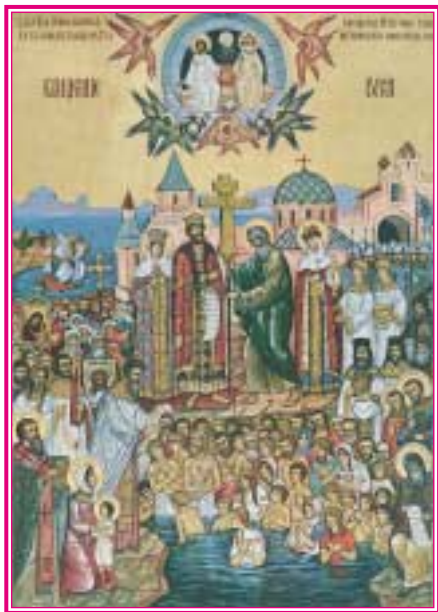
Πιστεύω εἰς ΑΓΙΑΝ Ἐκκλησίαν.

Ἁγία εἶναι ἡ Ἐκκλησία, διότι Ἅγιος εἶναι ὁ Τριαδικός καὶ Τρισυπόστατος Θεός ἡμῶν.

Ἁγία ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστός, Ἅγιον τό Πνεῦμα, ἡ ψυχὴ τῆς Ἐκκλησίας, Ἅγιος καὶ ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας. **Σκοπός** τῆς ἡ ἀγιότης τῶν χριστιανῶν.

“Ὁ Χριστός ἠγάπησεν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς, ἵνα αὐτὴν ἀγιάσῃ, καθαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ρήματι, ἵνα παραστήσῃ αὐτὴν ἑαυτῷ ἔνδοξον τὴν Ἐκκλησίαν, μὴ ἔχουσα σπίλον ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἵνα ᾦ Ἁγία καὶ ἄμωμος” (Ἐφεσ. Ε' 25-27), καὶ **“διὸ καὶ ὁ Ἰησοῦς, ἵνα ἀγιάσῃ διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος τὸν λαόν, ἔξω τῆς πύλης ἔπαθε”**, (Ἐβρ. ΙΓ' 12).

Σκοπός τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ ἀγιασμός τῶν ἀνθρώ-

Η ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΤΩΝ ΡΩΣΣΩΝ κατά τό 988 μ.Χ.

Διά τοῦ Μυστηρίου τοῦ Θείου Βαπτίσματος ὁ ἄνθρωπος εἰσάγεται καί ἐνσωματώνεται εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί ἀποτελεῖ πλέον ἀδιάσπαστον μέλος τῆς Στρατευομένης, προετοιμαζόμενος διά τήν Θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν. Ἐκτός ἐάν καί μόνος του ἀρνηθῇ τήν ἐνσωμάτωσιν αὐτήν, ἔργῳ καί λόγῳ.

Φορητή Ρωσική εἰκὼν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 1000 ἐτῶν ἀπό τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τῶν Ρώσσω. Ἔργον τῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος Τζόρντανδιλ, Νέας Ὑόρκης, Ἀμερικῆς, 1987.

πων, ἡ **Θέωσις**, ὅπως λέγει ὁ Ἄπ. Πέτρος: “...ἵνα διὰ τούτων γένησθε **θείας κοινωνοὶ φύσεως...**”, (Β΄ Πέτρ. Α΄ 4), “**τοῦτο γάρ ἐστὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὁ ἁγιασμός ἡμῶν**”, (Α΄ Θεσσ. Δ΄ 3), καί: “**ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιος εἰμί**” (Α΄ Πέτρ. Α΄ 16), (Λευιτ. Κ΄ 7). “**Κατὰ τὸν καλέσαντα ἡμᾶς Ἅγιον καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε**” (Α΄ Πέτρ. Α΄ 15).

Δι’ αὐτούς τούς λόγους οἱ χριστιανοὶ εἰς τὴν Πρώτην Ἐκκλησίαν ὀνομάζονται **ἅγιοι**. (Ἐφεσ. Δ΄ 22).

Ἡ ἐνσωμάτωσίς μας εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας σκοπὸν ἔχει **τὸν ἁγιασμόν μας, τὴν ἀναγέννησιν, τὴν μεταμόρφωσιν, τὴν ἀνάστασίν μας, τὴν θέωσίν μας ἐν Χριστῷ**.

Ἡ ἁμαρτωλότης μας δέν βλάπτει καθόλου τὴν Ἐκκλησίαν, ἄλλωστε αὐτός εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς, **νά ἀγιάζη καὶ θεώνη** τὰ ἁμαρτωλά μέλη Τῆς. Ἡ Ἐκκλησία δέν προσλαμβάνει ἁγίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλούς, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, “**οὐ γάρ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν**”, (Ματθ. Θ΄ 13).

Ἡ ἀποστολή λοιπὸν αὐτοῦ τοῦ “**θεϊκοῦ ἐργαστηρίου**” εἶναι ἡ **μεταβολή** τῶν ἁμαρτωλῶν εἰς ἁγίους, ἡ μεταμόρφωσίς των εἰς “**θεούς**” κατὰ χάριν. “**Εγὼ εἶπα θεοὶ ἐστε καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες**, (Ψαλμ. 81, 6).

“**Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι ὡσπερ ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειος ἐστίν**” λέγει **Κύριος** (Ματθ. Ε΄ 48).

Ἡ Ἀγιότης ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς συμμετοχῆς ἡμῶν εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς ὑπακοῆς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ζωὴν μας.

Οὕτω καθιστάμεθα “καινή κτίσις ἐν Χριστῷ” (Β΄ Κορ. Ε΄ 17), καί (Γαλ. ΣΤ΄ 15), καί τό Ἅγιον Πνεῦμα συντελεῖ εἰς τήν **Θέωσιν** τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἁγίασον ἡμᾶς Χριστέ τῇ δυνάμει Σου.

Πιστεύω ... εἰς ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ Ἐκκλησίαν.

Διά τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας ὡς **Καθολικῆς**, ἐννοοῦμεν τήν ἐπέκτασιν αὐτῆς εἰς ἅπαντα τόν κόσμον καί τήν διάδοσιν αὐτῆς εἰς ἅπαντας τοὺς λαούς, ἅπανταχοῦ τῆς γῆς.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι **Καθολική**, ὡς διαδεδομένη εἰς ἅπαντα τόν κόσμον ἄνευ τοπικῶν περιορισμῶν καί χρονικῶν ὁρίων καί ὡς καλοῦσα, ἀδιακρίτως φυλῶν, ἔθνῶν καί κρατῶν, πάντας τοὺς ἀνθρώπους, πρὸς ἐπίγνωσιν τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ καί σωτηρίαν αὐτῶν.

Ἡ ἀποστολή της εἶναι **διαχρονική, παγκόσμιος καί πανανθρώπινος**, διά κάθε ἐποχή καί κάθε ἄνθρωπον.

Ἡ Ἐκκλησία συνεστήθη καί ἰδρῦθη πρὸς σωτηρίαν ὀλοκλήρου τοῦ ὀποθενδήποτε τῆς γῆς εὐρισκομένου ἀνθρώπινου γένους, ἀπό τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὔας ἕως τῆς συντελείας τῶν αἰώνων.

Ἡ ἐξάπλωσις τῆς Ἐκκλησίας αὕτη, δέν εἶναι μόνον τοπική ἀλλά καί χρονική καί ὡς πρὸς τοῦτο, ἡ καθολικότης εἶναι ἐξωτερική.

Ἐκ τούτων συνάγεται ὅτι ἡ **ἐν δυνάμει** καθολικότης, ἡ ἐνυπάρχουσα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπό τῆς συστάσεως αὐτῆς, καθίσταται βαθμιδόν καί **ἐν ἐνεργείᾳ**, διά τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου καθ’ ἅπασαν τήν οἰκουμένην.

Γίνεται δέ τοῦτο συμφώνως πάντοτε πρὸς τὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ: **“καὶ κηρυχθήσεται τοῦτο τό Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ εἰς μαρτύριον πᾶσιν τοῖς ἔθνεσιν”**, καθὼς καὶ τὴν προτροπὴν αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητάς Του: **“πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη”**, (Ματθ. ΚΔ' 14-ΚΗ' 19).

Κατὰ δέ τόν Ἀπ. Παῦλον, **“εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν”**, (Ρωμ. Γ' 18 ἐκ τοῦ ψαλμοῦ ΙΗ' 5).

Εἶναι ἐπίσης **Καθολικὴ**, ὡς συνεχίζουσα ἡ Αὐτὴ πάντοτε, πανταχοῦ καὶ **κατ' ἀδιάκοπον συνέχειαν** τὴν ὀρθὴν περὶ πίστεως διδασκαλίαν ἔναντι τῶν αἰρετικῶν.

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος γράφει: **“ὅπου ἂν ᾖ ὁ Χριστός, ἐκεῖ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία”**, (Ἐπιστ. Σμυρν. 8, 2 ΒΕΠ 2, 281).

Τὰ αὐτὰ περίπου ἀναφέρονται καὶ εἰς τό **Μαρτύριον τοῦ Πολυκάρπου**, ὅπου ὁ Ἰησοῦς Χριστός καλεῖται **“ποιμὴν τῆς κατὰ τὴν οἰκουμένην Καθολικῆς Ἐκκλησίας”**, ἥτοι τῆς Ὁρθοδόξου. (Μαρτύριον 19, 2 ΒΕΠ 3, 26 καὶ 16, 2 κ.λπ.).

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων περὶ τῆς ἐννοίας τῆς Καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας γράφει περίπου:

Καθολικὴ ὀνομάζεται διότι εἶχε ἐξαπλωθῆ εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἀπὸ περάτων τῆς γῆς ἕως περάτων· καὶ διότι διδάσκει καθολικῶς καὶ ἀνελλιπῶς ἅπαντα, τὰ εἰς γνῶσιν ἀνθρώπων ἐλθεῖν ὀφείλοντα, περὶ τῆς πίστεως Δόγματα, περὶ τῶν ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν πραγμάτων,

ἐπουρανίων καί ἐπιγείων καί πρὸς πᾶν γένος ἀνθρώπων, ἀρχόντων, ἀρχομένων, λογίων τε, ἰδιωτῶν, δούλων καί καθολικῶς ἰατρεύειν καί θεραπεύειν κάθε εἶδος ἁμαρτίας εἴτε διὰ τῆς ψυχῆς ἢ διὰ τοῦ σώματος ἐπιτελουμένων.

Κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον Νύσσης, ἡ **Καθολικὴ Ἐκκλησία** εἶναι μία πανανθρώπινος κοινωνία ἢ ὁποία περιλαμβάνει ἐν αὐτῇ πάντα τοὺς ἀπ' αἰῶνων πιστοὺς ἀνεξαρθήτως φυλῆς ἢ γλώσσης καί ὁ σωτήριος λόγος τῆς κηρυχθήσεται κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἀπ' ἄκρον ἕως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος γράφει: **“λέγεται Καθολικὴ διότι καθ' ὅλου τοῦ κόσμου κεχυμένη ὑπάρχει”**, (Μεγ. Ἀθαν. PG 28).

Τὸ **“Καθολικὴ Ἐκκλησία”** εἶναι συνώνυμον καί ταυτόσημον μέ τὸ **“Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία”**. **Ἀλλὰ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία εἶναι τὸ κριτήριον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὄχι ἡ ὀρθοδοξία κριτήριον τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.**

Ἡ καθολικότης λοιπόν, δέν εἶναι οὔτε ὑπόθεσις γεωγραφίας οὔτε ἀριθμῶν. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν ἦταν λιγότερο καθολικὴ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ὅταν ὀλόκληρος ἦταν κλεισμένη μέσα εἰς τὸ ὑπερῶν, τὸ μικρὸ δωμάτιο τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἡ καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας ξεπερνᾷ τίς διαστάσεις τοῦ παρόντος κόσμου καί ἐπεκτείνεται εἰς τὴν αἰώνιον ἀπεραντωσύνην τοῦ αὐτοῦ μεταφυσικοῦ καί πνευματικοῦ τοιοῦτου καθ' ὅτι ἡ **Θεοσύστατος** συγκρότησις

Της ὡς **Θεανθρωπίνου** ὀργανισμοῦ ἔχει **παγκοσμίους καί ὑπερπαγκοσμίους μεταφυσικάς διαστάσεις** ὅσας καί τά μέλη τοῦ θριαμβεύοντος τμήματος Αὐτῆς.

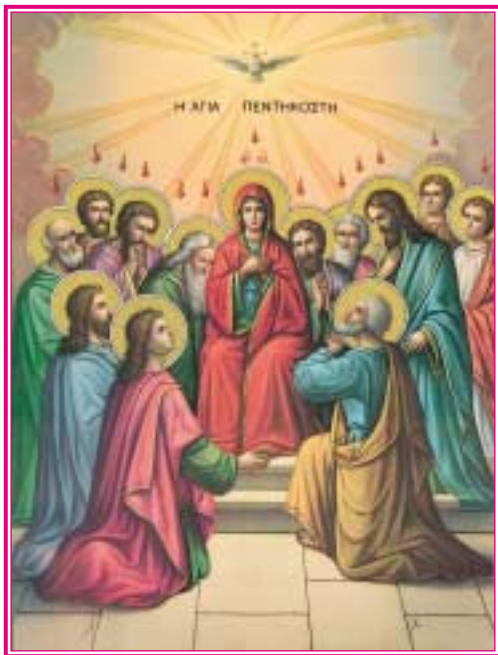
Ὁ ὅρος Καθολική προέρχεται ἀπό τό “καθολικός” ἦτοι ἀπό τήν ἔνωσιν τοῦ “κατά” καί τοῦ “ὄλον” = **καθόλον** καί τά παράγωγά του: καθολικότης, καθολική, καθόλου, κ.λπ.

Εἶναι καθαρά γνησία Ἑλληνική λέξις καί συνδεομένη μέ τήν Ἐκκλησία ὡς **“Καθολική Ἐκκλησία”** σημαίνει τήν παγκόσμιον διάστασιν, προέκτασιν καί ἐπικράτησιν τῆς Ἐκκλησίας ὡς Θεανθρωπίνου ὀργανισμοῦ μέ ὅλα του τά χαρακτηριστικά, τόν σκοπόν, τό ἀπολυτρωτικόν ἔργον καί τήν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου, τήν ἐπικράτησιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τήν συνέχισιν τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς κ.λπ.

Πιστεύω... εἰς ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ Ἐκκλησίαν

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι προσέτι Ἄποστολική, ὡς ἰδρυθεῖσα ὑπό τοῦ Χριστοῦ καί θεμελιωθεῖσα ὑπό τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί διατηρηθεῖσα διά μέσου τῶν αἰώνων μέχρι σήμερον κατά τό:

“Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων καί προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομή συναρμολογουμένη αὕξει εἰς ναόν ἅγιον ἐν Κυρίῳ”, (Ἐφεσ. Β΄ 20 - 21), (Α΄ Πέτρο. Β΄ 6), **“καί τό τεῖχος τῆς πόλεως ἔχον θεμελίους δώδεκα, καί ἐπ’ αὐτῶν δώδεκα ὀνόματα τῶν δώδεκα Ἀποστόλων τοῦ Ἀρνίου”,** (Ἀποκ. ΚΑ΄ 14).

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ Η ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ:

Κατ' αὐτὴν οἱ μαθηταὶ μετὰ τῆς Θεοτόκου, “σὺν τῇ ΜΗΤΡΙ τοῦ Ἰησοῦ”, ὡς ἐξιστορεῖ ὁ Εὐαγγ. Λουκᾶς εἰς τὰς Πράξεις: (Α' 14 & Β' 1), ἀποτελοῦν τὴν “μικρὰν Ζύμην” ἢ ὁποῖα ὅλον τὸ φύραμα –τὴν ἀνθρωπότητα— θά ζυμώσῃ, θά ἐνώσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ Ἀποστολικότης τῆς Ἐκκλησίας διακρίνεται, ἀφ' ἑνός μὲν εἰς **Ἀποστολικότητα Διδασκαλίας ἢ Πίστεως**, ἀφ' ἑτέρου δέ εἰς **Ἀποστολικότητα Διαδοχῆς τῶν ἐπισκόπων**, προερχομένων διὰ Κανονικῆς ἀπ' εὐθείας διαδοχικῆς χειροτονίας ἐκ τῶν Ἀποστόλων, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβον τὴν Ἱερωσύνην καὶ ἐδέχθησαν τὴν ἐγκατάστασιν καὶ παρέλαβον τὴν ἐξουσίαν τῆς τελέσεως τῶν Μυστηρίων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἤτοι τὴν ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΔΙΑΔΟΧΗΝ καὶ τὴν ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΠΙΣΤΙΝ.

Ὅμως δὲν εἶναι ἀρκετὴ μόνον ἡ διαφύλαξις τῆς, διὰ Κανονικῆς χειροτονίας, Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, ἀλλ' ἀπαιτεῖται προσέτι καὶ ἡ συνύπαρξις μετ' αὐτῆς καὶ τῆς μετ' ἀκριβείας διαφυλαχθείσης **Ἀποστολικῆς Διδασκαλίας ἢ Πίστεως**.

Διότι ἡ μὴ τήρησις ἢ ἡ ἀπώλεια τοῦ ἑνός ἐκ τούτων συνεπάγεται τὴν ἀπώλειαν καὶ τοῦ ἑτέρου, κατὰ τοὺς Πατέρας. (Εἰρηναῖος Ἐπιστολή 84).

Κατὰ συνέπειαν ἀμφοτέρωτα ταῦτα, δηλαδή ἡ διατήρησις τῆς **Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς**, ὅσον καὶ τῆς **Ἀποστολικῆς Πίστεως ἢ Διδασκαλίας**, ἀποτελοῦν μίαν βασικὴν προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀδιάσπαστον ἐνότητα. Καὶ τοῦτο διότι οἱ Ἀπόστολοι ὡς **“στῦλοι”** καὶ **“θεμέλια”** τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι οἱ γνήσιοι φορεῖς τῆς Διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία πρέπει νά διοχετεύεται ἀνόθευτος, ἀμιγῆς καὶ ἀπαραχάρακτος εἰς τὰ νέα μέλη, μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία λέγεται καὶ

Ἀποστολική ὡς διατηροῦσα ἀκεραίαν τήν **Ἀποστολικήν Πίστιν** καί Διδασκαλίαν, καί ἀδιάκοπον τήν λεγομένην **Ἀποστολικήν Διαδοχήν**, διά τῆς ὁποίας ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος μεταδίδεται εἰς αὐτήν κατά τήν στιγμήν τῆς χειροτονίας.

Εἰς τό παρόν κεφάλαιον πρέπει νά τονισθῇ **ὅτι ὁ Χριστός δέν ἄφησε διαδόχους**, διότι ὁ Ἰδιος εἶναι ΚΕΦΑΛΗ τοῦ Σώματος. Οἱ Ἀπόστολοι ἄφησαν διαδόχους καί δι' αὐτό ὁμιλοῦμε περί Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς.

Ἄρα ὁ Χριστός **οὐσιαστικῶς** συνεχίζει ὁ ἴδιος τό Ἀπολυτρωτικόν Του ἔργον μέ τήν Ἐκκλησίαν Του, ἡ ὁποία εἶναι τό Σῶμα Του καί Αὐτός ἡ Κεφαλή Αὐτῆς, ἡμεῖς δέ μέλη Αὐτοῦ, χάριτι Θεοῦ.

Ἐπειδή λοιπόν, **δέν ἄφησεν διαδόχους**, χρησιμοποιεῖ διά τήν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς **συνεργούς**, τά ὄρατά καί ἀόρατά μέλη Του, καθώς ὁ Ἰδιος εἶπεν: **“Καί ἰδοῦ ἐγώ μεθ’ ὑμῶν εἰμί πάσας τάς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος...”** (Ματθ. ΚΗ' 20).

Κατά τά ἀνωτέρω λοιπόν καθίσταται φανερόν ὅτι ἡ ἔννοια τῆς Ἀποστολικότητος τῆς Ἐκκλησίας συνδέεται τόσον πρός τήν ἐνότητα, ὅσον καί πρός τό **ἀλάθητον αὐτῆς**, θέμα μέ τό ὁποῖον θά ἀσχοληθῇ τό ἐπόμενο κεφάλαιον.

“Ράβδος ἐκ τῆς
ρίζης Ἰεσσαί,
καὶ ἄνθος ἐξ
αὐτῆς Χριστέ, ἐκ
τῆς Παρθένου
ἀνεβλάστησας ἐξ
᾽Ορους ὁ αἰνετός,
κατασκίου δασέος·
ἤλθες σαρκωθείς
ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ
ἄυλος καὶ Θεός.
Δόξα τῇ δυνάμει
σου Κύριε.”

(Καταβασία τῶν
Χριστουγέννων)

Ἡ ΑΜΠΕΛΟΣ:

Ἐγὼ εἰμί ἢ
Ἄμπελος
ἢ Ἀληθινὴ ὑμεῖς
τὰ κλήματα
καὶ ὁ Πατὴρ μου
ὁ Γεωργός ἐστί
(Ἰωάν. ΙΕ΄ 1-8).

(Συμβολικὴ
εἰκὼν τῆς
Ἐκκλησίας)

ΤΟ ΑΛΛΟΤΗΤΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἐκφράζεται διὰ τῆς ἀπολύτου συμφωνίας
Θριαμβευούσης καὶ Στρατευομένης

μέ βασικὴν προϋπόθεσιν τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν,
τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν, λειτουργοῦντος
καὶ τοῦ Συνοδικοῦ Θεσμοῦ Διοικήσεως Αὐτῆς.

“Ὅταν δέ ἔλθῃ ἐκεῖνος τὸ **ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ**
ὁδηγήσῃ ὑμᾶς εἰς **ΠΑΣΑΝ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ...**”
(Ἰωάν. ΙΣΤ' 13).

“... καὶ Ἄλλον Παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένη μεθ' ὑμῶν
εἰς τὸν αἰῶνα, **ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ...**”,
(Ἰωάν. ΙΔ' 16-17).

“Ἐγὼ εἰμί ἡ Ὁδὸς καὶ ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή...
(Ἰωάν. ΙΔ' 6).

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μεταξύ τῶν ἄλλων **θεικῶν**
χαρισμάτων μέ τὰ ὁποῖα εἶναι προικισμένη καὶ στολι-
σμένη καὶ ἠνωμένη μετὰ τοῦ Θεοῦ, εἶναι κάτοχος καὶ
φορεὺς **τῆς ἀληθείας**.

Ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν πτώσιν του, διὰ τῆς παραβάσε-
ως του, ἐχώρισεν τὴν ψυχὴν του ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ ἀμαύ-
ρωσε μέ τὴν ἁμαρτίαν του τὸ “**κατ' εἰκόνα**”, τὸν νοῦν

του, τό λογικόν του, τό ἐπιθυμητικόν του, τό βουλευτικόν του. Ἐπί πλέον παρασύρεται, καί ἐπηρεάζεται ἀπό τὰς ἐπιθυμίας του, ἀπό τό περιβάλλον του, ἀπό τὰς σχέσεις του κ.λπ.

Αὐταί αἱ δυσμενεῖς προϋποθέσεις ἔχουν καί δυσμενῆ ἀποτελέσματα. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος, δέν δύναται νά κρίνη πάντοτε ἀντικειμενικά, σωστά καί δίκαια. Καί βεβαίως οὔτε νά νομοθετῇ δίκαια καί ὀρθά.

Δι' αὐτόν τόν λόγον καί οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι δέν εἶναι αἰώνιοι καί μόνιμοι καθὼς δέν εἶναι τέλειοι. Ἐπειδή λοιπόν εἶναι ἔλλειπεις καί ἀνεπαρκεῖς δέν τούς ἀποδέχονται ὅλοι καί δι' αὐτό, ἀλλάζουν διαρκῶς.

Δέν συμβαίνει ὅμως τό ἴδιο μέ τόν **θεοσύστατον καί θεανθρώπινον ὀργανισμόν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ**. Διότι ἐντός Της κατοικεῖ ἡ **ΑΛΗΘΕΙΑ**, τό **Πνεῦμα τό Ἅγιον**, τό ὁποῖον παραμένει ἐνωμένο μετά τῆς Ἐκκλησίας αἰωνίως (Ἰωαν. 14, 16-17).

Καί δέν θά παραμένῃ ἀπλῶς ἀλλά **“θά ὀδηγῇ (τὴν Ἐκκλησίαν), εἰς Πάσαν τὴν ΑΛΗΘΕΙΑΝ”**, (Ἰωάν. 16, 13).

Ἐκτός αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία, ὅπως προείπομεν, ἔχει **ΚΕΦΑΛΗΝ** τόν **ΧΡΙΣΤΟΝ**, (Κολασ. Α' 18), (Ἐφεσ. Ε' 23), ὅστις εἶναι Αὐτή **“ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ καί ἡ ζωή...”**, (Ἰωαν. ΙΔ' 6). Καί ἡ Ἀλήθεια εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν εἶναι **“Πρόσωπον”**, τό Θεανδρικό Προσωπον τοῦ Χριστοῦ, καί δέν εἶναι μία ἀπλῆ ἔννοια.

Αὕτη λοιπόν, ὡς ἔχουσα καί κατέχουσα τὴν **ΑΥΤΟ-**

ΑΛΗΘΕΙΑΝ ἐντός Της, τόν Χριστόν καί τό Πανάγιον Πνεῦμα εἶναι κατά τόν Ἄπ. Παῦλον **“στῦλος καί ἐδραίωμα τῆς Ἀληθείας”** (Α΄ Τιμ. Γ΄, 15) καί κατά συνέπειαν εἶναι ΑΛΛΟΘΗΤΟΣ.

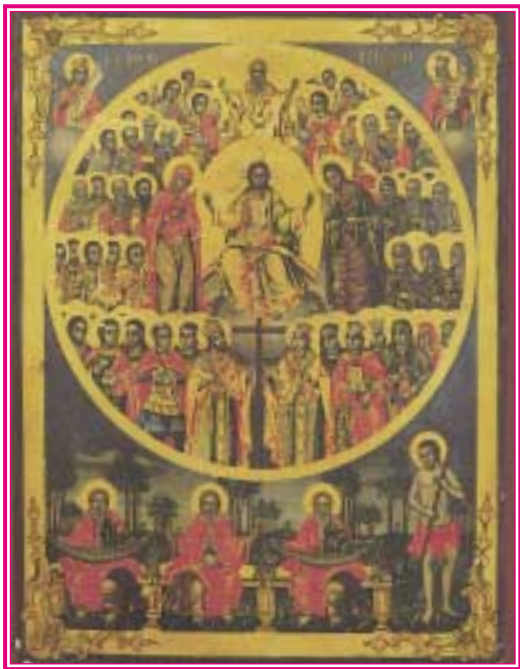
Αὐτός λοιπόν ὁ Θεανθρώπινος ὄργανισμός, ἡ Μία Ἁγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ὅταν ἐκφράζεται ὡς σύνολον ἐκφράζεται **ΑΛΛΟΘΗΤΩΣ**, διότι ἔχει κεφαλὴν τόν Χριστόν. Καί ἀφοῦ ὁ Χριστός, ὡς Θεός εἶναι **Ἀλάθητος**, ἔπεται ὅτι καί ἡ Ἐκκλησία Του –τό Σῶμα Του– **ὡς σύνολο ἔχει τό Ἀλάθητο, καί εἶναι Ἀλάθητος**, καθὼς ἐκφράζει τὰς Θείας καί αἰωνίας Ἀληθείας περὶ τῶν ὄντων τοῦ ὄρατοῦ καί ἀοράτου κόσμου.

Ἔτσι καταλήγομεν εἰς τό συμπέρασμα, ὅτι ἐπάνω εἰς τήν γῆν, καί εἰς ὀλόκληρον τήν οἰκουμένην, **ὁ Μόνος Ἀλάθητος Νομοθέτης Διδάσκαλος καί Κριτής εἶναι ἡ Ἐκκλησία.**

Πότε ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἐκφράζεται ἀλαθήτως ὡς σύνολον; Ὅταν ἀποφαίνεται καί ἀποφασίζει **“ἐν οἰκουμηνικῇ Συνόδῳ”**.

Καί πότε μία Οἰκουμενική Σύνοδος ἐκφράζει τό σύνολον ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας, ἀοράτου καί ὄρατῆς, ἐφ’ ὅσον ὅπως εἶπομεν, εἰς τήν Ἐκκλησίαν, **ἡ ἔνωσις εἶναι ἀδιάσπαστος καί ἀσύγχυτος εἰς ἐνιαῖον Σῶμα τοῦ ἀοράτου μετά τοῦ ὄρατοῦ κόσμου;**

Αὐτό τό θέμα ἐξηγεῖται εἰς τήν συνέχειαν συμφώνως μέ Ἁγιογραφικάς καί Ἁγιοπατερικάς ἐρμηνείας.

**ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΑΝΤΕΣ: ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥ-
ΣΗΣ ΕΝ ΟΥΡΑΝΟΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.** Τό άόρατον τμήμα τής ένείας
Έκκλησίας ή όποία άποτελείται άπό τόν Τρισυπόστατον Θεόν, τήν
Άγίαν Τριάδα, τά άγγελικά τάγματα, τούς Άγίους, τούς Πατριάρχας,
τούς Προφήτας, τούς δικαίους και πάντας τούς σεσωσμένους.

“Όταν εἰς τήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας προκύψῃ κάποιο ζήτημα ἢ πρόβλημα παρίσταται ἀνάγκη ἡ Ἐκκλησία νά ἀποφανθῇ περί τούτου, διά τῆς συγκροτήσεως οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἥτοι τῆς συνάξεως τῶν ἐπισήμων ἐκπροσώπων τῆς, τῶν Κανονικῶν Ἀποστολικῶν διαδόχων, δηλαδή τῶν ἐπισκόπων, κάθε Τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Μία Οἰκουμενική Σύνοδος συγκροτεῖται ἀπό ὄλους τούς ὀρθοδόξους Ἀποστολικούς Διαδόχους καί Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας, τούς Ἱεράρχας δηλ. πού ἔχουν ἐπισκοπή - πλήρωμα. Αὐτοί ἀντιπροσωπεύουν τούς ζῶντας χριστιανούς τῆς ἐπισκοπῆς καί ἐπαρχίας των καί ὄλοι μαζί ἀντιπροσωπεύουν τό σύνολον τῆς ἐπί γῆς **“στρατευομένης καί ἀγωνιζομένης”** Ἐκκλησίας τοῦ ὁρατοῦ τμήματος δηλ. Αὐτῆς.

Ἄλλά αὐτοί οἱ ἱεράρχαι διά νά ἀποτελοῦν Οἰκουμενικήν Σύνοδον καί νά ἐκπροσωποῦν ὅλη τήν Ἐκκλησίαν, πρέπει νά ἐκπροσωποῦν ὄχι μόνο τούς ζῶντας χριστιανούς, ἀλλά καί τούς ἀπελθόντας, τούς κεκοιμημένους. Πρέπει μέ ἄλλα λόγια νά ἐκπροσωποῦν καί τήν **“ἐν οὐρανοῖς”** θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν. Ἄλλά πῶς θά καταστῇ αὐτό δυνατόν; Αὐτό ἀσφαλῶς πραγματοποιεῖται, ὅταν οἱ ἐπίσκοποι αὐτοί ἐκπροσωποῦν τή γνώμη καί τῶν μεταστάντων καί ἐν οὐρανοῖς ἐδρευόντων. Ἀκόμη καλλίτερον: “Όταν συμφωνοῦν μέ τήν γνώμην των, ὅταν συμφωνοῦν μέ τή γνώμην τῆς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας, τῆς ἀοράτου Ἐκκλησίας, ἡ

ὅποια γνώμη εἶναι τό Α καί το Ω διά τήν “στρατευομένην” Ἐκκλησίαν, ἄνευ τῆς ὁποίας δέν θά ἰσχύσῃ καμμία ἄλλη γνώμη. Καί ἡ γνώμη αὐτή τῆς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας μπορούμε νά ποῦμε μέ βεβαιότητα, ὅτι ἐκφράζεται πάλι εἰς τάς Οἰκουμενικάς Συνόδους. Εἰς τάς προγενεστέρας, φυσικά, Οἰκουμενικάς Συνόδους.

Ἐπομένως ἡ γνώμη μιᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διά νά εἶναι γνώμη ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας, πρέπει νά συμφωνῇ καί μέ τάς ἀποφάσεις τῶν προηγουμένων τῆς Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Δέν μπορεῖ νά διαφωνῇ μέ αὐτάς, ἐφ’ ὅσον θέλῃ νά ἐκπροσωπῇ **ὅλην τήν Ἐκκλησίαν, θριαμβεύουσαν καί στρατευομένην, ἀόρατον καί ὄρατή** καί νά παραμείνῃ ἠνωμένη.

Ἐδῶ δυνάμεθα νά ἐπιμείνωμεν ὀλίγον ἀκόμη καί νά τονίσωμεν. Κάθε μεταγενεστέρα Οἰκουμενική Σύνοδος εἶναι ὑποχρεωμένη νά συμφωνῇ μέ τάς προγενεστέρας. Τό ἀντίθετον δέν μπορούμε νά τό ἀπαιτήσωμεν, διότι ἀπλούστατα δέν μπορεῖ νά ἐπιτευχθῇ. Ἡ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία ἔχει φύγει ἀπό τή ζωήν αὐτήν ἐδῶ πάνω εἰς τήν γῆν. “Ὅ,τι εἶχε νά πῇ, τό εἶπε καί δέν ἀλλάζει πιά γνώμη. Ἐπομένως ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία, δηλ. ἡ κάθε νεωτέρα καί μεταγενεστέρα Οἰκουμενική Σύνοδος, εἶναι ὑποχρεωμένη νά προσαρμώζεται καί νά συμφωνῇ μέ τάς ἀποφάσεις τῶν προηγούμενων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἐξ ἄλλου θά ἠδυνάμεθα νά προσδιορίσωμεν καί νά εἴπωμεν, ὅτι μία Σύνοδος, διά νά εἶναι Οἰκουμενική καί

ἐπομένως ἀλάθητος, πρέπει νά ἔχη δύο ιδιότητες: α) Καθολικότητα κατά βάθος, β) κατά πλάτος ἢ ὀριζοντίως ἢ “ἐν τόπῳ”. **Ἡ πρώτη** σημαίνει, ὅτι πρέπει νά ἐκπροσωπῆ ὅλους τούς χριστιανούς, οἱ ὅποιοι ἔζησαν καί ἔδρασαν κατά τούς προηγούμενους αἰῶνας μέσα εἰς τήν Ἐκκλησίαν, καί νά τούς ἐκπροσωπῆ, ὅπως αὐτοί ἔχουν ἐκφρασθῆ εἰς τάς ἀποφάσεις τῶν προγενεστέρων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Καί ἡ **δευτέρα** ιδιότητα σημαίνει, ὅτι πρέπει νά ἐκπροσωπῆ καί τό σύγχρονο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τό ὅποιο ζεῖ εἰς ὅλα τά πλάτη τῆς γῆς, δι’ αὐτό λέγομεν “κατά πλάτος –ὀριζοντίως– ἐν τόπῳ”.

Δέν ἀρκεῖ ὅμως οὔτε αὐτό. Ἀλλά πρέπει ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος νά ἀναγνωρισθῆ ὡς Οἰκουμενική καί ἀπό τό πλήρωμα τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς νά γίνουν ὡς ἀλάθητοι ἀποδεκταί (ἔστω σιωπηρῶς) ἀπό ὅλην τήν ἐπί γῆς ζῶσαν Ἐκκλησίαν. Καί ἀκόμη περισσότερο: Ἀσφαλέστερον θά εἶναι αὐτό τό ἀποτέλεσμα, ὅταν μία μεταγενεστέρα Οἰκουμενική Σύνοδος, ἀφοῦ διαπιστώσει τήν ὀρθότητα τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν καί ἀπό τήν ὁμόφωνον καί πάνδημον ἀποδοχῆν των ἀπό τήν Συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπικυρώσῃ αὐτάς. **Ἔτσι ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος ἀποβαίνει ὁ ἀλάθητος νομοθέτης, ὁ αὐθεντικός κριτής.**

Ἡ ἀρχή αὐτή παρελήφθη διαδοχικῶς ἀπό τούς Ἁγίους Ἀποστόλους.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι θέλοντες, αὐτό πού θά ἀποφανθοῦν νά μὴν εἶναι γνώμη δική των ἀλλά τῆς **“Κεφαλῆς”** των, ἤτοι τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τό: **“πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις”**, (Πράξ. Ε΄ 29), συνήρχοντο ὅλοι μαζί εἰς Σύνοδον – **Ἀποστολικήν Σύνοδον**– καί προσευχόμενοι ἐζήτησαν τήν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος νά τοὺς φωτίσῃ καί ἐμπνεύσῃ, ὥστε αὐτά τά ὁποῖα θά ἀποφασίσουν νά εἶναι **“γνώμη”** τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, λέγοντες: **“ὡς ἔδοξεν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν”**, (Πράξ. ΙΕ΄ 28). Καί τοῦτο διότι ἠσθάνοντο ἠνωμένοι ὡς ἐν Σῶμα μετὰ τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Μέ τό αὐτό πνεῦμα συνεχίζοντες καί οἱ Ἀποστολικοὶ διάδοχοι –οἱ κατὰ τόπους ποιμνόντες τό ποιμνιον τῆς Ἐκκλησίας– οἱ Ἐπίσκοποι, ὅταν συνήρχοντο εἰς Σύνοδον πρὶν ἀποφασίσουν δι’ οἰονδήποτε θέμα εἶχον τήν συνείδησιν ὅτι ἀποτελοῦν ἐν Σῶμα μέ τοὺς ἀπελθόντας Ἀποστόλους καί λοιπούς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας.

Καί θέλοντες νά εἶναι **σύμφωνοι κατὰ πάντα μετ’ αὐτῶν οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐνεπιστεύθησαν τήν ποιμνὴν τοῦ Χριστοῦ** ἤρχιζον τήν συνεδρίασιν λέγοντες:

“Ἐπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατρᾶσι”.

Δηλαδή ἀκολουθοῦμεν καί μένομεν πιστοὶ εἰς ὅσα ἀπεφάσισαν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καί μᾶς παρέδωσαν καί ἐνεπιστεύθησαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες.

Ὡς πρὸς τό ἀλάθητον ἢ καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας, συνίσταται εἰς τήν διατύπωσιν τῶν ἤδη ἀποκαλυ-

φθεισῶν ἀληθειῶν καί ἀνάπτυξιν αὐτῶν ὡς παρακαταθήκην τῆς θείας ἀποκαλύψεως, ὑπό τήν προϋπόθεσιν πάντοτε τῆς διατηρήσεως ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως ἀναλλοιώτου καί τοῦ ἀποστολικοῦ χαρακτῆρος ἀκεραίου.

Ἐπιπλέον, ἡ ἀλάθητος Ἐκκλησία, διά τῆς ἐνοικούσης εἰς Αὐτήν χάριτος τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, δύναται νά καθορίξῃ καί ἐρμηνεύῃ Δογματικές Ἀληθείας, ὡς περί Ἐκκλησίας, Μυστηρίων, θείας χάριτος κ.λπ., νά διατηρῇ αὐτάς ἀναλλοιώτους καί νά τάς μεταδίδῃ εἰς τά μέλη αὐτῆς ἀμεταβλήτους. Περί τοῦ ἀλαθήτου τῆς Ἐκκλησίας δέον νά λεχθῇ ὅτι, αὕτη εἶναι **“ἀλάθητος ὡς ὅλον, ὡς πλήρωμα”**, τό ὅποῖον ἀποτελοῦν ἅπαντες οἱ κληρικοί, μοναχοί καί πιστοί λαϊκοί, ὅτι, **“ὡς ὄργανον ἐκφράσεως τοῦ ἀλαθήτου αὐτῆς, χρησιμοποιεῖ μόνον τήν οἰκουμενικήν σύνοδον”**, ἡ ὁποία μόνη ὡς ὑπερτάτη αὐθεντία δύναται ἀλαθήτως νά διατυπώνῃ τά δόγματα. **“Τό ὅλον λοιπόν ἢ τό πλήρωμα ἢ τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας λογίζεται ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ ὡς φορέυς τοῦ ἀλαθήτου, ἐνῶ ὡς ὄργανον ἐκφράσεως αὐτοῦ καί οἶονεῖ ὡς στόμα τῆς Ἐκκλησίας ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος,** εἰς τήν ὁποίαν ἀντιπροσωπεύεται τό ἐκκλησιαστικόν πλήρωμα διά τῶν ἐπισκόπων οἱ ὅποιοι δογματίζουσιν εἰς Αὐτήν **ὑπό τήν ἐπίνοιαν καί ἐπιστασίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,** τό ὅποῖον ποδηγετεῖ τήν Ἐκκλησίαν καί τήν καθοδηγεῖ **“εἰς πᾶσαν τήν Ἀλήθειαν”**.

Οὕτω ἡ Ἐκκλησία καθίσταται **ὁ Ἀλάθητος Φορεὺς καὶ Ἑρμηνευτὴς καὶ Διδάσκαλος, τῆς χριστιανικῆς Ἀληθείας**, τὴν ὁποίαν διεφύλαξεν καὶ διακατέχει ἀμυγῆ καὶ ἀπαραχάρακτον.

Τὸ **Ἀλάθητον** συνεπῶς εἶναι γνώρισμα ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας· εἶναι μία ιδιότης τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία μεταδίδεται ὑπ' αὐτοῦ εἰς ὅλους, ὅσοι δέχονται τὴν χάριν καὶ τὴν διδασκαλίαν Του καὶ ἡ ζωὴ των ἐκφράζει τὸ θέλημά Του.

Βασικὴ προϋπόθεσις ὅλων τῶν ἀνωτέρω εἶναι, οἱ συμμετέχοντες εἰς τὰς οἰκουμενικὰς Συνόδους, ἐν ἐνεργείᾳ ἐπίσκοποι, νὰ ἔχουν **τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν Γνησίαν καὶ ἀπαραχάρακτον.**

Διότι ἐάν λείπη τὸ ἓν ἐκ τῶν δύο αὐτομάτως καὶ τὸ ἄλλο δὲν ὑφίσταται.

Εὐκόλως λοιπόν γίνεται ἀντιληπτὸν ὅτι, ἐάν ἐπίσκοπος χωρὶς Ἀποστολικὴν διαδοχὴν ἢ Ἀποστολικὴν Πίστιν δύναται νὰ εἶναι φορεὺς τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἑρμηνευτὴς τῶν θείων Ἀληθειῶν, τότε πρὸς τί ἡ ἴδρυσις τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἐνανθρώπισις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλον αὐτὸ τὸ Μυστήριον;

Συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω, στόμα τῆς Ἐκκλησίας ὡς ὄργανον ἐκφράσεως εἶναι ἡ **οἰκουμενικὴ Σύνοδος**, διὰ τὴν ὁποίαν ἀπαραίτητος ὅρος εἶναι, αἱ ἀποφάσεις **τῆς νὰ συμφωνοῦν μετ' αὐτὸ οὐράνιον πλήρωμα, τὴν “θριαμβεύουσαν” Ἐκκλησίαν, διὰ νὰ εἶναι Ἀλάθητοι.**

Ἡ Συνοδικὴ Θεσμὸς Διοικήσεως.

Ἡ ὅλη συγκρότησις τῆς Ἐκκλησίας ἐδημιούργησεν τὴν ἀνάγκην δημιουργίας, ἐξ ἀρχῆς τοῦ ΣΥΝΟΔΙΚΟΥ ΘΕΣΜΟΥ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ἀκόμη ἀπὸ τούτους Ἀποστολικούς χρόνους. Οὕτω ἔχομεν τὰς πρώτας Συνόδους τὰς Ἀποστολικὰς.

Εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν δὲν **“προεξέχει”** καμμία **“κεφαλή”**, ἐπισκόπου, Ἀρχιεπισκόπου, Μητροπολίτου, Πατριάρχου, ἀκόμη καὶ Ἀποστόλου.

Οἱ ἐπίσκοποι εἰς τὰς συνεδριάσεις εἶναι ἴσοι μεταξὺ των. Αὐτό τό ὅποῖον προηγεῖται εἶναι τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, τό ὅποῖον **“ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας”**. (Τροπάριον ἐσπερινοῦ τῆς Πεντηκοστῆς).

Ἐνας ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μᾶς λέγει: Δέν ὑπάρχουν πολλά Οἰκουμενικοὶ Σύνοδοι, ἀλλά μία, διότι αὐτό τό ὅποῖον καθοδηγοῦσε καὶ ἐνέπνεε τούτους Ἁγίους Πατέρας εἰς ὅλας τὰς οἰκουμενικὰς καὶ τοπικὰς Συνόδους ἦτο τό Πανάγιον Πνεῦμα.

Ἰδοὺ διατί ὀλόκληρος ἡ Ἐκκλησία ὡς ἐνιαῖον Σῶμα τοῦ ὄρατοῦ καὶ ἀοράτου κόσμου μέ ΚΕΦΑΛΗΝ Τόν Χριστόν καὶ τὴν ΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑΝ εἶναι **ΑΛΛΟΤΗΤΟΣ**.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

**Ἡ Θεοπνευστία τῆς Ἁγίας Γραφῆς
καί ὁ συγγραφεύς αὐτῆς.**

“Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς ὅτι ὑμεῖς δοκεῖτε ἐν αὐταῖς ζωὴν αἰώνιον ἔχειν· καὶ ἐκεῖναί εἰσιν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ”

(Ἰωάνν. Ε' 39)

“Πᾶσα Γραφή Θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν...”

(Β' Τιμ. Γ' 16)

Εἰς τὸ Κεφάλαιον περὶ τῶν ἰδιοτήτων τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὸ τμήμα περὶ **“Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς”** ἐννοεῖται καὶ ἡ διδασκαλία Αὐτῆς **“καθολικῆ”** ἡ ὁποία διεδόθη παγκοσμίως ἤτοι εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ποία ὅμως εἶναι ἡ **“Διδασκαλία”** τῆς Ἐκκλησίας; Ἡ **“Διδασκαλία”** εἶναι τὸ περιεχόμενον τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Καὶ ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία **προϋπήρχεν** τῆς Ἁγίας Γραφῆς, προαιωνίως, μέ τὴν λέξιν **“Διδασκαλία”** ἐννοοῦμε ὁλόκληρον τὴν Ἁγίαν Γραφήν, Παλαιάν καὶ Καινὴν Διαθήκην, τὴν ὁποίαν παρέδωσεν Αὕτη.

Ἐκκλησία καὶ Ἁγία Γραφή

Ἡ Ἁγία Γραφή ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ ἡ

Ἐκκλησία γνωρίζει τήν σωστήν ἔρμηνείαν τῆς. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διεκδικεῖ τήν μοναδικότητα εἰς τήν ἔρμηνείαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἐκτός Ἐκκλησίας ἢ Ἁγ. Γραφή καθίσταται ἐπικίνδυνος **διὰ παρερμηνείας καί αἰρέσεις**. Ἡ σωστή τοποθέτησις εἰς τά ἐπόμενα τρία θέματα μᾶς θέτει σωστά ἀπέναντι εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν.

1. Ἡ Ἐκκλησία προϋπήρξεν τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἡ Ἐκκλησία ἤρχισεν νά δοῶ μέ τήν ἐμφάνισιν τοῦ Κυρίου εἰς τό δημόσιον ἔργον Του καί τήν δημιουργίαν τοῦ πρώτου πυρῆνος, ἀποτελουμένου ἀπό τούς **12** Ἀποστόλους. Ἐπισήμως ὅμως, ἡμέρα ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς τό **33μ.Χ.** Τά βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης ἤρχισαν νά γράφονται πολλά χρόνια μετά τήν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου. Τό πρῶτο πού γράφτηκε ἦταν ἡ Α΄ πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολή τό **54μ.Χ.** καί τό τελευταῖο ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου γύρω στό **95μ.Χ.** **Ἐπισήμως, ποιά εἶναι τά βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καθωρίστηκε ἀπό τήν Ἐκκλησία.** Πρῶτος καθώρισε τά βιβλία ὁ Μ. Ἀθανάσιος εἰς τήν 39ην ἑορταστικήν ἐπιστολήν του, καί ἡ ἐν Λαοδικείᾳ Σύνοδος τόν **4ο** αἰῶνα.

Ἀπό τήν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου μέχρι τῆ συγγραφή ὄλων τῶν βιβλίων τῆς Καινῆς Διαθήκης ὑπῆρχεν τό Ἀποστολικό κήρυγμα, ἡ προφορική παράδοσις. Οἱ συγγραφεῖς τῶν βιβλίων τῆς Καινῆς Διαθήκης δέν κάνουν τίποτε ἄλλο, ἀπό τό νά καταγράφουν ἐπακριδῶς τό κή-

ρουγμα της Ἐκκλησίας. Ὅ,τι ἤκουαν εἰς τούς τόπους λατρείας ὑπό τῶν Ἀποστόλων καί τῶν ἄλλων χαρισματόχων, τοῦτο καί κατέγραφον. **Ὁ συγγραφεύς τῆς Ἁγίας Γραφῆς λοιπόν εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Καί πρῶτα ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία καί μετά ἡ Ἁγία Γραφή. Ἡ Ἐκκλησία καί μόνο αὐτή καθορίζει τήν Ἁγία Γραφή.**

2. Ἡ Ἐκκλησία καθορίζει τήν Ἁγία Γραφή

Πουθενά μέσα εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν δέν ὑπάρχει γραμμένο ὅτι ἀποτελεῖται αὐτή ἀπό 76 βιβλία.

Αὐτό τό καθώρισεν ἡ Ἐκκλησία. Εἰς τούς πρώτους αἰῶνας κυκλοφοροῦσαν μαζί μέ τα γνήσια βιβλία καί τά λεγόμενα **ἀπόκρυφα ἢ ψευδεπίγραφα.** Σήμερα μᾶς εἶναι γνωστά **70** περίπου. **Ὑπῆρχαν ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια, Πράξεις, Ἐπιστολές, Ἀποκαλύψεις.** Αὐτά εἶχαν γραφή ἀπό αἰρετικούς ἢ ἄλλους **μυθομανεῖς καί φαντασιοκόπους,** πού τά κυκλοφόρησαν ὡς γνήσια. Ἡ Ἐκκλησία ἦταν αὐτή πού τά ἀπεμάκρυνε, τά κατεδίκασε καί τά ἀναθεμάτισεν. **Αὐτή μᾶς εἶπε, ὅτι ἡ Παλαιά ἔχει 49 καί ἡ Καινή 27 βιβλία. Αὐτή ἐνέκρινε ὅτι εἶναι Θεόπνευστα.** Κανένα βιβλίον τῆς Ἁγίας Γραφῆς δέν μᾶς καθορίζει πόσα πρέπει νά εἶναι ὅλα τά βιβλία τῆς Παλαιᾶς ἢ τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Αὐτό τό ἔκανε ἡ Ἐκκλησία (4) αἰῶνας ἀργότερον, **ξεχωρίζοντας τά Γνήσια ἀπό τά νόθα ψευδεπίγραφα καί ἀπόκρυφα εὐαγγέλια.**

Καί ἐγνώριζε νά τά ξεχωρίσῃ, διότι ἡ Ἁγία Γραφή φυ-

λασσόταν ἐπάνω εἰς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν τῶν ναῶν ὡς λειτουργικόν κείμενον καὶ ἐχρησιμοποιεῖτο πρὸς ἀνάγνωσιν κατὰ τὰς ὥρας τῆς κοινῆς λατρείας. **Κάθε τι ψεύτικο τό ἀπέβαλε.**

Τὰ πρωτότυπα χειρόγραφα ἔχουν χαθῆ. Σώζεται ὅμως ὁλόκληρος ἡ Ἁγία Γραφή σέ μετέπειτα χειρόγραφα, πού φυλάσσονται μέ περισσὴ φροντίδα εἰς τοὺς ναοὺς καὶ εἰς τὰ μοναστήρια μας. Ὑπάρχουν χειρόγραφα τῆς Κ.Δ. ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 2ου αἰῶνος μ.Χ.

Εἰς ἐρώτησιν πρὸς αἰρετικόν: “Ποῦ βρῆκε τὴν Ἁγία Γραφή, ἡ ἀπάντησις ἦτο ἀφελής, “ὅτι τὴν βρῆκε εἰς τό βιβλιοπωλεῖο”!

Διὰ νά φθάσῃ ὅμως εἰς τό βιβλιοπωλεῖο καὶ νά κυκλοφορήσῃ, α) ἀντεγράφη ἀπὸ τὰ χειρόγραφα τῶν μοναστηριῶν καὶ β) τὴν κυκλοφόρησε ἡ Ἐκκλησία ἢ ἄλλος ἐκδότης μέ τὴν ἄδεια τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ ἅγιοι Γραφαί, πού κυκλοφοροῦν, εἶναι σωσταὶ ἐφ’ ὅσον ἔχουν τὴν ἔγκρισιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς Κων/πόλεως, **(ἐννοεῖται πρὸ τοῦ 1924)**. Ἡ Ἐκκλησία δηλ. ἐγκρίνει, δεβαιώνει, ὅτι πράγματι αὐτὴ εἶναι ἡ σωστὴ Ἁγία Γραφή.

Πάντοτε εἰς τὰς Ἁγίας Γραφάς ὑπάρχει ἐμπρὸς ἓνα γράμμα τῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου ἢ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐγκρίνει τὴν κυκλοφορία των. **Ὅταν ἡ ἔγκρισις λείπει, πρέπει νά ἀπομακρύνεται αὐτό τό βιβλίον.**

Συμπερασματικῶς ἀναφέρομεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία:

1. Προϋπῆρχε τῆς ἙΑγίας Γραφῆς,
2. εἶναι ἀνωτέρα αὐτῆς,
3. εἶναι Συγγραφεύς τῆς ἙΑγίας Γραφῆς,
4. Αὐτὴ ἀριθμεῖ τὰ βιβλία τῆς ἙΑγ. Γραφῆς εἰς **76**,
5. Αὐτὴ ἔδωσε πρώτη **Θεοπνευστία** εἰς τὰ βιβλία τῆς ἙΑγ. Γραφῆς, καὶ
6. Αὐτὴ ξεχώρισε τὰ νόθα καὶ τὰ κατέστρεψεν.

3. Ἡ Ἐκκλησία ἐρμηνεύει σωστά τὴν ἙΑγία Γραφή.

Τὴν σωστὴν ἐρμηνείαν εἰς τὴν ἙΑγ. Γραφήν τὴν δίδει ἡ Ἐκκλησία. Διότι ἡ ἙΑγία Γραφή ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. **Γνωρίζει νά τὴν ἐρμηνεύῃ μόνον αὐτός, πού τὴν ἔγραψε.** Τὴν ἔγραψαν δεδαίως οἱ Ἀπόστολοι, ἀλλὰ τὴν παρέδωσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ ἐπὶ πλέον δέν γράφουν κάτι, πού δέν τό ξέρει ἡ Ἐκκλησία. Καταγράφουν τό κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ Ἐκκλησία, ὅταν διδάσκει κάτι, ξέρει καὶ τί σημαίνει, τί ἐννοεῖ. Γνωρίζει τὴν ἐρμηνεία του **διότι Αὐτὴ τό ἔγραψεν.**

Τὴν σωστὴ ἐρμηνεία τῆς ἙΑγ. Γραφῆς κατέγραψαν τὰ πιστὰ τέκνα τῆς, οἱ Πατέρες, εἰς τὰ συγγράμματά των καὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Οἱ αἰρετικοὶ δέν δικαιοῦνται νά συνδιαλέγωνται μέ τοὺς Ὁρθοδόξους –τὰ γνήσια μέλη τῆς Ἐκκλησίας– βαστάζοντες τὴν ἙΑγίαν Γραφήν εἰς τὰς χεῖρας των ἐφ’ ὅσον ἀρνοῦνται τὴν ὑπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας.

Βαστάζοντες τήν Ἁγίαν Γραφήν καί πιστεύοντες αὐτήν ὡς ἱερόν καί θεόπνευστον βιβλίον, αὐτομάτως πρέπει νά ἀναγνωρίζουν καί μή θέλοντες τήν ΥΠΑΡΞΙΝ καί τήν ΑΥΘΕΝΤΙΑΝ τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλως ἐμμένοντες χαρακτηρίζονται **παράφρονες**, διότι λογικῶς δέν εἶναι δυνατόν νά δέχονται τό ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τήν Ἁγ. Γραφήν ὡς θεόπνευστον καί ὄχι τό Συγγραφέα αὐτῆς, τήν Ἐκκλησίαν.

Ὁ Τερτυλλιανός (160-220 μ.Χ.) δέν ἐννοοῦσε νά συζητῆ τά ἀμφισβητούμενα θέματα τῆς πίστεως, μέ τούς αἰρετικούς ἐπί Βιβλικῆς βάσεως. Διατί; Διότι ἡ Ἁγ. Γραφή –ἔλεγε– ἀνήκει εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Τό νά προσφεύγουν οἱ αἰρετικοί εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν, ἐνῶ δέν ἀναγνωρίζουν τήν Ἐκκλησίαν ἢ ὁποία εἶναι ὁ συγγραφεύς της, θεωρεῖται **ἀδιανοήτων**. Δέν εἶχον δικαίωμα εἰς “ξένην περιουσίαν”.

Ὁ ἴδιος παρατηρεῖ, ὅτι ἐφ’ ὅσον ὁ αἰρετικός ἀρνεῖται τήν ὑπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας, αὐτομάτως ἀρνεῖται καί ἀπορρίπτει καί τήν Ἁγίαν Γραφήν καί εἶναι παράλογος κάθε συζήτησις μαζί του ἐπί τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΙΣ

**Νά αποκτήσωμεν φρόνημα, συνείδησιν
καί κριτήρια ἐκκλησιαστικά.**

Ὡς μέλη συνειδητά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὀφείλομεν νά ἀποκτήσωμεν πνεῦμα, φρόνημα, συνείδησιν καί ἦθος ἐκκλησιαστικόν. Αὐτό μᾶς λείπει.

Ἀπόκτησις ἐκκλησιαστικοῦ ἠθους καί πνεύματος σημαίνει:

α) Νά φρονοῦμε τά τῆς Ἐκκλησίας. Ὅ,τι λέγει ἡ Ἐκκλησία νά τό λέγομεν καί νά τό πιστεύωμεν καί ἡμεῖς. Ὅ,τι δέν δέχεται ἡ Ἐκκλησία, δέν τό δεχόμεθα οὔτε καί ἡμεῖς.

β) Ὑπακοή εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Ὅ,τι μᾶς διδάσκει ἡ Ἐκκλησία νά τό ἐκτελοῦμε καί νά τό ἐφαρμόζωμεν. Τό τί θέλει ἡ Ἐκκλησία, εἶναι γραμμένο εἰς τήν Ἁγία Γραφήν, εἰς τάς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καί εἰς τά συγγράμματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

β) Ὑπακοή εἰς τούς Κληρικούς. Αὐτό εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ὑπακοῆς εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Ὑπακοή πρῶτον εἰς τήν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπακοή εἰς τόν ἐπίσκοπον. Ὑπακοή εἰς τόν πνευματικόν. Ὑπακοή εἰς τόν Ἱερέα καί πνευματικόν τῆς Ἐνορίας μας.

δ) Συνειδητή, πνευματική καί μυστηριακή ζωή. Ἡ

ἐξομολόγησις, ἢ Θ. Κοινωνία, ὁ ἐκκλησιασμός, ἢ προσευχή, ἢ ἀνάγνωσις τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἢ ἐλεημοσύνη, ἀποτελοῦν ἐνωτικούς δεσμούς μέ τήν Ἐκκλησίαν.

ε) Σχέσις μέ τόν Ἐπίσκοπον –τήν ἐνορία– τόν Ἱερέαν.

Νά προσεύχεται ὁ χριστιανός διά τόν ἐπίσκοπό του. Νά ἔχη σεβασμό. Νά σέβεται τόν Ἱερέα τῆς ἐνορίας του. Νά καταφεύγη εἰς τάς δυσκόλους στιγμάς καί νά τόν συμβουλευέται.

Νά βοηθᾷ εἰς τό ἔργον τῆς Μητροπόλεως καί τῆς ἐνορίας του. Νά συμμετέχη εἰς κάποιο ἀπό τά συμβούλια μέ χαρούμενη διάθεσιν. Νά βοηθᾷ εἰς τόν ἐξωραϊσμόν τοῦ ναοῦ· εἰς τήν προσέλκυσιν ἐκκλησιαζομένων· προτροπή διά ἐξομολόγησιν καί ἄλλων· εἰς τήν ἄσκησιν φιλανθρωπίας· εἰς τήν καλήν λειτουργίαν τῶν κατηχητικῶν· εἰς τήν ἐπιστροφήν τῶν αἵρετικῶν· εἰς τήν διάλυσιν συκοφαντιῶν ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἱερέως. Νά ἐξυπηρετῇ τόν ἱερέα του, τά ἱεραποστολικά πρόσωπα, ἱεροκήρυκας, κατηχητάς.

Ἐκκλησιαστικοποίησις, σημαίνει, ἀδελφέ ἐν Χριστῷ, νά πονᾷς διά τήν ἐκκλησίαν καί νά ἐργάζεσαι διά τήν ἐξάπλωσιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἰς τόν κόσμον, ἀφοῦ εἶσαι μέλος Τῆς.

Ἐκκλησιαστικοποίησις σημαίνει κάθε κτύπος τῆς καρδιάς σου, νά εἶναι κτύπος καί παλμός διά τόν Χριστόν καί διά τήν Ἐκκλησίαν, ἐφ' ὅσον εἶσαι μέλος Αὐτῆς. Τά προβλήματα καί ὅλη ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας

νά εἶναι καί ἰδικά σου.

Δέν εἶσαι ἄλλο ἐσύ καί ἄλλο ἡ Ἐκκλησία, εἶσαι μέλος καί κύτταρο πνευματικό εἰς αὐτό τό Σῶμα, τό ὁποῖον λέγεται Ἐκκλησία Χριστοῦ.

Καί ὁ σκοπός εἶναι νά παραμείνης αἰωνίως μέλος τῆς Αὐτῆς Ἐκκλησίας ἀφοῦ ἀπό τό Στρατευμένον τμήμα Της θά μεταβῆς εἰς τό θριαμβεῦον τοιοῦτον ὅπου θά ζῆς αἰωνίως ἔνωμένος μετά τοῦ Θεοῦ, τῶν Ἀγγέλων καί ὄλων τῶν Ἀγίων εἰς μίαν διαρκῆ καί αἰώνιον Θέωσιν.

Αὐτό λέγεται πλήρης καί συνειδητή Ἐκκλησιαστικοποίησης, ἡ ἔνσωμάτωσις μετά τῆς Ἐκκλησίας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ: Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία. Ἡ Μεγάλη Ἰδέα καί τό ὄνειρο τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς: “Πάλι μέ χρόνια μέ καιρούς πάλι δικά μας θά ’ναι”.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Καί αἱ “ἐκκλησίαι” τοῦ ἀντιχρίστου

“...εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καί ὑμᾶς διώξουσιν,
εἰ τόν λόγον μου ἐτήρησαν
καί τόν ὑμέτερον τηρήσουσιν”,
(Ἰωάνν. ΙΕ' 20)

καί “ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες
λαλοῦντες διεστραμμένα
τοῦ ἀποσπᾶν τούς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν”, (Πράξ. Κ' 30).

“ἀλλά καί ἐάν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ
εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν,
ΑΝΑΘΕΜΑ ἔστω... καί ἄρτι πάλιν λέγω·
εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβατε,
ΑΝΑΘΕΜΑ ἔστω”,
(Γαλ. Α' 8, 9).

Τό ὅλον θέμα περὶ Ἐκκλησίας εἶναι πολὺπλευρον καί πολυδιάστατον καί δι' αὐτό παρίσταται ἀνάγκη νά ἐξετασθῇ ὅσο τόν δυνατὸν γενικώτερον ἢ ὅπως λέγεται “**πιό σφαιρικά**” διὰ νά σχηματισθῇ μία γενική εἰκὼν.

Βεβαίως ὁ τόσον μικρός χῶρος δέν φιλοδοξεῖ ὅτι θά καλύψῃ τό θέμα, ἀλλά συνοπτικῶς καί ἀκροθιγῶς θά θίξῃ τά βασικώτερα.

Ἔτσι λοιπόν μία ἄλλη πτυχὴ τοῦ αὐτοῦ θέματος εἶναι

καί αἱ ἀντιεκκλησίαι τοῦ διαβόλου, αἱ ὁποῖαι θέλουν νά ἐμφανισθοῦν ὡς Ἐκκλησία Χριστοῦ, ἐνῶ εἶναι τοῦ ἀντιχρίστου, καί νά πολεμήσουν τό ἀπολυτρωτικόν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ πόλεμος αὐτός ἤρχισε ἀπό τά βάθη τῶν αἰώνων καί εἶναι τόσο παλαιός ὅσον καί ὁ ἄνθρωπος.

Καί ἡ πρώτη ἀντιεκκλησία ἢ αἵρεσις ἐμφανίζεται μέσα εἰς τόν παράδεισον ὅπου ὁ διάβολος πείθει τούς πρωτοπλάστους νά παραβοῦν τήν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ πιστεύοντες ὅτι τρώγοντες τόν ἀπηγορευμένο καρπό θά ἐγίνοντο θεοί!!!

Ὁ ἴδιος πόλεμος ὅμως συνεχίζεται καί κατὰ τοῦ ἄλλου **“παράδεισον”, τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ**, ἀπό τόν ἴδιον τόν διάβολον πάλιν καί τούς ὀπαδούς του οἱ ὁποῖοι μέ τάς ἰδικάς των “ἐκκλησίας” παραπλανοῦν καί ἐκβάλλουν ψυχάς ἀπό τόν σημερινόν παράδεισον, τήν Ἐκκλησίαν ἢ δέν τάς ἀφήνουν νά εἰσεέλθουν.

Αἱ “ἐκκλησίαι” αὗται εἶναι αἱ διάφορες αἵρέσεις τάς ὁποίας ἐδημιούργησαν ἄνθρωποι τοῦ διαβόλου οἱ ὁποῖοι δέν ἠθέλησαν νά ὑποταχθοῦν εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Τί εἶναι Αἵρεσις καί Αἰρετικοί.

Αἵρεσις εἶναι τό ἀντίθετον τῆς Ἀληθείας.

Ἡ Ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστός καί ἡ διδασκαλία Του, ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς τήν Ἀγίαν Γραφήν.

Ἡ αἵρεσις εἶναι γέννημα τοῦ ἐγωῖσμοῦ καί τῆς ὑπερη-

φανείας καί ὁ πατήρ αὐτῆς εἶναι ὁ διάβολος. Καί ὅπως ὁ διάβολος δέν ἠθέλησεν νά ὑποταχθῆ εἰς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἔτσι προσπαθεῖ νά παραπλανήσῃ καί τούς ἀνθρώπους μέ τά ἰδικά του ψεύδη, τά ὅποια διαδίδουν οἱ ὀπαδοί του, οἱ αἵρετικοί.

Ἡ αἵρεσις διαστρέφει τήν Ἀλήθειαν, λίγο ἤ πολύ, ἀναλόγως τῆς τακτικῆς της.

Ἡ αἵρεσις βλασφημεῖ τόν Θεόν ἀρνούμενη τάς θείας καί αἰωνίους ἀληθείας τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἡ αἵρεσις εἶναι **κακοδοξία, ψευδοδοξία καί ἕτεροδοξία**. Ἐργάζεται διὰ **τήν κατάργησιν τῆς Ἐκκλησίας**.

Αἵρεσις εἶναι κάθε ἀπόκλισις ἀπό τήν ὀρθήν διδασκαλίαν τῆς ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως.

Ἐάν ἡ ἀποδοχή τῆς Ὄρθῆς Πίστεως ὀδηγῆ εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἡ ἀποδοχή τῆς ψευδοῦς πίστεως ἐξάγει ἀπ’ αὐτήν.

Ἐάν κάποιος θελήσῃ νά ἀναγάγῃ εἰς δόγμα σωτηρίας πρᾶγμα δευτερεῦον, ἔστω καί καλόν, καθίσταται αὐτομάτως αἵρετικός. Αἱ περισσότεραι σύγχρονοι προτεσταντικά αἵρέσεις **ἀπολυτοποιοῦν ἓνα μέρος**. Π.χ. οἱ προτεστάνται, τήν Ἁγία Γραφή, οἱ πεντηκοστιανοί, τήν γλωσσολαλία, οἱ Ἀτθεντισταί, τό Σάββατο, οἱ Βαπτισταί, τό βάπτισμα, οἱ φωτισμένοι, τά ὄραματα, ἄλλοι τό κήρυγμα κ.λπ., κ.λπ.

Ἀπό τήν πρώτην ἐμφάνισιν τῆς Ἐκκλησίας ἤρχισεν ὁ πόλεμος κατ’ Αὐτῆς. Δι’ αὐτό ὁ Χριστός εἶπεν: “εἰ τόν

λόγον μου ἐτήρησαν καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν”, (Ἰωάν. ΙΕ΄ 20).

Ὁ Ἄπ. Παῦλος μέ Ἐνάθεμα ἀπειλεῖ τούς διαστροφεῖς τοῦ Εὐαγγελίου, ὁποιοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι αὐτοί, γράφων: “...εἰ τίς ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ’ ὃ παρελάβετε καὶ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν κἂν ἡμεῖς κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ **ΑΝΑΘΕΜΑ ἔστω**”. (Γαλ. Α΄ 8-9). Ὁ Εὐαγγ. Ἰωάννης λέγει: “**Ἀγαπητοί, μή παντί πνεύματι πιστεύετε, ἀλλά δοκιμάζετε τὰ πνεύματα, εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἔστιν...**”, (Α΄ Ἰωάνν. Δ΄ 1).

Μέ αὐτά καὶ μέ περισσότερα ἄλλα, οἱ Ἀπόστολοι, προφυλάσσουν τὰ πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τούς ὀπαδούς τοῦ διαβόλου, οἱ ὅποιοι ἔρχονται μέ ἔνδυμα προβάτου ἀλλά εἶναι “**λῦκοι, βαρεῖς μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου**”, (Πράξ. Κ΄ 29).

Ἡ Ἐκκλησία ἐπολεμήθη ἀπό τόν διάβολον ὅστις ἐχρησιμοποίησεν, δι’ αὐτόν τόν πόλεμον τρεῖς μεγάλους ἐχθρούς.

Πρῶτος, ἦταν οἱ Ἑβραῖοι, οἱ ὅποιοι ἐσταύρωσαν τόν Χριστόν, ἐδίωξαν τούς Χριστιανούς μέ οἰονδήποτε τρόπον ἠδυνήθησαν, ὅπως καὶ τόν πρωτομάρτυρα Στέφανον, κ.λπ.

Δεύτερος, ἦταν οἱ εἰδωλολάτραι, οἱ ὅποιοι, μέ τούς ἐπί τρισήμισι αἰῶνας διωγμούς καὶ τὰ ἀπάνθρωπα μαρτύρια, ἔχυσαν ποταμούς αἱμάτων, σφαγιάζοντες ἑκατομμύρια ἁγίους μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ.

Τρίτος, ἦταν καὶ εἶναι οἱ διάφοροι **Αἰρετικοί** ἀνά τούς αἰῶνας, οἱ ὅποιοι ἐν πολλοῖς ἦσαν ἐφάμιλλοι τῶν δύο προηγουμένων καὶ μάλιστα ξεπέρασαν αὐτούς.

Τέτοιες αἰρέσεις καὶ αἰρετικοὶ ὑπῆρξαν πάρα πολλοί, οἱ κυριώτεροι ἐξ αὐτῶν ἦσαν:

1) Αὐτοὶ οἱ ὅποιοι μαζί μέ τό βάπτισμα ἔκαναν καὶ περιτομή. (Γαλάτ. ΣΤ΄ 12-14).

2) **Οἱ Νικολαῖται.**

3) Αὐτοὶ οἱ ὅποιοι δέν ἐδέχοντο τόν Ἅπ. Παῦλον ὡς ἀπόστολον τοῦ Χριστοῦ.

4) Ὅρισμένοι ἐκ τῶν Γαλατῶν οἱ ὅποιοι διέστρεφον τό Εὐαγγέλιον διά τούς ὁποίους γράφει ὁ Ἅπ. Παῦλος: **“Εἰ μή τινές εἰσίν οἱ ταράσσοντες ὑμᾶς καὶ θέλοντες μεταστρέψαι τό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ”**, (Γαλ. Α΄ 7).

5) **Οἱ Γνωστικοί, οἱ Καθαροί, οἱ Νοβατιανοί, οἱ Μελιτιανοί, οἱ Δοκιτῆται, οἱ Μανιχαῖοι, οἱ Μαρκιωνισταί, κ.λπ.**

Ἐργότερον οἱ Ἄρειανοί οἱ ὅποιοι ἠρνοῦντο τήν θεότητα τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ Μακεδονιανοί, ἠρνοῦντο τήν ὑπόστασιν καὶ Θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Οἱ Νεστοριανοί, οἱ Μονοφυσῖται, οἱ Μονοθεληταί.

Τόν ὄγδοον αἰῶνα (726 - 843) οἱ **Εἰκονομάχοι.**

Τόν ἐνδέκατον, 1054 ἡ **αἵρεσις τοῦ παπισμοῦ.**

Τόν δέκατον τέταρτον αἰῶνα οἱ **Βασραμιταί** ἐπὶ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, (1341 - 1351).

Τόν δέκατον πέμπτον αἰῶνα **1439 οἱ λατινόφρονες τῆς Φερράρας καί Φλωρεντίας** ἐπί Ἁγίου Μάρκου, τῆς Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ.

Τόν δέκατον ἕκτον αἰῶνα ἡ αἵρεσις τοῦ Προτεσταντισμοῦ, **1516**. Σήμερον ἀριθμεῖ (**300**) καί πλέον “ἐκκλησίες”.

Τέλη τοῦ 16ου αἰῶνος **1594⁽¹⁾** περίπου ἐμφανίζεται τό “**παρακλάδι**” τοῦ παπισμοῦ οἱ αἰρετικοί **Οὐνῖται**, μεγάλοι αἰρετικοί καί προδατόσχημοι λῦκοι, οἱ ὅποιοι μέχρι σήμερον πολλά δεινά ἐπέφερον εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί εἰς τούς Ὁρθοδόξους λαούς, ἰδιαίτερα εἰς τό ἔθνος μας.

Εἰς τόν αἰῶνα μας ὅλαι αἱ **Αἵρέσεις** ἠνώθησαν εἰς μίαν, τήν **Παναίρεσιν τοῦ Ἁθέου καί Ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ**, ὁ ὅποῖος εἶναι ἡ **ΑΝΤΙΕΚΚΛΗΣΙΑ** ἢ ἡ **ἐκκλησία τοῦ Διαβόλου**.

Δόγμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν ὑπάρχει σήμερον, ἀλλά θά ἀνασυσταθῇ ὅταν καί ἄν ἐνωθοῦν ὅλαι αἱ αἰρετικά ἐκκλησία. Αὐτή ἡ αἰρετική θεωρία λέγεται **θεωρία τῶν κλάδων**, (BRANCH - THEORY).

Οἱ οἰκουμενισμός συνελήφθη ὡς ἰδέα πρό δεκάδων ἐτῶν καί ἤρχισε νά ὑλοποιεῖται μέ τήν **Αἰρετικήν Ἐγκύκλιον τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου τοῦ 1920**.

Ἦρχισεν νά ἐφαρμόζεται μέ τό **Ληστροικόν καί Ἀντορθόδοξον συνέδριον** τοῦ Ἀρχιμασσώνου Μελετίου

¹ Ἡ ἀρχή ἐγένετο τό 1215.

Μεταξάκη τό 1923. Καί ἡ πρώτη ἐφαρμογή ἦτο ἡ παρά-
νομος εἰσαγωγή τοῦ νέου παπικοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμε-
ρολογίου τήν 10.3.1924.

Ἔλαβεν σάρκα καί ὀστά ἡ παναίρεσις αὕτη ἰδρυθεῖσα
τό 1948, εἰς τό Ἄμστερνταμ τῆς Ὀλλανδίας. (Ἀπό 22
Αὐγούστου - 4 Σεπτεμβρίου τοῦ 1948).

Ἰδρυταί αὐτῆς ἦσαν: Αἱ περισσότεραι προτεσταντικάι
αἰρετικάι ἐκκλησίαι καί τά περισσότερα “ὀρθόδοξα”
Πατριαρχεῖα καί αὐτοκέφαλοι ἐκκλησίαι.

Σήμερον ἀριθμεῖ πάνω ἀπό (370) “ἐκκλησίας”.

Μέλη λοιπόν τῆς ἀντιχρίστου αὐτῆς παναιρέσεως καί
ἰδρυτικά μάλιστα, εἶναι καί οἱ λεγόμενοι ὀρθόδοξοι νε-
οημερολογῖται καί ὅσοι συλλειτουργοῦν καί ἔχουν
ἐκκλησιαστικήν κοινωνίαν μετ’ αὐτῶν, ἢ ἔλαβον ἐξ
αὐτῶν τήν “**νεοημερολογίτικην διαδοχὴν**”, οἱ ὅποιοι πο-
λεμοῦν τήν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ καί οὕτω καθίστανται αὐτό-
χρημα ἐκκλησιομάχοι.

Περί τοῦ οἰκουμενισμοῦ ἀναφέρομεν καί εἰς ἄλλα κε-
φάλαια τοῦ παρόντος. **Εἶναι ἡ θρησκεία ἡ πανθρησκεία
τοῦ ἀντιχρίστου καί προετοιμάζει τόν ἐρχομόν του.**

Ἄλλη αἴρεσις εἰς τόν αἰῶνα μας ἡ ὁποία ἔχει προέ-
λευσιν καί βάσιν προτεσταντικήν εἶναι ἡ **Νεοεικονομα-
χική αἴρεσις**, ἡ ὁποία διὰ τῶν αἰρετικῶν θεωριῶν της,
καταργεῖ καί καταστρέφει εἰς πρώτην κίνησίν της τό
90% τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων.

Αὕτη ἡ αἴρεσις ἐνεφανίσθη κατά τό διάστημα (1975 -

1995) και κατεδικάσθη και ἀναθεματίσθη ὑπό τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δι’ ἐπίσημων Συνοδικῶν Ἐγκυκλίων, 1977, 1978, 1983, 1991, 1992, 1993 και ἄλλων πολλῶν.

Ἡ αἴρεσις αὕτη καταστρέφει και πολεμᾷ τὰς εἰκόνας: 1) Τῆς Ἁγίας Τριάδος, 2) τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου, 3) εἰκόνας μέ θέματα ἀπό τὰς ὁράσεις προφητῶν, κ.λπ. Δηλαδή ἀρνοῦνται τὰς Ἀκτίστους Ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, και ἐμμέσως τὰς καταργοῦν, 4) ὅλας τὰς κλασσικάς, καθὼς και ἄλλας πολλές, χαρακτηρίζοντες αὐτὰς εἰδῶλα, αἰρετικάς, παγανισμό και τούς προσκυνοῦντας, εἰδωλολάτρας και αἰρετικούς, παγανιστάς, πολυθεϊστάς κ.λπ.

Μία ἐκ τῶν θεωριῶν της εἶναι ὅτι: “ἐκτός τῆς σαρκώσεως οὐδεμία εἰκόνισις” ἐπιτρέπεται (Μαξίμου Αἰρεσιάρχου).

Αἰρέσεις ὑπῆρξαν ἑκατοντάδες, ἡμεῖς παρεθέσαμεν μόνον ὠρισμένας ἐξ αὐτῶν τὰς κυριωτέρας.

Ἡ ἀνάγκη ἀντιμετωπίσεως και καταπολεμήσεως τῶν αἰρέσεων ἔγινε αἰτία ἀναζητήσεως και διαφυλάξεως τῆς ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ και τῆς ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ἤδη ἀπό τὰς ἀρχάς τοῦ δευτέρου αἰῶνος μ.Χ.

Ἔτσι διεσώθη ἡ ἐλέω Θεοῦ Γνησιᾶ **ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΔΟΧΗ**, διὰ τῆς **ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ** και δι’ αὐτῆς διοχετεύεται ἡ **Γνησιᾶ Διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ**, μέσω τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων και Ἁγίων και Θεοπνεύστων Πατέ-

ρων. **Καί οὕτω διατηρηθεῖσα καί διαφυλαχθεῖσα ἀμιγῆς καί ἀπαραχάρακτος** ἀνά τούς αἰῶνας ἔφθασεν μέχρις ἡμῶν, Χάριτι Θεοῦ. Διότι ἀπωλεσθείσης τῆς μᾶς, **αὐτομάτως** ἀπώλειαται καί ἡ ἕτερα κατά τήν θεόπνευστον γνώμην τῶν ἀγίων.

Ἄς μή **Θεομαχοῦν καί Ἐκκλησιομαχοῦν** ματαιοπονοῦντες οἱ αἵρετικοί, διότι ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Χριστός, τήν κατέστησεν ἀπρόσβλητον, οὕτως ὥστε, **“καί πῦλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν Αὐτῆς”**, καί **“σκληρόν πρὸς κέντρα λακτίζειν”**. (Πράξ. ΚΣΤ΄ 14)

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὑπὸ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ἐμπνευσθεῖς, διὰ τήν **Θεϊκὴν δύναμιν** τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ μᾶς διδάσκει: **“Πόσοι ἐπολέμησαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ οἱ πολεμήσαντες ἀπώλοντο· Αὐτὴ δὲ ὑπὲρ τὸν οὐρανὸν ἀναβέβηκε. Τοιοῦτον ἔχει μέγεθος ἡ Ἐκκλησία· πολεμουμένη νικᾷ· ἐπιβουλευομένη περιγίγνεται· ὑβριζομένη λαμπρότερα καθίσταται· δέχεται τραύματα καὶ οὐ καταπίπτει ὑπὸ τῶν ἐλκῶν· κλυδωνίζεται ἀλλ’ οὐ καταποντίζεται· χειμάζεται ἀλλὰ ναυάγιον οὐχ ὑπομένει· παλαίει ἀλλ’ οὐχ ἡττᾶται· πυκτεύει ἀλλ’ οὐ νικᾶται”**. (Ἱ. Χρυσόστομος ΕΠ Migne 52, 397 - 398).

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΔΙΑΛΕΠΤΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΡΩΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΡΓΟΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

Εἰς τὴν περὶ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Θεοπνεύστων Πατέρων, Διδασκαλίαν, περὶ τῆς προελεύσεώς Της δηλ. τῆς Ὑποστάσεώς Της, τῆς Ἀποστολῆς καὶ τοῦ Ἔργου Αὐτῆς, ἀναγνωρίζεται ἀσυζητητὴ καὶ ἀναμφισβήτητος ἡ ὑψίστη **θεϊκὴ ἀξία, μὲ ὑπερκοσμίους διαστάσεις**, χάριν τῆς ὁποίας, ὁ παρῶν κόσμος ἔλαβεν ὕπαρξιν, ζώην καὶ νόημα καὶ ἄνευ τῆς ὁποίας δέν θά εἶχε πλέον λόγον ὑπάρξεως.

Τό ἔργον κυρίως τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ – ἡ ἐνανθρώπησις Του – ἦτο ἡ **Ἰδρῦσις, γέννησις καὶ θεμελίωσις** τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, διὰ τὴν, ἀνάστασιν, ἐπανένωσιν, σωτηρίαν καὶ **Θέωσιν** τοῦ “ἀπολολῶτος προδάτου”, τοῦ ἀνθρώπου, ἐντός καὶ διὰ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ.

Κατόπιν αὐτῶν, εὐκόλως γίνεται ἀντιληπτὴ ἡ σημασία καὶ ἡ ἔννοια **τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καὶ τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως** διὰ τοὺς μετὰ Χριστόν Χριστιανούς ἢ αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀναζητοῦν νά εὑρουν **τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν**. Διότι, ὅπως εἶπομεν, ὁ διάβολος παρεμβάλλει ἐμπόδια καὶ προσκόμματα τὰς “ἐκκλησίας” του, καὶ ἐμποδίζει οὕτω τοὺς ἀνθρώπους νά ἀνεύ-

ρουν τήν Ἐκκλησίαν καί ΜΙΑΝ Ἐκκλησίαν.

Δι' αὐτό ὅλοι οἱ μεγάλοι Πατέρες ἔδιδον μεγάλην σημασίαν **ποῖος διδάσκει καί τί**. Δηλαδή, ἐάν ἔχη Ἀποστολικήν Διαδοχήν καί Ἀποστολικήν Πίστιν, τά ὅποια εἶναι **ἡ χρυσή ἄλυσος**, πού μᾶς συνδέει καί ἐνώνει ἀπ' εὐθείας μέ τήν **Πεντηκοστή** καί τήν εὐαγγελικήν Διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, χωρίς παραλλαγᾶς, παρερμηνείας καί νοθείας.

Διότι ἐάν κοπῆ ἕνας κριτικός αὐτομάτως διασπᾶται ἡ ἔνωσις καί σύνδεσις μέ τήν Βάσιν.

Ἡ Ἀποστολική Διαδοχή καί ἡ Ἀποστολική Πίστις δύναται νά παρομοιωθῆ καί εἰκονισθῆ **συμβολικῶς**, καί διά τοῦ ἠλεκτροφόρου καλωδίου, τό ὅποῖον μεταφέρει, ἀπό τήν πηγὴν τοῦ ρεύματος, τό ἠλεκτρικόν φῶς. Ἐάν κοπῆ τό καλώδιον αὐτομάτως διακόπτεται καί ἡ μετάδοσις καί ἡ μεταφορά τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός.

Εἰς τήν προκειμένην περίπτωσιν “καλώδιον” ἄς **λογισθῆ ἡ Ἀποστολική Διαδοχή καί ἠλεκτρικόν φῶς ἡ Ἀποστολική Πίστις καί Διδασκαλία**.

Ἐχοντες ὡς βάσιν καί κριτήριον τά ἄνωτέρω δυνάμεθα νά διαπιστώνωμεν, ἐάν κάποιος εὑρίσκεται ἐντός ἢ ἐκτός τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, καί ἰδιαίτερος οἱ Κληρικοί, Ἐπίσκοποι, Ἱερεῖς καί Διάκονοι.

Ἐπίσης, κάτι τό ὅποῖον ἔχει παράλληλον σημασίαν μέ τά ἄνωτέρω, εἶναι ἡ προέλευσις καί αἱ πηγαί Θείου Δικαίου διά τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Πηγαί Δικαίου λοιπόν εἶναι:

1. Ἡ θεόπνευστος ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ, Παλαιά καί Καινή

Διαθήκη.

2. **Ἡ Ἱερά Παράδοσις**, ὅπως τήν διέσωσεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία **“Ἀδελφοί στήκετε, καί κρατεῖτε τάς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι’ ἐπιστολῆς ἡμῶν”**, (Β’ Θεσσ. Β’ 15 καί Γ’ 6).

3. **Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες** τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

4. **Οἱ Ἱ. Κανόνες** τῶν Τοπικῶν Συνόδων καί ὅσων Ἁγίων Πατέρων ἀνεγνώρισεν ἡ ἕκτη Οἰκουμενική Σύνοδος.

5. **Αἱ ἀποφάσεις καί Ἱ. Κανόνες** τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων.

**ΣΤΑΥΡΟΣ
Ο ΦΥΛΑΞ**

**ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ**

Η ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Μέ βάσι τουλάχιστον ὅσα προανεφέρθησαν εἰς τὰ ἄνωτέρω δύο κριτήρια, δυνάμεθα νά παρακολουθήσωμεν τήν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας μέσα εἰς τόν κόσμον αὐτόν ἀπό τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς μέχρι σήμερον καί διά νά εἴμεθα βέβαιοι ποία εἶναι Αὕτη, πού εὐρίσκεται καί τί ζητᾶ ἀπό ἡμᾶς.

Μελετῶντες τήν Ἁγίαν Γραφήν, τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας καί τήν Ἐκκλησιαστικήν ἱστορίαν, μέ ἀγαθή καί εἰλικρινῆ διάθεσιν καί μέ θερμή πίστιν καί προσευχήν, χωρίς νά παρεμβάλλωμεν τήν προσωπικήν μας προτίμησιν ἢ βουλήν, διαπιστώνομεν ὅτι ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι ἡ ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως.

Εἶναι ἡ Αὕτη Ἐκκλησία ἡ ὁποία πρὸς διαχωρισμόν ἀπό τὰς ψευδοεκκλησίας τῶν αἱρέσεων, αἱ ὁποῖαι **ὑπέκλεπτον τήν ὀνομασίαν της**, προσέθεσεν τόν ὄρον ἢ τίτλον ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ὅπως τήν ὀνομασίαν **“καθολικήν”** ἡ ὁποία εἶναι λέξις Ἑλληνική καί τήν ὑπέκλεψεν τό 1054, ἡ αἵρεσις τοῦ Παπισμοῦ.

Εἰς τὰς ἡμέρας μας ἐπειδή οἱ οἰκουμενισταί νεοημερολογῖται ὑπέκλεψαν τόν τίτλον “ὀρθόδοξος”, ἡ Ἐκκλησία μετὰ τήν αἰρετικήν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου πα-

πικουῦ ἡμερολογίου προσήρμωσεν τὴν ὀνομασίαν της ὡς: **“Ἐκκλησία Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος”**, ἢ ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία λοιπόν, εἶναι ἡ ἰδία ἢ ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, τῶν ἑπτὰ οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν Τοπικῶν καί τῶν Πανορθοδόξων. **“Ἐλκει δέ τὴν καταγωγὴν της ἀπ’ εὐθείας ἀπὸ τὴν Πεντηκοστὴν χωρὶς παρεκκλίσεις.**

Ὅτι ἡ Ἐκκλησία σήμερον εἶναι ἡ αὐτὴ τῆς Πεντηκοστῆς διαπιστώνεται ἀπὸ τό ὅτι μέχρι σήμερον **δέν διεκόπη ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ οὔτε ἐνοθεύθη ἡ Ἀποστολικὴ Πίστις**, ὅπως συνέβη εἰς ἄλλας τοπικὰς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ διεσώθη **ἀμιγῆς καὶ ἀπαραχάρακτος.**

Τό 1924 ἀπεκόπησαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, χάριν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οἱ καινοτόμοι Νεοσημερολογῖται. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως συνεχίζει τὴν Ἱστορικὴν της πορείαν.

Οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι διὰ νά εἶναι βέδαιοι ὅτι αἱ γνῶμαι καί αἱ ἀποφάσεις των εἶναι σύμφωνοι μετὰ τῆς “Κεφαλῆς” των ἔλεγον: **“ὡς ἔδοξεν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ὑμῖν”** καὶ **“πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις”** (Πράξ. Ε΄ 29).

Οἱ Ἀποστολικοὶ Πατέρες, δηλαδή οἱ μαθηταὶ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων ἔλεγον **“οὕτω παρελάβομεν παρὰ τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ”**. Οἱ Ἁγιοὶ Πατέρες ὅταν συνεδρίαζον εἰς τὰς οἰκουμενικὰς συνόδους, πρῶτον ἀπεδέχοντο ὅλας τὰς ἀποφάσεις τῶν προηγουμένων οἰκουμ. Συνόδων καί τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων λέγοντες, **“ἐπόμενοι**

τοῖς Ἁγίοις Πατράσι”, διὰ νά φαίνεται ὅτι εἶναι οἱ γνήσιοι διάδοχοι καί συνεχισταί αὐτῶν, **σεβόμενοι ὡς ἀπό Θεοῦ τάς Ἀποφάσεις τῶν προηγουμένων** καί οὕτω συνεδρίαζον καί μέ τήν σειράν των ἀπεφάσιζον διὰ τά ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀποδεχόμενοι ἐκ τῶν προτέρων τούς Ἱ. Κανόνας καί ὅρους τῆς Ἐκκλησίας, τό πλήρωμα τῶν πιστῶν τούς ἀνεγνώριζεν ὡς Κανονικούς καί Γνησίους Ἀποστολικούς Διαδόχους καί ἐσέβετο τάς ἀποφάσεις των.

Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἔφθασεν ἡ Ἐκκλησία ἕως τό 1924 κατά τό ὅποῖον ἔγινε ἡ ἀντικανονική εἰσαγωγή τοῦ νέου παπικοῦ ἡμερολογίου.

Ἐπειδή λοιπόν ἡ εἰσαγωγή ἐγένετο:

1. Παρά τήν προηγηθεῖσαν καταδικαστικήν ἀπόφασιν, τόν Ἀναθεματισμόν καί τήν ἀπαγόρευσιν, ὑπό συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας, περί εἰσαγωγῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου, ὑπό Τριῶν Πανορθόδοξων Οἰκουμενικῶν Συνόδων κατά τόν 16ον αἰῶνα, 1583, 1587 καί 1593.

2. Παρά τήν Πανορθόδοξον ἀποδοχήν αὐτῶν τῶν ἀποφάσεων ἐπί 341 ἔτη ὑφ’ ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

3. Παρά τήν μή ἀποδοχήν ὑφ’ ὅλων τῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν ἔστω καί κατά τήν ἐφαρμογήν τοῦ νέου ἡμερολογίου τό 1924.

4. Βάσει τῆς αἵρετικῆς καί οἰκουμενιστικῆς ἐγκυκλίου τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1920.

5. Ὑπό τοῦ **ληστροικοῦ προτεσταντικοῦ συνεδρίου τό 1923** καί ὄχι πανορθόδοξου. Δέν συμμετεῖχεν κανένα

Πατριαρχεῖον.

6. Μέ τήν ἀπόφασιν ἑνός ἀτόμου τοῦ Μελετίου Μεταξάκη καί οὔτε κἄν μιᾶς τοπικῆς αὐτοκεφάλου ἐκκλησίας.

7. Χωρίς τήν σύμφωνον γνώμην ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας διά Πανορθοδόξου Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἀποδεικνύεται ὅτι δέν ἦτο σύμφωνος ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, Θριαμβεύουσα καί Στρατευομένη, ὅπως θά ἔπρεπε, **διά νά εἶναι Ἀλάθητος ἡ ἀπόφασις** καί νά γίνη ἀποδεκτή ἡ εἰσαγωγή ὑπ' Αὐτῆς. Οὕτω ἐπῆλθεν σχίσμα εἰς τά μέλη Αὐτῆς, τό ὁποῖον βαρύνει τούς ἐφαρμόσαντας τήν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου, νεοημερολογίτας.

Εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν ἡ εἰσαγωγή δέν εἶναι γνώμη τῆς Ἐκκλησίας, δι' αὐτό οἱ μὴ πειθαρχήσαντες εἰς τήν Ἀπόφασιν Αὐτῆς, διά τῆς πράξεώς των εὐρέθησαν ΕΚΤΟΣ Αὐτῆς.

Τά ὑπόλοιπα μέλη τοῦ πληρώματος τά ὁποῖα ἐπειθάρασαν εἰς τήν ἀπόφασιν Τῆς καί δέν ἐδέχθησαν τήν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου, συμφωνοῦν μέ τήν ἐν οὐρανοῖς **Θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν** καί ἀποτελοῦν τήν ἐπί γῆς **Στρατευομένην τοιαύτην.**

Ἰδού διατί κάθε ἀπόφασις τῆς Στρατευομένης πρέπει ἀπαραιτήτως καί πρωτίστως νά εἶναι σύμφωνος μετά τῆς Θριαμβευούσης διά νά θεωρῆται ὡς **Ἀπόφασις τῆς Ὅλης Ἐκκλησίας ὁρατῆς καί ἀοράτου ταυτοχρόνως.**

Ὅποια ἀπόφασις τῆς Στρατευομένης δέν συμφωνεῖ μετά τῆς Θριαμβευούσης, ἀπορρίπτεται πάραυτα καί ἀσυζητητί, διότι **ἡ ψυχὴ τῆς Στρατευομένης εἶναι ἡ Θριαμβεύουσα.**

Ἐάν ἔχωμεν ἀπόλυτον συμφωνία, Θριαμβευούσης καί Στρατευομένης, τότε ἀναγνωρίζεται καί ὡς Ἀλάθητος ἡ γνώ-

μη τῆς Ἐκκλησίας, καί τότε πρέπει νά γίνεται ἀποδεκτὴ ἀπὸ ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν περίπτωσιν λοιπὸν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου **κατὰ τὸ 1924**, δὲν ΥΠΗΡΞΕΝ ΚΑΜΜΙΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣ, οὔτε τῆς **Θριαμβεύουσης**, διότι Αὐτὴ τὸ εἶχε Καταδικάσει καί Ἐναθεματίσει, οὔτε τῆς **Στρατευομένης** διότι Αὕτη ΟΥΔΕΠΟΤΕ συνῆλθεν εἰς Πανορθόδοξον - Οἰκουμενικὴν Σύνοδον διὰ νά ἀποφασίσῃ περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου παπικοῦ ἡμερολογίου. Καί Πανορθόδοξος ἀκόμη σύνοδος νά ἀπεφάσιζε τὸ 1924 διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου θά ἦτο ἀπορριπτέα διότι δὲν θά εἶχεν τὴν σύμφωνον γνώμην τῆς Θριαμβεύουσης διὰ νά ἦτο Ἀλάθητος καί νά ἐγίνετο ἀποδεκτὴ ὑπὸ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅποτε ἡ εἰσαγωγή καί ἡ ἀλλαγὴ ἐγένετο μὲ ἀπόφασιν τῆς “ἐκκλησίας” ἢ ἀντιεκκλησίας τοῦ Διαδόλου, ἦτοι τοῦ Ἀντιχριστοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μὲ ὄργανά του τὸν Διεθνή καί Παγκόσμιον Σιωνισμόν καί τὰς σκοτεινάς στοάς τῆς Ἐβραϊομασσωνίας.

Αὐτὴ ἡ “ἐκκλησία” ἀπεφάσισεν διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου παπικοῦ ἡμερολογίου καί δι’ αὐτὸ τὰ πιστά, ὀρθόδοξα καί ἀφοσιωμένα μέλη τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ **τὴν ἀπέριψαν καί τὴν κατεδίκασαν πάραυτα καί ἀσυζητητί, ὡς ἐνέργειαν τοῦ διαδόλου καί τῶν ὀπαδῶν του.**

Οἱ πρωτεργάται τῆς ἀλλαγῆς καί οἱ ἀποδεχθέντες αὐτὴν καθ’ οἰονδήποτε τρόπον, ἀπεκόπησαν τῆς Ἐκκλησίας καί κατέστησαν **Σχισμασαιρετικοί.**

Κατόπιν αὐτοῦ τὰ Ὄρθόδοξα μέλη τὰ μὴ δεχθέντα τὴν παράνομον ἀλλαγὴν, ἀποτελοῦν σήμερον τὴν ΜΙΑΝ ΑΓΙΑΝ

ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, ἡ ὁποία πρὸς διαχωρισμὸν ἐκ τῶν σχισματοκαιρετικῶν φέρει τὴν παράλληλον ἐπωνυμίαν **ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ**.

Αὐτὴ ἔχει ἀπευθείας τὴν Σύνδεσιν Της μέ τὴν Πεντηκοστὴν καὶ εἶναι ἡ Ἰδία τῶν Ἀποστόλων, τῶν Οἰκουμενικῶν, Τοπικῶν καὶ Πανορθόδοξων Συνόδων καὶ συνεχίζει τὸ Ἀπολυτρωτικὸν Της ἔργον ἐπὶ τῆς γῆς.

“Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον... ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας”.

(Τροπάριον Ἑσπερινοῦ Πεντηκοστῆς).

ΓΕΝΙΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ Ἐκκλησία προϋπήρχεν αἰωνίως εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν Τριῶν Θεῶν Προσώπων τῆς Τρισυποστάτου Θεότητος, Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος.

Εἰς τὴν πρώτην ἐνέργειάν της συμπεριέλαβεν τὰ οὐράνια τάγματα τῶν Ἀγγέλων.

Εἰς τὴν δευτέραν, συμπεριέλαβεν τὸν ἄνθρωπον, τοὺς πρωτοπλάστους Ἀδάμ καὶ Εὐά μέχρι τῆς παραβάσεώς των.

Εἰς τὴν τρίτην, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς γεννηθεῖσα, ἰδρυθεῖσα καὶ οἰκοδομηθεῖσα ἐπὶ τῆς γῆς, ὑπὸ τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, συμπεριέλαβεν πάλιν τὸν ἄνθρωπον καὶ ἤνωσεν αὐτὸν μετὰ τοῦ Θεοῦ **εἰς μίαν διαρκῆ καὶ αἰώνιον Θεώσιν.**

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ εἶναι τὸ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ μὲ ΚΕΦΑΛΗΝ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ.

Ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἔνωσιν τοῦ Ἀοράτου μετὰ τοῦ Ὁρατοῦ κόσμου εἰς ἓνα Ἐνιαῖον καὶ Ἀδιάσπαστον Σῶμα.

Ἡ Φύσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι Θεανθρώπινος ὡς ἔνωσις Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Τὸ ἀόρατο τμῆμα Αὐτῆς λέγεται **Θριαμβεύουσα Ἐκκλησία**, καὶ τὸ ὄρατό λέγεται **Στρατευομένη Ἐκκλησία.**

Μικρὰ εἰκὼν αὐτῆς τῆς ἐνώσεως εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπὸ σῶμα καὶ ψυχῆ, ἀποτελεῖται δηλαδὴ ἀπὸ ὄρατόν καὶ ἀόρατον μέρος.

Κατόπιν αὐτῶν ἡ Ἐκκλησία εἶναι:

Θεοσύστατος: Διότι ἔχει συσταθῆ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Θεοὑπόστατος: Διότι ἔχει ὡς Ὑπόστασιν τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι ἡ ΚΕΦΑΛΗ Αὐτῆς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὡς ψυχὴ Αὐτῆς. Καὶ ἀφοῦ ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς εἶναι τῆς Αὐτῆς Θεότητος **“ὁ Πατὴρ μου καὶ ἐγὼ ἐν ἑσμέν”** καὶ **“ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοὶ ἐστὶ”** ἄρα ὁλόκληρος ἡ Ἁγία Τριάς εἶναι ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Θεανθρώπινος: Διότι εἶναι ἔνωσις Θεοῦ καὶ ἀνθρωπίνου, Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, **εἰς ἓνα Σῶμα ἀδιάσπαστον καὶ ἀδιάσπαστον.**

Εἶναι ΜΙΑ, διότι **ΜΙΑΝ** ἵδρυσεν ὁ Χριστός, καὶ ἔχει **ΜΙΑΝ ΚΕΦΑΛΗΝ** τὸν Ἰδρυτὴν αὐτῆς.

ΕΙΝΑΙ ΑΓΙΑ, διότι εἶναι ΑΓΙΑ ἡ Κεφαλή Της ὁ Χριστός καί τό ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ἡ Ψυχή Αὐτῆς.

ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΗ, Διότι ἡ ἀποστολή Της εἶναι πανανθρώπινος, παγκόσμιος καί διαχρονική πρὸς ὅλον τό ἀνθρώπινον γένος ὅλων τῶν αἰῶνων.

Διότι κατέχει ὀλόκληρον τὴν Διδασκαλίαν τοῦ Θεανθρώπου Ἰδρυτοῦ Αὐτῆς καί τὴν μεταδίδει εἰς ὅλα τὰ γεωγραφικά μῆκη καί πλάτη τῆς γῆς, ὅπου ὑπάρχει ἄνθρωπος.

Διότι αἱ διαστάσεις Αὐτῆς ὡς Θεανθρώπινου Ὁργανισμοῦ ξεπερνοῦν τὰ ὅρια τοῦ ὄρατοῦ αὐτοῦ κόσμου καί ἐπεκτείνονται εἰς τὴν ἀπεραντοσύνην τοῦ ἀοράτου καί μεταφυσικοῦ τοιοῦτου.

Εἶναι ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ, ὡς θεμελιωθεῖσα ἐπὶ τῶ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων, οἱ ὅποιοι ᾠκοδομήθησαν ἐπὶ τοῦ Ἄκρογωνιαίου Λίθου ὅστις εἶναι ὁ Χριστός, καί διακρατοῦσα ἀπαραχάρακτον τό κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων.

Ἡ Ἐκκλησία ὡς Θεανθρώπινος, Θεοσύστατος καί Θεοῦπόστατος Ὁργανισμός εἶναι Μυστήριον. Δι' αὐτό δέν εἶναι δυνατόν νά δοθῇ ἀκριβοῦς ὀρισμός περὶ Αὐτῆς.

Ἡ Ἁγία Γραφή δέν δίδει σαφῆν ὀρισμόν περὶ Αὐτῆς ἀλλὰ μόνον **Συμβολικάς εἰκόνας καί περιγραφάς** καθὼς δέν εἶναι μόνον ὕλικός ὀργανισμός ἀλλὰ ἔνωσις ὕλικου καί ἀϋλου, φυσικοῦ καί μεταφυσικοῦ κόσμου.

Αἱ κυριώτεραι Συμβολικαί εἰκόνες καί περιγραφαί εἶναι: **Οἰκοδομή, οἰκία, Βασιλεία οὐράνιος, Ἄμπελος, Ἄμπελών, Ζύμη, Σῶμα μέ μέλη, Κιβωτός, πλοῖον, Ἄνω Ἱερουσαλήμ κ.λπ.**

Ἡ Συμβολικὴ εἰκὼν τῆς Ἐκκλησίας ὡς Σῶμα μέ μέλη –τά πνευματικά κύτταρα– κατὰ τόν Ἀπόστ. Παῦλον μᾶς βοηθᾷ νά κατανοήσωμεν ἀμυδρῶς τό Μυστήριον Αὐτῆς. Μικρά εἰκὼν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἐπλάσθη **“κατ' εἰκόνα” Θεοῦ.**

Καί ὅπως δέν λέγεται ἄνθρωπος μόνον τό σῶμα χωρὶς τὴν ψυχὴν, οὔτε μόνη ἡ ψυχὴ χωρὶς τό σῶμα, ἀλλὰ ἠνωμένα τὰ δύο εἰς ἓν, **οὔτω καί ἡ Ἐκκλησία, Θριαμβεύουσα καί Στρατευομένη ἀποτελεῖ τό ἐνιαῖον καί ἀδιάσπαστον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.**

Ἡ Θριαμβεύουσα εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς Στρατευομένης. Τό ἀνθρώπινον σῶμα ἀποτελεῖται ἀπό –κύτταρα– τὰ ὅποια μετὰ ὀρισμένο χρονικόν διάστημα, ἀνανεώνονται, ἀντικαθίστανται ἀπό νέα, ἡ ψυχὴ ὅμως παραμένει ἡ ἴδια. Ἔτσι καί εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰ μέλη –κύτταρα– αὐτῆς, διέρχονται δι' Αὐτῆς μεταμορφώνονται μέ τὴν Χάριν

του Παναγίου Πνεύματος και **μετατίθενται** από την Στρατευομένην εις την Θριαμβεύουσαν.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὴν αὐτοσυνειδησίαν ὅτι παραμένη ἢ Αὐτὴ ἢ γεννηθεῖσα τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς καίτοι τὰ μέλη τὰ ὅποια τὴν ἀποτελοῦν, **διέρχονται διὰ τῆς Στρατευομένης καὶ μετατίθενται εἰς τὴν Θριαμβεύουσαν καὶ δὲν εἶναι πάντοτε τὰ ἴδια.**

Καὶ τοῦτο διότι Ψυχὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ Πανάγιον Πνεῦμα Αὐτὸς ὁ Θεός.

Ἡ Ἐκκλησία ἀποφαινομένη **ὡς Θριαμβεύουσα καὶ Στρατευομένη εἶναι ΑΛΛΑΘΗΤΟΣ**, διότι ἡ Κεφαλὴ Τῆς ὁ Χριστός εἶναι Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τὴν κατευθύνει εἰς **“πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν”**.

Ἡ Ἐκκλησία προϋπῆρξεν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, εἶναι **ὁ Συγγραφεὺς αὐτῆς** καὶ ὁ Μόνος ἀλάθητος ἐρμηνευτὴς τῆς ὅστις διεχώρισεν τὰ Γνήσια κείμενα ἀπὸ τὰ νόθα, ἀπόκρυφα καὶ ψευδεπίγραφα. Ἡ Ἐκκλησία ἀπεφάνθη ὅτι τὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης **εἶναι (76) καὶ Θεόπνευστα.**

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι ΜΙΑ, ὅσαι ἄλλαι ἐμφανίζονται κατὰ καιροὺς καπηλεύονται τὸ ὄνομά Τῆς καὶ εἶναι ἀντιεκκλησῖαι καὶ ἐκκλησῖαι τοῦ διαβόλου. Εἰς τὸν 20ὸν αἰῶνα ἐνεφανίσθη ἡ **ἀντιεκκλησία**, ἡ παναίρεσις τοῦ ἀθέου καὶ ἀντιχριστοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὁ ὅποιος διακηρύττει ὅτι δὲν ὑπάρχει σήμερον ἡ Ἐκκλησία. Αὐτὸς εἶναι ἡ πανθηρησκεία πού προτοιμάζει τὸν ἐρχομὸν τοῦ ἀντιχριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία ὡς διακρατοῦσα ἀδιάσπαστον τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν καὶ ἀνόθευτον καὶ ἀπαραχάρακτον τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν, τὰ ὅποια μεταδίδει μέχρι σήμερον εἰς τὰ μέλη τῆς, ἀποδεικνύεται **ὅτι εἶναι ἡ Αὐτὴ Ἐκκλησία τῆς Πεντηκοστῆς.**

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ νέος πνευματικὸς Ἰσραήλ. **Ἰσραήλ σημαίνει, νοῦς ὁρῶν τὸν Θεόν.**

Ὁ Χριστὸς δὲν ἄφησεν διαδόχους, οἱ Ἀπόστολοι ἄφησαν. Δι' αὐτὸ ὁ Ἰδιος ὡς Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας κατευθύνει καὶ συνεχίζει τὸ Ἀπολυτρωτικὸν Του Ἔργον.

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον πρὸς διάκρισιν αὐτῶν οἱ ὅποιοι ὑπέκλεψαν τὴν ἐπωνυμίαν τῆς καλεῖται:

ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ Η ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ συνεχίζουσα τὸ Ἀπολυτρωτικὸν τῆς Ἔργον διὰ τὴν Σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου **μέ κεφαλὴν τὸν Χριστόν.**

***Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ :** Φορητή σύγχρονος εικόν
εἰς Ἱ. Ν. Ἀγ. Φανουρίον Μεσοποταμίας Καστοριᾶς.*

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΗΓΑΙ ΚΑΙ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

1. Παλαιά Διαθήκη (έκδοσις “Ζωής”, Ἀθήναι 1928).
2. Καινή Διαθήκη (έκδοσις “Σωτήρ”, Ἐρμ. Παναγ. Τρεμπέλα, Ἀθήναι 1987).
3. Θρησκευτική καί Ἠθική Ἐγκυκλοπαίδεια.
4. Ἐκκλησιαστική Ἱστορία. (Ἀρχιμ. Βασ. Στεφανίδη Γ΄ Ἐκδοσις, 1970).
5. “Ἡ περί Ἐκκλησίας Ὁρθόδοξος Δογματική Διδασκαλία” (Ἰωαν. Καρμίρη, Καθ. Πανεπ. Ἀθηνῶν, Ἀθήναι 1964).
6. Τό Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, Πατερικά Ἀπόψεις. (Χρήστου Θ. Κρικῶνη, Θεσ/νίκη 1991).
7. Ἐκκλησία καί Αἵρεσις. (Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Μαϊδῶνη 1988).
8. Δημ. Μπαλάνου. Ἐκκλησιολογικά καί ἄλλαι τινές γνώμαι. (Ἰωάν. Καρμίρη, Καθ. Πανεπ. 1976).
9. Συμβολική καί Δογματική, (Χρήστου Ἀνδρούτσου, Καθηγ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, 1930).
10. Τό Ἀλάθητον τῆς Ὁρθοδοξίας κριτήριον καί βάσις ἐνότητος, (Παναγ. Ἰ. Μπούμη, Καθ. Πανεπ. Ἀθηνῶν, Β΄ έκδοσις 1996).
11. ΕΚΚΛΗΣΙΑ: Ὁ Αὐθεντικός φύλακας καί ἐρμηνευτής τῆς Ἀγίας Γραφῆς, (Ἀρχιμ. Θεοκλήτου Ἀθανασοπούλου. Ἐκδοσις Ἀποστ. Διακονίας, Ἀθήναι 1998).
12. Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ, (Γεωργίου Γ. Ψαλλάκη, έκδοσις “Σωτήρ”, Ἀθήναι 1995).
13. Ἡ Ἐκκλησιολογία τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου. (Διατριβή τοῦ Κων/νου Χρ. Καρακόλη, Θεσ/νίκη 1968).
14. Ἡ Ἐκκλησιολογία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, (Ἰωάν. Καρμίρη, Καθηγ. Πανεπ. Ἀθηνῶν, Ἀθήναι 1960).
15. Τό Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, (Ντομπριδόγιε Μίντιτς, Διατριβή, Ἀθήναι 1989).
16. ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ (Ἰωάν. Καρμίρη, Καθ. Πανεπ. 1953).

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ:

1) Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ: Ρωσική φορητή εικόνα.

2) Η ΑΜΠΕΛΟΣ: Συμβολική εικών περί Ἐκκλησίας, καθώς ὁ Χριστός παρωμοίωσεν Αὐτήν (Ἰωαν. ΙΕ' 1-8). (Σύγχρονος φορητή).

3) ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ: Δεκατρεῖς Συμβολικαί εἰκόνες ἀπό τά ὄραματα τοῦ Εὐαγγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Εἰς αὐτά Συμβολικῶς εἰκονίζονται, **ἡ Ἁγία Τριάς, ἡ Δευτέρα Παρουσία, ἡ Ἄνω Ἱερουσαλήμ** καί ὠρισμένα γεγονότα τά ὅποια θά προηγηθοῦν τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. (Ἀνέκδοτος, εἰκὼν εἰς τό Βυζαντινὸν Μουσεῖον τῶν Ἀθηνῶν. Ἔργον τοῦ 17ου αἰῶνος).

4) Ὁρος Σινᾶ: 1) Ἡ παράδοσις τοῦ Δεκαλόγου ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Θεόπτην καὶ προφ. Μωϋσῆν, εἰς τό ὄρος Σινᾶ, **ἐγγεγραμμένου** εἰς τὰς δύο πλάκας **“Τῷ Δακτύλῳ τοῦ Θεοῦ”**, τὴν Πεντηκοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς Ἐξόδου ἐκ τῆς Αἰγύπτου. 2) Ἡ φλεγομένη καὶ μὴ καιομένη Βάτος, ἡ Συμβολίζουσα τὴν Θεοτόκον τὴν δεχθεῖσαν **τό πῦρ τῆς Θεότητος**, τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τέξασαν Αὐτόν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	5
Ἡμερολόγιον ἑορτῶν τῶν (12) μηνῶν	12
Κυριακοδρομίον Εὐαγγ. Ἐποστ., Ἦχων καὶ Ἐωθινῶν	24
Ἐγκόλπιον Συνοπτικόν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας	27
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	28
ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ: Τί εἶναι Ἐκκλησία ἐννοιολογικῶς καὶ ἔτυμολογικῶς	36
Η ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ	
Ἀρχή, Ὑπαρξις καὶ Ἀποκάλυψις τῆς Ἐκκλησίας, κατά τήν Πεντηκοστήν	38
ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ	44
Ο ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ	
Ἡ Φύσις καὶ αἱ Συμβολικαὶ Ἐξεικονίσεις Αὐτῆς	48
Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΩΣ ΣΩΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥ	
(Ἐνιαῖον καὶ Ἀδιάσπαστον)	60
ΟΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ (Ἁΐδιος, Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολική)	66
ΤΟ ΑΛΛΑΘΗΤΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ	
(Ἐκφράζεται διὰ τῆς ἀπολύτου Συμφωνίας Θεριαμβευούσης καὶ Στρατευομένης)	81
Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ (Ἡ θεοπνευστία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ὁ Συγγραφεὺς Αὐτῆς)	92

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΙΣ (Νά ἀποκτήσωμεν Φρόνημα, Συνείδησιν καί Κριτήρια Ἐκκλησιαστικά)	98
Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ καὶ οἱ “ἐκκλησίες” τοῦ ἀντιχρίστου	101
Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, (Συνεχίζει χωρὶς διακοπὴν διὰ τῆς Παρουσίας Τῆς ἐπὶ τῆς Γῆς, τό Ἀπολυτρωτικόν τῆς Ἔργου)	110
Η ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ	113
Γενικαὶ Ἐκκλησιολογικαὶ Συμπερασματικαὶ Ἀπόψεις περὶ τῆς Ἐκκλησίας	119
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ Πηγὰί καί Βοηθήματα	123
Διευθύνσεις καί Τηλέφωνα Ἀρχιερέων, Ἱερέων καί Διακόνων ...	124
Διευθύνσεις Ἱ. Ναῶν καί Ἱ. Μονῶν	129
Πῶς νηστεύονται αἱ τέσσερις Νηστεῖαι τοῦ ἔτους	140
Καταλύσεις οἴνου καί ἐλέου	141
Εἰκόνες ἐξωφύλλων	142
Περιεχόμενα	143

